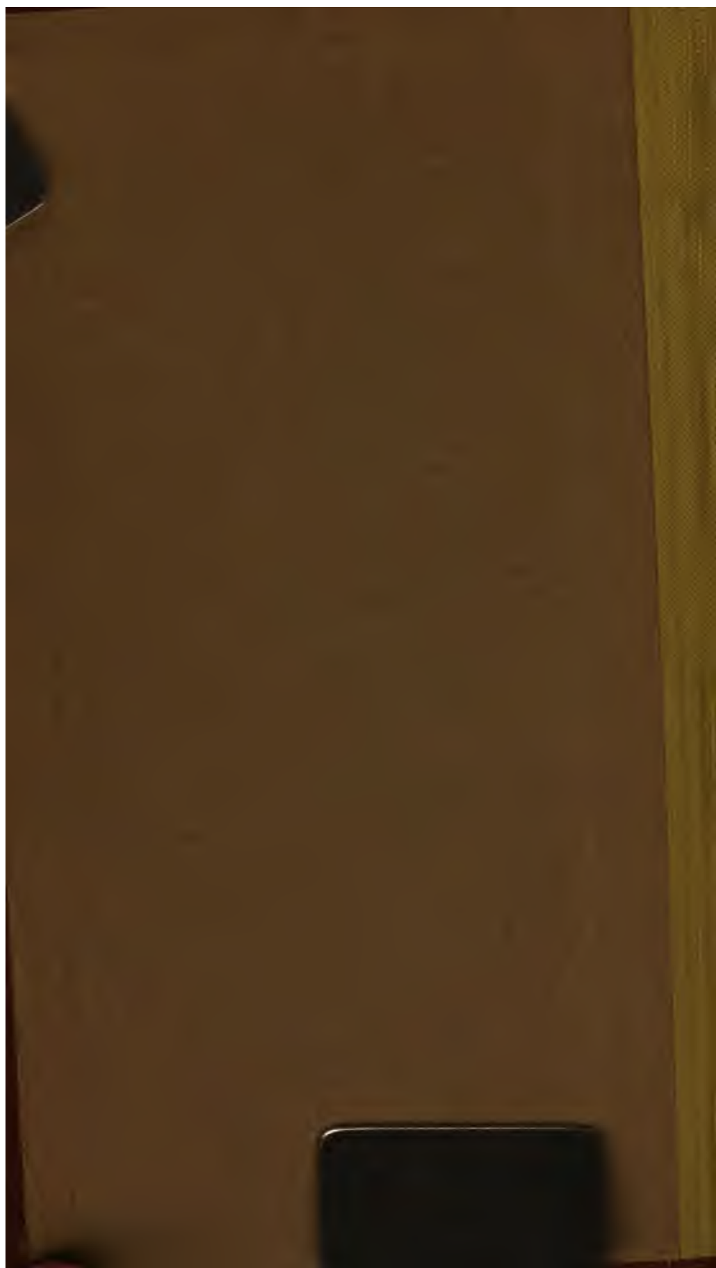

Amalia Mansfield,

af

Madame Cottin.

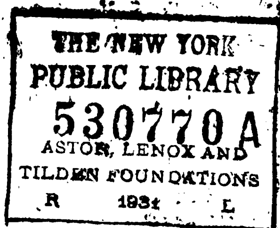
Anden Deel.

Oversat

af

J. J. Østrup.

Kiøbenhavn, 1823.
Paa den beekenske Boghandlings Forlag,
trykt hos P. D. Kiøpping.

THE NEW YORK
PUBLIC LIBRARY
530770 A
ASTOR, LENOX AND
TILDEN FOUNDATIONS
R 1931 L

Amalia Mansfield.

Otte og tredivte Brev.

Ernst til Adolf.

4de Mai.

Jeg modtog Dit Brev i dette Øieblik: det overraskede mig, det fornærmede mig: hvilke ere Dine Forsætter, Adolf, og hvad vil Du giøre? Troer Du at have Ret til at handle for mig i Anliggender, som angaae mig alene? Jeg siger Dig forud, at jeg ikke vil taale det. Dersom det var muligt, at Du forraadte mig hos min Moder eller Herr Grandison, og at Amalia ved een af Dem erfarede, at det er Ernst, som er hos hende, saa skulde hun troe, at jeg ikke var kommen, uden for at bedrage hende, og at jeg ei var bleven, uden for at forføre hende; førend jeg skulde lade hende beholde en saadan Idee, sværger jeg, ikke mere at forlade hende, at binde mig til hendes Skiæbne, og at forene mig med hende, til Trods for min Moders Afskye, for dig, og for min Samvittigheds Skrig. Læg Mærke til det, Adolf,

i det Du aabenbarer Sandheden, b
Baand, som endnu holder mig tilbag
er fri, kan jeg ville være dydig, men j jeg
ikke skal ville det mere; dersom Du be mig det
Ære, ene at seire over en saadan Kiærlighed, fraröv:
Du mig den eneste Belønning, der i mine Øine er et
saadant Offer værdig. Husk, Adolf, at der er Karakte:
rer, som man kan vente Alt af, naar man ikke viser
Mistillid til dem; at de have ingen Kraft, uden for
saavidt, som de kiæmpe uden Hiælp; at de, stolte over
det, de kunde blive, fortørnes ved en Hiælp, og i det
Øieblik de modtage den, forlade Striden, og hengive
sig til Forførelsen med den samme Heftighed, som de
modstod. Du kiender mig, Adolf, Du veed, om min Ka:
rakteer er saadan eller ikke, nu maa Du handle, som Du
behager; sviig mig, jeg tillader Dig det, sviig mig kun,
jeg er beredt til at ønske det, eftersom det er det eneste
Middel til at skienke mig Amalia.

Jeg var tvivlraadig, om jeg skulde reise til de
Borromeiske Øer; Dit Brev har bestemt mig: jeg skal
reise, og uden, som Du, at skiule mine Forsætter i et
hemmelighedsfuldt Mørke, siger jeg Dig, at, dersom Du
udfører din forvovne Trudsel, er jeg ogsaa bestemt
ikke at leve, uden for Amalia, og bestemt til at forlade
hende for stedse, dersom Du overlader mig selv Omsor:
gen, at svare for mig. Efter dette troer jeg noksom
at kunne fæste Liid til Din Ære og Dit Venskab, for
ei at frygte for, at vedblive at underrette Dig om alt,
hvad der foregaaer her.

Ni og tredivte Brev.

Albert til Amalia.

Dresden, 23de April, om Morgenen Kl. 4.

Jeg reiser om to Timer til mit Gods i Böhmen, men førend jeg fordyber mig i det vilde Opholdssted, hvorfra det er vanskeligt, at sende Dig mine og modtage Dine Efterretninger, vil jeg glæde Dit Hierte ved den Efterretning, at alle de Forhindringer, som modsatte sig mit og Blancas Ægteskab, jevne sig mere med hver Dag. Igaar Aftes var jeg hos Baron Geysa, da Frue Woldemar ankom. Jeg har endelig modtaget Tidender fra vore Reisende, sagde hun, i det hun kom ind; der er et Brev fra Adolf, dateret fra Mayland. Du har ingen fra Ernst, spurgte Frue Geysa? Nei, og Adolf siger i sit ikke et Ord om min Søn. Denne Taushed er besynderlig; det er mere end to Maaneder, troer jeg, siden Ernst tilskrev Dig. Det er sandt, vedblev Baronessen, stræbende at skiule sin Bekymring; men min Søn veed, at han er fri, og at jeg aldrig har paastaaet, han skulde underkaste sig en regelmæssig Brevvexling. Imidlertid, vedblev Baronesse Geysa, i de ti Aar han har reist, har Du bestandig roest hans Nøiagtighed.... Ligegyldigt! afbrød Baronessen, min Søn har udentvivl gode Aarsager til at forsømme det, og da jeg ikke laster ham, har Ingen Ret til at giøre det. Iøvrigt, tilføiede hun i en mildere Tone, er det mueligt, og selv meget sandsynligt, at Ernst er kommen forud for sin Ven, at han vil overraske mig, og at vi hvert Dieblik kunne vente at see ham her. Hvert Dieblik? vedblev jeg, og saae til

Blanca med Bekymring. Nu vel! Albert, spurgte Baronessen mig, bedrøver min Lykke dig? Nei, Tante, men De veed vel, at al min staaer og falder ved hans Tilbagekomst. Det er vist, svarede hun, at din Skiæbne beroer paa Ernstes Afgiørelse, men troe mig, Albert, du har ikke at giøre med en uædel Mand, og desuden har min Søn skrevet i sit sidste Brev om alt dette ... Nu vel! Tante? Nu vel! Albert! jeg bør troe, at han aldrig vil stride om et Hierte, som en Anden end han har giort Indtryk paa. Jeg veed ei, skrev han mig til fra Rom, om jeg er for stolt eller for egensindig; men hvormegen Skiønhed, hvad for Dyder hun end maatte besidde, aldrig skulde jeg kunne elske eller savne et Fruentimmer, hvis første og eneste Kiærlighed jeg ei var. Saaledes kan jeg haabe, at han bortgiver sine Fordringer paa Frøken Geysas Haand? Jeg troer, du kan være vis derpaa. O, min Blanca! sagde jeg, i det jeg kastede mig for denne ypperlige Piges Fødder, der mangler Intet i min Glæde, uden at see dig dele den. Blanca, meget bevæget, skiulte sin Rødmen ved sin Faders Bryst. Baron Geysa omfavnede os begge sigende: „Min kiære Albert, hvor jeg længtes efter at see min Blanca lykkelig, og kalde dig min Søn.“ Imidlertid, førend han faaer denne Titel, vedblev Frue v. Geysa, maa man vide, hvorledes denne Sag skal bestemmes: jeg kan samtykke i, at min Datter frasiger sig Ægteskabet med Greven af Woldemar, men ikke den Formue, hun har Ret til at vente. I den Henseende kan du være fuldkommen rolig, svarede Baronessen; de Venner, som jeg har i Wien, og som jeg har raad-

spurgt om denne Sag, have forsikkret mig, at vi kan haabe Alt af Keiserens Godhed og Protection: han vil ophæve min Svigerfaders Testament, og da vil min Søn beholde sin Titel, og Blanca sin Arv. Dersom Tingene staae saaledes, sagde derpaa Baron v. Geysa, i det han henvendte sig til mig, seer jeg ikke, hvad der skal hindre os i at slutte deres Ægteskab, saasnart som Ernst er kommen. Jeg tænker som du, tilføiede Baronesse v. Geysa, og derfor er jeg af den Mening, at Albert benytter den Tid, som er ham tilovers, for at giøre en Reise til sit Gods i Böhmen, som han umagelig har forsømt i flere Aar. Hvorledes! svarede Baron Geysa, i det du lover ham din Datters Haand, vil du sende ham langt fra hende, for at spilde sin Tid i en Ørk? Man spilder aldrig sin Tid, naar man beskiæftiger sig med alvorlige Forretninger, svarede hans Kone ham heftigen; han har ikke sat sine Fødder i dette Land siden Amalias Ægteskab.... Min Søster, afbrød Frue v. Woldemar, jeg har bedet dig aldrig at nævne det Navn for mig. Jeg har sandeligen Uret, min Søster: men hvorledes skal jeg forklare mig anderledes? Iøvrigt, vedblev Baronessen, da du har talt om denne Gienstand, og da vi alle ere samlede her, griber jeg denne Leilighed for at bekiendtgiøre, at naar min Søn kommer hiem, forlanger jeg, at ingen af Eder taler om Amalias Tilværelse, enten for at rose hende, sagde hun, i det hun saae paa mig, eller selv for at dadle hende. Jeg kan vel love for os, men ikke for ham, svarede Baron Geysa, i det han venskabelig klappede mig paa Skulderen; det er en Artikel, hvorom han ikke hører

Maison. Skulde det være muligt, Albert, spurgte Baronessen mig, at du nægtede det, som jeg ønskede? Da jeg antager, at Grev Ernst vil have den Delicatesse, ikke at tale om min Søster i min Nærværelse, lover jeg gierne aldrig at berøre denne Gienstand for ham, men dersom han taler et Ord mod hende, eller han giør mig Spørgsmaal om hende, da, Tante, skal jeg svare, hvad jeg tænker. Jeg forlanger ei mere; thi jeg vover at troe, at dersom du venter til han spørger dig, inden du taler, vil han have Agtelse nok for sig selv, for ikke at besudle sine Læber med et saadant Navn. Og troer De, min Tante, at Deres Velgierninger give Dem Ret, til at fornærme mig saaledes? spurgte jeg hende med Eftertryk. Blanca, uden at vente hendes Svar, reiste sig, tog mig ved Haanden og trak mig hen mod Vinduet. Hvad giør du, Albert? sagde hun ganske sagte til mig, en saadan Disput kan skade os uden at gavne Amalia: ere de ikke nok at beklage i det de miskiende og hade hende, og vi, som elske hende, ere vi ikke meget lykkelige ved at vide, at førend Aarets Ende, bliver du istand til at bringe en Søster til hende? Dette Haab at reise og see Dig, naar hun bliver min, gav mit Hierte en saa behagelig Følelse, at jeg ikke mere følte min Vrede. Og denne Reise til Böhmen, spurgte jeg hende, skal den giøres? Ja du seer, at min Moder ønsker den; du maae ikke være derimod: reis det snareste muligt. Jeg skal reise i Nat. Meget vel! gaae, sig det til min Moder, og for at trøste os over denne Reise, ville vi stedse tænke paa den, som vi derefter skulde giøre samlede. Jeg vendte tilbage til Frue Geysa for at

meddele hende mine Planer: hun bifaldt dem. Baron Seyssa spøgede over Blancas Magt, som kun behøver et Ord for at berolige mig. Frue Woldemar sagde intet, og lod sig nøie med at hilse mig meget koldt, da jeg reiste; men hvad skader hendes Kulde og Foragt mig! Jeg er vis paa Blancas Haand, jeg er vis paa, om kort Tid at have Dig til Vidne om min Lykke, og det, som fuldender min Lykke, det er den Vished, at den skal med Samvittigheds Roe give Dig Kraft til endnu at blive lykkelig. Jeg forestiller mig, at i det Dieblik jeg skriver Dig til, har Semler forladt Din Onkel, og jeg tilstaaer, at det er mig kiært: jeg skulde ikke reise rolig, dersom jeg troede, at han endnu var hos Dig. Men siig mig, min kiære, min eftergivende Veninde, har Du tilgivet mig det lidt strænge Brev, som jeg skrev Dig til med sidste Post? skulde det have bragt Dine Taarer til at flyde? uagtet mine gode Hensigter, naar jeg bedrøver Dig, kan jeg dog da ikke finde mig undskyldelig.

Fyrretyvende Brev.

Amalia til Albert.

5te Mai.

Min Broder, uden Tvivl giør Du Ret i ikke at forurolige Dig: det, som jeg føler, er sandeligen ikke uden Venskab, aldrig har Kiærlighed havt denne uskyldige Rolighed, denne indtagende Venlighed, som giør, at man omgaaes uden Forlegenhed, at man søger hinanden, uden at rødme, og at man samlet glemmer sig selv, uden Fare. Hos Semler føler jeg ikke den For-

virning, som qvæler Ideerne og trykker Hiertet; tvertimod, en uovervindelig Tillokkelse bringer mig til at betroe ham mine Tanker: jeg føler mig mere fornøiet, naar han er tilstede, hans Stemme dysser mine Sorger ned, og naar jeg taler med ham, synes det mig, at jeg er friere i hans Selskab, end i nogen Andens, og dog tillige mere blid. Hvorledes skulde det kunne være anderledes, Albert? Dersom Du vidste, hvilken behagelig Harmonie der forener vore Meninger og vore Følelser! man skulde sige, at en hemmelig Sympathie saaledes har i min Siæl præget Lighed med hans, at jeg intet kan betroe ham, som han ei allerede har følt, og at vi møde hinanden endog i Udtrykkene. O! hvor Venskab med ham bliver behageligt! og hvor jeg skulde ønske at hengive mig til det, dersom hans Ungdom og hans Følelsers overordentlige Heftighed kunde lade ham uden Uroe for Fremtiden. Lige til nu har jeg ingen Aarsag at frygte; thi han elsker, siger han mig, han elsker fra sin Barndom; og endskiøndt Gienstanden for hans lange Kiærlighed skal være tabt for ham, taler han om den med alt for megen Bevægelse, for at troe, at man letteligen kunde udrive den af hans Hierte. Lykkelige Pige, som kan blive elsket med en saadan Bestandighed! Enten maa hun være uvidende derom, eller hun fatter ikke sin Lykke. Ak! Semler, dersom Kiærlighed har overlevet Haabet i Deres Siæl, vilde Nydelse dog sikkert ikke have dæmpet den; hos Dem skulde en Kone troe paa Lyksalighed og forene Dyd med Kiærlighed... Altid Hensyn paa dig selv, vil Du sige mig? Albert, hvorledes skulde man hindre sig derfra, hvorledes skulde

man undgaae at sammenligne den Skiæbne, man har oplevet, med den, som man kunde have havt? Hvorledes, naar man i et Menneskes Hierte seer Lidenskab forenet med Bestandighed, og Munterhed med Delicatesse, skulde det sørgelige Offer for Utroskab da ikke sige: dersom jeg havde tilhørt denne, skulle jeg have havt lykkeligere Dage? Albert, vær vis paa, jeg har ingen Kiærlighed for Semler: en lang Bekymring har berøvet mig Muelígheden af endnu at blive følsom; men hvorledes skulde man kunne lade være, at være retfærdig mod en elskværdig Mand, som alene kunde have opfyldt de Indbildningsfostere, som jeg dannede mig tilforn, naar min ungdommelige Indbildningskraft i Eensomheden paa Lüneberg befolkede Verden med Væsener, dannede efter mit Hierte. Hans Bortreise er bleven forhalet en kort Tid: min Onkel har forlangt, at han skulde ledsage os til de Borromeiske Øer, hvor vi vilde reise hen med Madamerne Rogent og Elmont; der vil han forlade os: han agter ikke at komme her tilbage. Albert, jeg skal komme tilbage uden ham. O, min Ven! min Broder! Ikke for Dig skal jeg skiule min Bekymring: Forestillingen om denne Fraværelse forskrækker mig: jeg har vant mig for meget til ham; ak! Venskab har da ogsaa sine Farer! Denne Bortreise bedrøver min Onkel maaskee ligesaameget som mig: han har fattet en overordentlig Kiærlighed for Semler; han taler endnu bestandig til mig om ham, og det med en Tone, som har forundret mig; det syntes, som om han tænkte mere paa ham, end han vilde sige. Lad ham ikke reise, min Amalia; troe mig, overtal ham til at bie

endnu noget: det beroer paa Dem; han vil gjøre alt hvad De ønsker, tvivl ikke derpaa; han føler tilfulde Deres Værd; og sig mig Amalia, behager han ikke ogsaa Dem? det kunde ikke skade, jeg forsikkrer Dem, at jeg kunde ønske det! og derefter tilføiede han smilende: mit Barn, jeg gjentager Dem det; troe mig, lad ham ikke reise.

Hvorfor skulde jeg modsætte mig hans Bortreise, min Onkel? Han har allerede længe været hos os. Hans Famlie venter ham uden tvivl med Utaalmodighed, og han kan ikke leve bestandig her? —„Hvorfor ikke?" Jeg blev forbauset. Han vedblev med en fornøiet Mine: „Ja, hvorfor ikke? kort sagt! dersom det behager ham her, og De seer ham med Fornøielse, skal jeg aldeles ikke fortryde paa at beholde ham. Stakkels Amalia! De forstaaer mig ikke; vi skulle tale om dette en anden Gang: det er endnu ikke Øieblikket." Hvad betyder denne Samtale, min Broder? skulde han tænke paa et Giftermaal? Ak! mit Hierte forklarer det; og jeg behøver ikke engang at erindre mine Ulykker for at sige Semler nei; det er mig nok, at jeg er Moder: ikke den Mand, som viser saa megen Afskye for min Søn, skulde jeg ønske at give nogen Magt over mig. Skulde Du troe det, Albert, han har endnu ikke kunnet vænne sig til at see Eugen; og, enten det er Svaghed, eller Venskab, jeg maa tilstaae, at siden han er her, er jeg sieldnere hos min Søn. Endnu i dette Øieblik, bad han mig indstændig om, at overlade ham til hans Barnepige, medens vi reise til de Borromeiske Øer, og jeg var strax rede til at give efter for hans Anmodning.

I det Øieblik, jeg vil slutte mit Brev, modtager jeg Dit af 23de April; jeg faaer paa een Gang Tidenden om Din Lykke, om Din Reise, og den hemmelige Urolighed, som Semlers Ophold hos min Onkel foraarsager Dig. Kiære Albert, han skal snart ikke mere være Gienstanden derfor, da han reiser om faa Dage. Nu da Du er i Böhmen, maa jeg savne Efterretninger fra Dig; men de, Du giver mig, ere saa behagelige for mit Hierte, at de maae styrke det mod alle Bekymringer; og dersom jeg er bestemt til endnu at prøve dem, vil jeg finde et Værn mod dem i Visheden om Din Lykke og Haabet om at see Dig igien.

Eet og fyrretyvende Brev.

Ernst til Adolf.

7de Mai.

I Morges gik j[illegible] ned i den store Sal; Amalia var der allerede, sid[illegible] foran en Brodeerramme, hvormed hun ei beskiæfti[illegible]sig. Hovedet var kraftesløst støttet paa den ene Haa[illegible] og vendt mod Vinduet, hun syntes nedsænkt i en dyb Grublen. Jeg nærmede mig sagte til hende: hvormeget ønskede jeg at vide, hvilken Gienstand hun saa ganske tabte sig i! Jeg vovede at troe, at hun skulde sige mig det. Hvorpaa tænker Amalia? spurgte jeg hende. Hun blev forbauset over at see mig hende saa nær; en pludselig Rødme bedækkede hendes Ansigt: hun svarede ikke. Dersom jeg er Dem i Veien, skal jeg gaae. Hun rakte Haanden ud, i det hun gav mig Tegn til at blive: jeg tog fat paa denne kiære Haand,

Amalia! tilgiv mig, jeg saae Dem tankefuld, og jeg kunde ikke lade Dem blive i denne Forfatning, forlad mig; jeg forstyrrer Dem i Deres Betragtning. Nei! Hun udtalte dette Nei med en saadan Tone, at om hun havde sagt, at det var mig, hun beskiæftigede sig med, skulde jeg ikke have været mere sikker derpaa. De seer paa disse Bierge? Jeg troer det. Skulde De tænke, at om otte Dage skal jeg ei see dem mere? Ved dette Spørgsmaal skiulte hun hurtig sit Ansigt med sine Hænder; jeg saae Taarer bryde ud mellem hendes Fingre; mit Hierte bankede heftig. Amalia, raabte jeg og trykkede hendes Hoved mod mit Bryst! Amalia!... Jeg veed ikke, hvad jeg sagde, hendes Taarer havde forstyrret alle mine Forsætter. Jeg hørte Grandson komme, denne Larm bragte mig til mig selv, og for at skiule ham min Forvirring anstillede jeg mig, som jeg saae ud ad Vinduet. Han kom hen til os, ønskede os venskabelig god Morgen; men da han bemærkede Taarer i hans Nieces Øine, udraabte han: Hvad er det, Amalia? hvad fattes Dem mit Barn? Herr Semler! hvorfor græder hun? hvad har De sagt hende? Det er ikke ham, min Onkel, skyndte hun sig at svare, han veed ikke hvad der bedrøver mig. De har i Gaar faaet Efterretninger fra Deres Broder; er Deres stolte Cousin maaskee kommen? Har han maaskee villet tvinge Frøken Seysa til at ægte ham? Ak, min Onkel, lad os nu ikke udtale det Navn Ernst, uden med Erkiendtlighed: han er ikke i Dresden endnu; men han skriver til sin Moder, at han giver slip paa alle sine Rettigheder; at han overlader Blancas Haand til min Broder, og at han er

alt for stolt til at ønske et Hierte, som en Anden end han har kunnet røre: han har Ret, og jeg bifalder hans Delicatesse. Men er det ikke gode Tidender? Amalia! hvorfor græder De da? der er da intet mere, som hindrer Deres Broders Bryllup. Man skal ei kunne slutte det, førend efter Ernstes Hiemkomst. Nu vel! Hvad er der, som opholder ham? er det ikke længe nok, han har reist om i Verden? hvorfor kommer han ikke tilbage til sin Familie? Siger man endnu, at det er Dem, som hindrer ham derfra? Da jeg var i Dresden, kunde min Tante, saa usandsynligt det var, have en Grund til at troe det; men nu har hun ingen mere dertil. Disse saa simple, saa sande Svar i Amalias Mund, vare i en saadan Modsigelse mod min Nærværelse og mit Hiertes Følelse, at jeg blev forvirret over vor besynderlige Stilling og nedtrykt af en Hob Tanker, som lode mig tabe det Øvrige af Samtalen.

Det smertede mig at see Amalia i saa stor en Vildfarelse, og imidlertid følte jeg, at hun mindre end nogensinde før maatte bringes ud af sin Vildfarelse; thi dersom hun vidste, at Semler ikke er nogen anden end Ernst, er jeg overbeviist om, — og det er ikke Forfængelighed, som lader mig tale saaledes, — at hun skulde bitterligen begræde sit første Valg.

Omsider rev jeg mig løs fra mine Betragtninger; jeg saae omkring mig: Amalia arbeidede rolig ved sin Ramme; Grandson gik op og ned i Værelset og læste nogle Papirer; jeg stod og støttede Ryggen mod Vinduesposten, med Øinene hæftede paa Amalia; jeg troer, hun blev det vaer, og at mine Øiekast satte hende i

Forlegenhed, thi hun reiste sig et Øieblik efter. Skal jeg ringe, Onkel, sagde hun? vil De ikke spise Frokost? Ikke endnu: jeg venter Hr. Watelin. Hr. Watelin! Ja, fortryder De paa det? — Det er mig ligegyldigt. — Og mig ligesaa; jeg har ladet mine Forsætter angaaende ham fare; jeg troer, at han ikke passer sig for Dem. Hun smilede veemodig, og i det hun trykkede sin Onkels Haand, sagde hun: Ingen passer sig for mig. Ak! der har vi endnu Deres Daarskaber. Nu vel! jeg siger Dem, at jeg kiender Nogen, som staaer Dem fortræffelig an.... Hun skyndte sig at afbryde sin Onkel, i det hun blev meget rød, og spurgte ham, naar Watelin var kommen, endskiøndt hun vidste det meget vel, da han havde sagt hende det faa Dage i Forveien. Denne forvirrede Mine overraskede mig: hvoraf kunde det komme? veed hun, hvorom hendes Onkel vilde tale? O Gud! skulde det kunne være.... skulde det kunne være, at Amalia blev mig tvende Gange bestemt, og at jeg, imedens jeg ansaae hendes Besiddelse som den høieste Lyksalighed, tvende Gange skulde see hende bortfierne sig fra mig? Alt for bevæget ved denne Tanke, forlod jeg hastigen Salen, for at indslutte mig i mit Værelse: forgiæves har jeg i to Timer søgt at berolige min Bevægelse: Amalias fortryllende Skikkelse svæver omkring mig; jeg seer hendes Smiil, jeg seer hendes Taarer, jeg falder for hendes Fødder, jeg sværger at tilhøre hende. — Forskrækket over denne forvovne Eed, giemkalder jeg mig strax igien alt det, som kan adskille os. Ernst Woldemar tilbyder Mansfields Enke som Svigerdatter til sin Moder! Jeg synes at see hende, med forbittret Øie-

kast, sønderrevet Hierte, sukkende at forbande en Søn, som hun ansaae for sin Ære og sin hele Trøst. O nei! Moder, frygt det ikke: af os to, er det ikke Dem, som jeg skal opoffre; vær lykkelig, om De kan, og jeg skal ei beklage mig over, at have opoffret alle mine Dage til Ulykken.

Den 7de. Aften.

Det vil koste mig mindre end jeg troede: Tanken om Amalias Kiærlighed berøvede mig mit Mod; men hun elsker sin Søn for meget, for at bekymre sig om Noget; hun skulde selv kunne lade sig røre alene over den Hengivenhed, man viste dette Barn: Ak! hellere hendes Had, end at søge at bevæge hende ved et saadant Middel! I Morges gik jeg, efter at have skreven til Dig, op i den store Sal, hvor man ventede mig til Frokosten: jeg fandt Watelin siddende hos Amalia og med den lille Eugen paa sit Knæe, han viste ham tusinde Caresser: hun var saa indtaget af Fornøielse over sin Søn, at hun ikke engang saae mig komme ind. Forestil Dig, Adolf, om Du har at frygte for, at jeg nogensinde vilde forene mig med en Kone, hvis Hierte blev deelt mellem Mansfields Søn og mig, og som endog kunde glemme mig for ham? Ak! Du kiender mig alt for vel, for ikke at være rolig! Jeg vil reise, Adolf, min Moder kalder mig, og det er Tid at flye i hendes Arme; men i Sandhed, jeg kan gierne blive her, jeg udsætter mig for ingen Fare derved.

Den øvrige Formiddag gik bort for Amalia med samme Beskiæftigelse: hun morede sig med at trække sin

Søn i en stor Børnevogn, som Grandson havde ladet Watelin kiøbe sig i Paris. For at fornøie Barnet taalte hun ogsaa, at Watelin trak dem begge i Slots = Alleen; og dog burde hun have betænkt, at denne høslige Fortrolighed kunde bestyrke en Mands Forhaabninger, hvem hendes Onkel havde tilladt at have dem: men hvad brød hun sig om det? var der noget i Verden, hun ei skulde opoffre for sin Eugens Fornøielse? dersom Watelin var hende værdig, og han engang kunde behage hende, var hun mere at undskylde, og jeg havde Intet at sige; men for den Fornøielse at høre sit Barn roses, at kunne vise de meest smigrende Opmærksomheder for et Menneske, hun ei bryder sig om, at kunne give ham Plads saa nær hos sig, og at kunne lade, som hun modtog hans Opmærksomheder, det er en Forglemmelse af Belanstændigheden, som ganske nedsætter hende i mine Øine. Ak! et Fruentimmer veed ikke, hvormeget hun taber, i det hun skader sit Kiøns ædle Værdighed! Jeg tilstaaer, medens hun saaledes legede med Watelin, og siddende ved hans Side hørte sin Søn fortælle Fabler, kunde jeg ei hindre mig fra at betragte dette Malerie med et Slags Foragt, da hun i en henrykt Beundring over sit Barns Hukommelse, skyndte sig med saa megen Heftighed at omfavne ham, at hun ei blev vaer, at Watelin ogsaa bøiede sig, og at hans Læber under denne Bevægelse berørte Amalias Kind; jeg var ikke mere Herre over mig selv, jeg gik hen bag hendes Stoel og vilde sige hende nogle Bitterheder, som kunde vise de Tanker, jeg havde om hende: men Sindsbevægelsen qvalte min Røst,

og skamfuld over at vise saamegen Uroe, forlod jeg hid sig Salen for at gaae ud i Skoven.

Jeg vidste, at Watelin skulde tilbringe Dagen paa Slottet, jeg gik ikke ind før Aften, jeg fandt Grandson i Gaarden; han spurgte mig strax, hvor jeg var bleven af; jeg havde ikke havt Tid endnu at svare ham, da Amalia kom tilløbende. Er De nu da endelig kommen tilbage, raabte hun; vi vare meget urolige over Deres Fraværelse. Jeg smilede bittert uden at svare hende, og henvendte mig til Grandson: Jeg vidste, De havde Fremmede, og som Følge deraf, vilde De kun lidet bryde Dem om min Fraværelse, jeg har derfor benyttet mig af denne Dag for at besøge en skiøn Egn, som jeg snart maa forlade. — Spørg Amalia, om man ikke brød sig om Deres Fraværelse: siden Middagsmaaltidet har det stakkels Barn været ude af sig selv.... Da Hr. Semler ikke havde sagt os sit Forsæt, havde vi Grund til at være bekymrede. Den kolde Tone, hvormed hun sagde disse Ord, viste mig, hvormeget hun var fornærmet over min Tiltale; jeg var ikke vred derover. Jeg forlod Fruen saa beskiæftiget, sagde jeg, at jeg kun kan tillægge et Udbrud af Høflighed den Urolighed, som De siger at have følt. Hun saae paa mig med en forundret Mine, og uden at værdiges at svare, lod hun som hun vilde gaae. Hvor gaaer De da hen? spurgte hendes Onkel. Giør Fruen ingen Uleilighed, sagde jeg, det skulde være ubeskedent at holde hende saa lang Tid tilbage fra hendes Søn. Hvilken Characteer! raabte Amalia, i det hun opløftede sine Øine mod Himmelen; derefter ded-

sagde hun i en alvorlig Tone, og i det hun henvendte sig til mig: Ja, Hr. Semler, jeg gaaer hen til ham, forgiæves skal man forsøge at bringe mig til at glemme ham: Venskab skal det ikke lykkes og endnu mindre Lune. Men hvad feiler dog dem begge? raabte Grandson forundret; man skulde sige, at de trættedes: hvorom er da Spørgsmaalet? forklar dem; i Sandhed, jeg forstaaer dem ikke. Ei! hvem skulde kunne smigre sig med at forstaae Herren? sagde Amalia: begriber man, hvorledes man kan tage en Moder det ilde op, at hun inderlig elsker sit Barn? kan man giætte, ved hvilket Bizarrerie en saa oprørende Ubillighed forener sig med den sundeste Forstand, med den ypperligste Siæl? Ak! Hr. Semler, der gives Følelser, som man vist nok sætter megen Priis paa; men troe, at man uden Bekymring skulde offre dem, dersom de vare til Hinder for andre ældre og helligere. — Hun gik. Grandson talte lang Tid med mig, jeg veed ikke et Ord af, hvad han sagde til mig: jeg hørte ikke paa ham; jeg tænkte kun paa Amalia. I det jeg skriver Dig alt dette til, Adolf, bemærker jeg dog, at jeg har været uretfærdig, og at hun var mere fornuftig end jeg. Kan jeg fortænke hende i at elske sit Barn? kan den bedste Kone være en slet Moder? og dersom det var mueligt, at jeg blev hende kiær nok, for at lade hende glemme sin Søn, skulde jeg da vove at elske hende endnu? Skulde jeg vove at stole paa den, som havde offret sin første Pligt for Kiærlighed? O Adolf! hvor disse Betragtninger bekræfte den forgelige Dom, som skiller mig for stedse fra Amalia! De Forhindringer, som hendes Ægteskab har reist mellem

og, kunne ikke stødes omkuld, der er ingen Kiærlighed, som vover at kiæmpe mod dem. Dette er det gunstige Øieblik, paa hvilket jeg skal bede hende om hendes Historie til Giennemlæsning; lige til nu har jeg ingen Mod havt dertil; Visheden om, at hun havde brugt lidenskabelige Udtryk til Mansfield, havde opvakt rasende Jalousie hos mig: jeg vilde ikke give slip paa min Kiærlighed, men jeg vilde heller ikke helbrede mig for den. Nu, da jeg under enhver Betingelse maa overvinde min Svaghed, er det Tid at vide Alt, at forstaae Alt, og ikke at frygte noget Middel, som kunde give mig Kraft til at veise. Jeg skal læse om Amalias Kiærlighed, jeg skal gyse over den Afgrund, som jeg var nærved at styrte i, og jeg skal flye den; men i det jeg flyer den, skal det være for at paaskynde Alberts og Blancas Forening, og i det jeg sikkrer hendes Broders Lykke, bidrage saameget til hendes, som det er mig muligt i Fremtiden at giøre det, maaskee skal hendes Venners Lykke giøre hende mit Navn mindre forhadt, og dersom nogensinde Fremtiden forklarer hende, hvem jeg var, i det den underretter hende om, at jeg, fordi jeg har kiendt hende, seer mine Dage hentæres i Sorg og elendigen udslukkes, saa skal Hun maaskee tænke, at eene Ernstes Hierte havde været skabt for at elske hende, og skienke min Erindring nogle Taarer: ak, i det jeg forlader hende, er dette Haab det eneste Gode, som bliver mig tilbage.

To og fyrretyvende Brev.

Amalia til Albert.

10de Mai, Kl. 6 om Aftenen.

O min Broder! frels mig, der er maaskee Tid: jeg elsker ikke endnu, men jeg har tabt min Rolighed: hvor jeg var affindig, at overlade mig til den Fornøielse, jeg følte ved at see ham. Ak! jeg troede, at Venskab alene kunde foraarsage en saa blid Fornøielse, jeg forglemte, at Kiærlighed, for at bemægtige sig vore Hierter, veed at antage alle Skikkelser, og at den aldrig er saa farlig, som naar den indsniger sig i vore Siæle under et andet Navn end sit, og ikke giver sig tilkiende, forend der ei mere er Tid til at modstaae den. Min Broder, forskræk dig imidlertid ikke, jeg troer ei at være aldeles forloren; men det er en saa ny Tilstand for mig at maatte befrygte Kiærlighed, at den blotte Tanke om at være rørt deraf, har bragt min Aand i Forvirring og alt mit Blod i Oprør. Efter mit Brev fra i Forgaars maatte Du troe mig mere bortfiernet derfra end nogensinde: jeg sagde Dig, hvormeget Anstødene af Lune hos Semler mod min Søn havde giort mig kold mod ham; og efter den Aften, som jeg har fortalt Dig om, syntes det, som om jeg ei mere fandt Venskab i mit Hierte. Siden den Dag talede vi mindre med hinanden, og vi syntes lige tilbøielige til at undgaae hinanden; men min Onkel, som dette Forehavende var imod, tvang os i Gaar til at spadsere sammen. Da han gik fra Bordet, lod han sine Heste spænde for Kareten, for at gaae til Bellinzona, og hente Frue Elmont og Frue

Rogent, som skulde ligge paa Slottet i Nat, for over-morgen at reise med os til de Borromeiske Øer. Jeg vilde gaaet op; han holdt mig tilbage, og bad mig gaae hen og indbyde vore gode Præstedøttre til et landligt Bal, som han giver i Aften. Jeg forestiller mig, Hr. Semler, blev han ved, at De ikke lader Amalia alene vove en saa lang Spadseretour. Ak! min Gud, min Onkel, svarede jeg, hvad kan De frygte? jeg har giort den saa ofte. Det er ligemeget, Amalia, De veed, at det er altid mod min Villie, at De gaaer saaledes og løber om paa Biergene; jeg er ikke ubekymret, uden naar jeg veed, at De følger med nogen. Skulde De forbyde mig at ledsage Dem? spurgte Semler mig med en bedende Røst. Ak! det er maaskee den sidste Spadseretour, som vi skulle giøre sammen. Lad hende da i Roe, raabte Grandson; De har aldrig uden bedrøvelige Ting at sige hende: dersom det er saaledes, at De tænker at underholde hende paa Spadseretouren, saa er det bedre, hun gaaer alene. Jeg kan ikke love Dem at more hende, svarede Semler smilende, jeg har ikke et muntert Sind. Jeg har nok mærket det i nogen Tid: istedenfor at vedblive at være elskværdig, bliver De mørk, modstigende; det er ikke moersomt for mig, og meget lidt smigrende for hende. Ak min Broder, hvor jeg tænkte forskielligt! Semler smilte veemodig uden at svare. Det forekommer mig, tilføiede min Onkel fortrædelig, at en anden skulde vise den muntreste Mine ved at blive hos hende; hendes Selskab er ikke af den Natur, at det kan bedrøve, troer jeg. Maaskee mere end De troer, sagde Semler sagte; og den Ulykke at have kiendt hende. Hans Be-

vægelse tillod ham ei at fuldende; til hans sidste Ord svarede min Onkel: Dersom dette er en Compliment, saa forstaaer jeg mig aldeles ikke derpaa. Ak! jeg tænkte lidet paa at giøre hende Complimenter! Og De har for Uret, min kiære Herre; Amalia fortiener nok, at man lykønsker sig til at kiende hende, og at man bekymrer sig om hende. Og troer De, at jeg ikke beskiæftiger mig med hende? vedblev Semler, i det han stivt betragtede ham, og med en saa overordentlig Tone, at han foruroligede mig meget. Mine Fødder gled, jeg satte mig ned: i det Semler saae mig blegne, sprang han hen til mig. De forstaaer mig, sagde han til mig med en bevæget Stemme, det er alt det, jeg forlanger.... Min Troe, min Herre, eftersom de bryder Dem saa lidet om mit Bifald, vedblev min Onkel, forestiller jeg mig, at De skiøtter ligesaa lidet om min Nærværelse: jeg beundrer Amalia, som har Forstand nok til at forstaae Dem; jeg, som ikke har denne Fordeel, jeg er Deres ydmyge Tiener. Han gik ud; bekymret over den Stilling, hvori han efterlod mig, vilde jeg reise mig, jeg kunde ikke: jeg skiælvede endnu, Semler betragtede mig, han saae min Urolighed: Nu, raabte han, jeg skal aldrig kunne forlade Dem. Hør, Amalia, tilføiede han med Liv, i det han lagde sig paa Knæe for min Stoel og omfavnede mig med begge sine Arme, hør den Eed, jeg giør, at tilbede Dem stedse trods alle Forhindringer.... Han blev afbrudt ved Eugen, som kom løbende, for at bede mig om Tilladelse til at kiøre med sin Onkel. Ved Synet af ham reiste Semler sig hurtig op, slog sig for Panden, og sagde: Afsindige, hvad

har Du sagt til hende? Jeg tog min Søn ved Haanden, slæbte mig ud af Salen, jeg bragte ham til min Onkels Vogn; jeg gik op paa mit Kammer, for at søge min Hat: Alt dette gav mig Tid til at fatte mig, og da jeg gik til Præstegaarden med Semler, var jeg temmelig rolig. Han gik ved Siden af mig, nedsunken i en Grublen, som havde noget vildt ved sig. Vi gik tause hele Veien; da vi kom til Præsten, sagde man mig, at han var gaaet til Grotten ved Eremitagen, for der at spise til Middag med sine Døttre, og at jeg endnu kunde finde ham der: jeg skyndte mig; thi Semlers Stemning generede mig overordentlig, og jeg længtes efter at blive fri for at være ene med ham. Imidlertid tænkte jeg paa, at naar vi vendte tilbage til Hiemmet, skulde jeg igien være alene med ham; istedenfor at gaae til Præsten, ønskede jeg hellere at frie mig fra den Tvang, jeg var i. Jeg tog mig for at begive mig til Grotten ved Eremitagen, ad den korteste Vei, men den var ogsaa den steileste, og bedækket med tørt og glat Græs. Jeg giorde et Feiltrin; jeg holdt mig ved et Træe: Semler styrtede sig imod mig. Er det muligt, udbrød han, at hun bringer mig til at glemme Alt, endog hende selv! Han tog mig ved Armen, uden at bede mig om Tilladelse dertil, og hialp mig at stige op. — Er De kommen til Skade Amalie? — Nei! — Denne Vei er vel besværlig for et Fruentimmer: er der ingen anden end denne? Der er en anden: men den er saa lang. — O Amalia! vedblev han, seet han saae bedrøvet paa mig, jeg skulde ikke have giort det samme Valg som De. Vi vedbleve Taushehen ligetil en liden Flade,

som er tæt bevoxet med Græs og Levn, hvor man gik mere beqvemt: dette Sted er overordentlig eensomt, man seer ikke der noget Tegn til Beboelse eller banet Fodstie. Semler standsede paa een Gang, saae omkring sig og udbrød: „I Dag alene med hende i en Ørk, begge skilte fra den øvrige Verden — og paa samme Tid en Adskillelse uden Grændser mellem hende og mig; her, langt fra Menneskenes Aasyn, under en vild Klippe.... ikke at leve uden for hende.... at glemme hele Verden.... O Himmel! dersom du befaler mig at give slip paa Lyksaligheden, hvorfor viste du mig den da?“ Han holdt mig endnu under Armen, jeg vilde giøre mig fri, han holdt mig tilbage. „Nei, Amalia, nei, De skal ikke forlade mig: De seer vel, det er ikke muligt; forgiæves befaler Alt mig det, forgiæves tilraaber Pligten mig at flye Dem: jeg kan det ikke. O! vær ikke meer barbarisk end den, tilbedte Amalia, bestræb dig ikke saaledes for at udrive dig af mine Arme.“

Min Broder! der var en Taage for mine Øine, jeg følte Rædsel i mit Hierte. Lad mig være, Hr. Semler, sagde jeg til ham, De misbruger min Onkels Tillid, i det De saaledes holder mig tilbage. — Nei, Amalia, De skal stedse blive fri; dersom De vil flye mig, bortfiern Dem: jeg kan imodstaae Alt, kun ikke Deres Villie. Jeg gik meget hurtig henimod Grotten til, i en ubeskrivelig Bestyrtelse. Han fulgte mig i en Afstand. Jeg var snart kommen til den agtværdige Familie; men dens Glæde, dens Høflighedsbeviisninger beroligede mig ikke, jeg vidste hverken hvad jeg sagde, eller hvad jeg giorde; og dersom Rygtet om Ballet ei alle-

rede havde udbredt sig i Landsbyen, og dersom een af de unge Døttre ikke havde talt til mig derom, skulde jeg have glemt, at det var det, der bragte mig til dem. For at skiule min Urolighed, lod jeg, som jeg vilde see et Vandfald oven for Grotten, hvor jeg allerede flere Gange havde været: de unge Piger fulgte mig med Semler. Jeg gik meget hurtig; jeg kom først, og for bedre at see Virkningen af Strømmen, som brusede mellem to nøgne bratte Klipper, støttede jeg Legemet paa Stammen af en gammel Fyr, lagt paa tvende Pæle, for at tiene til Rækværk. Den var formodentlig raaden; da Semler saae den vakle, bøiede han sig mod mig, tog mig midt om Livet, og rev mig bort fra den visse Død, thi Træet faldt i samme Øieblik med Knagen og Bragen ned i Afgrunden. Ak! jeg skylder Dem Livet, raabte jeg. — Amalia, sagde han til mig med en sagte og dæmpet Stemme, jeg havde været lykkeligere ved at være styrtet ned med Dem. O, min Broder! hvorfor giorde han det ikke? En hastig Død vilde have sparet mig mange Sorger, og den Skiæbne, som jeg forudseer, vil ofte lade mig beklage det. Semlers Ord bragte mig til at gyse. Da de unge Præstedøttre saae mig bleg og ubevægelig paa en Bænk, troede de, at blot Skrækken bragte mig i denne Tilstand, den ene bar Omsorg for mig, den anden kaldte paa sin Fader. Den gode Præst, bekymret for den Fare, jeg havde været i, vilde ikke mere forlade mig: han bragte mig hiem til sig, nødte mig til at sætte mig i hans lille Kariol, og bragte mig selv hiem til Slottet. Min Onkel kom til med hele Selskabet, som han bragte med sig: dette blev snart

underrettet om vore Hændelser: ved hiin Tidende udstødte de alle høie Skrig; min Onkel trykkede mig grædende i sine Arme, og kastede sig derpaa i Semlers: De har frelst Amalia, o min Ven! jeg kiender kun een Belønning for en saadan Velgierning; — jeg skiælvede for det, han kunde tilføie. Min Onkel, jeg beder Dem, sagde jeg ganske sagte til ham, skaan mig. — De har Ret, Amalia, svarede han mig i samme Tone, det er ikke Øieblikket, lad os bie til vor Hiemkomst. Men, hvor De er bleg og mat, mit Barn, vore Damer tillade nok, at De gaaer hen at lægge Dem, De behøver sikkert Hvile. Jeg greb hastig dette Paaskud, for at begive mig ind i mit Kammer: Selskabet giorde mig ganske forvirret, jeg kiendte Ingen, jeg hørte ikke andet end Semlers Ord; jeg saae ham uden Ophør beredt at styrte sig ned med mig. Ak! dersom han ikkun havde været den elskværdigste Mand, skulde han ei have forstyrret min Rolighed; men han elsker mig, Albert, han elsker mig uendeligt. Døden havde været ham kiær med mig! hvilke Fordringer har en saadan Følelse ikke erhvervet? Albert, spørg mig ikke om, hvad jeg vil, og hvad jeg tænker at giøre: jeg veed intet deraf; midt i den store Skræk, som Lidenskaben indgyder mig, som bemægtiger sig mig, kan jeg ei fortsætte nogen Tanke, ikke fatte noget Forsæt... O! gid han maa reise, gid han maa bortfierne sig, gid han maa forlade mig for stedse: see det er mit Hiertets meest brændende Ønske: og troer Du ikke, min Broder, at Oprigtigheden af denne Længsel kan berolige mig med Hensyn til mig selv? Dersom jeg, saaledes som jeg engang frygtede, ønskede at knytte

min Lykke til hans Nærværelse, skulde jeg da ei, isteden for at ønske hans Bortreise, gyse over den? Uden tvivl overdriver jeg baade min Fare og min Følelse; men Billedet af en ny Kiærlighed fremstiller sig for mig som en saa stor Ulykke, at Udbruddet af min Skræk kun kan blive mig til Gavn. Kiære Albert, dersom Du nu var hos mig, med hvilken Begiærlighed skulde jeg ikke da høre Dine Raad! med hvilken Lærvillighed skulde jeg ikke betroe mig til Din Klogskab! O! min bevogtende Engel! hvorfor har jeg forladt Dig?

Jeg er endnu ikke gaaet ud af mit Værelse i Dag; imidlertid er Slottet fuldt af Folk, der skal være Bal i Aften; min Onkel ønsker, at jeg skal forestaae Alt, og bifalder ikke uden hvad jeg befaler. For at tiene ham og adsprede mig, vil jeg beskiæftige mig med alle disse Tilberedelser og forsamle alle de Gienstande omkring mig, som maaskee kunne fordrive en eneste Tanke.

Tre og fyrretyvende Brev.

Amalia til Albert.

20de Mai, Aften.

Jeg forlader et Øieblik Ballet for at hvile mig, og sige Dig, at jeg befinder mig meget bedre end i Morges. Jeg veed ikke, hvor min Bevægelse og min Skræk er bleven af; men i det jeg seer Semler, i det jeg finder mere Rolighed i hans Ansigt, føler jeg og Freden vende tilbage i min Siæl; og naar han taler til mig, saa, endskiøndt det er med megen Ømhed, er jeg kun behagelig rørt. Ved Middagsmaaltidet forlangte min

Onkel, at han skulde sætte sig ved Siden af mig. Min Amalias Frelser bør aldrig forlade hende, sagde han sagte til os og trykkede vore Hænder i sine. O, Herr Grandson! Hr. Grandson! hvad vover De at sige? ægabte Semler, aldrig forlade hende! Hun kunde ikke ønske det. Svar ham, mit Barn, sagde min Onkel til mig. De seer, at jeg ikke kan, Frue Elmont seer paa mig, og Frue Rogent taler til mig. Han forlod os da; min Haand laae endnu i Semlers: han trykkede den. Amalia, sagde han til mig, tilgiv mig min Opførsel igaar: jeg har vel forskrækket Dem; jeg har giort Dem Fortred; jeg har overskridt de Grændser, som De havde foreskrevet mig; men hvorledes skulde man see Dem, kiende Dem, og ikke blive Deres Ven? Det er altgemeget, jeg skal i det mindste vide at tie. Jeg tilgiver Dem, sagde jeg til ham; men dersom min Rolighed er Dem kiær, saa lad indtil Deres Bortreise ikke mere tales uden om Venskab; De har vidst at giøre det meget farligt. Jeg lover Dem det, Amalia; der er intet, uden dette Offer, som kan oprette mine Forseelser. Jeg gav ham Tegn til, at jeg antog hans Løfte, og vi satte os ved Bordet. Fra dette Øieblik kom der en behagelig Rolighed isteden for Tankernes Forvirring, jeg beskiæftigede mig med hele Selskabet uden Anstrængelse, jeg fandt Fornøielse i Alt; det syntes, som om jeg, naar jeg var forligt med Semler, var fornøiet med mig selv og i Fred med hele Naturen.... Men jeg hører min Onkels Stemme, han er urolig over min Fraværelse, han kalder mig. Lev vel, min Broder.

Vi reise i Morgen til de Borromeiske Øer: min Onkels og Damernes Hensigt er, troer jeg, at blive der en fiorten Dages Tid, og derpaa efter deres Beqvemmelighed at besøge de skiønne Bredder af Lago Maggiore og Lugano. Semler giør ikke Regning paa et saa langt Ophold, og jeg lover Dig, ikke at sige ham et Ord, som kan opmuntre ham til at forlænge det. Min Broder, dette Forsæt sønderriver mit Hierte, men det er ligemeget, det er mig kiært, thi det er Dig, jeg skylder det.

Fire og fyrretyvende Brev.

Ernst til Adolf.

Lugano, 11te Mai, Midnat.

Hun elsker mig, Adolf! tal ikke mere til mig om Pligt, om Fremtid; Pligten er at tilbede hende, Fremtiden at bevare min Kiærlighed; hun elsker mig, det er mig nok, og jeg er lykkelig. Efterat jeg havde tilbragt Tiden fra i Forgaars i en saa urolig Tilstand, at jeg troede at indgyde hende Afskye og Skræk, har hendes overordentlige Bevægelse paa een Gang forandret mine Tanker, og den kunde ei lade mig nogen Tvivl om Aarsagen til hendes Forfatning: jeg følte da en sød Beruselse, som endnu vedvarer, og som aldrig vil forlade mig. Frygt ikke, Adolf, at jeg giver efter for min Kiærlighed, nei, jeg har tilsvoret Amalia selv aldrig at tale til hende derom: men jeg skal nære den i Stilhed; skiødende hos hende, uden at spørge hende om Tilstaaelsen af hendes Ømhed, skal jeg modtage Indtrykkene deraf, jeg skal see

den i hendes Øine, i hendes Udseende, i hendes mindste Lader: hvad behøves da mere til min Lykke? Ak! i Besiddelsen af de skiønneste Qvinder paa Jorden skulde ikke kunde ligne den. Jeg kan ikke udtrykke Dig hvad jeg føler; jeg skulde aldrig have troet, at man kunde hengive sig til sin Ulykke med saa megen Glæde: jeg seer vel Afgrunden, mod hvilken min Lidenskab trækker mig hen; ja jeg seer den, og jeg glæder mig ved at styrte deri; jeg finder min Fornøielse i at forøge den mere og mere, og jeg skal ikke blive fuldkommen lykkelig, førend jeg er forloren uden Redning; da skal der ikke mere være Strid, ikke mere Pligter, ikke mere Samvittighed, jeg skal aldeles tilhøre hende: hvad skal der mangle i min Lyksalighed? Adolf! kom ikke for at oplyse mig med Din sørgelige Viisdom, i Himlens Navn, overlad mig til min Blindhed; det er mit eneste Gode, tag det ei bort fra mig; tal ei mere til mig om Rang, om Fødsel, Amalia gaaer for alt; tal ei mere til mig om min Moder, jeg vil kun elske Amalia.... O Adolf! dersom Du vidste, under hvor mange Skikkelser hun giør sig elsket; dersom Du vidste, hvilken ædel Undseelse, øm Bevægelse, rørende Blidhed, der male sig vexelviis i hendes himmelske Træk; dersom Du kiendte hendes indtagende Smil, hendes Øines Magt; dersom Du betragtede denne Forening af Melancholie og Munterhed, dette ædle Væsen, denne henrivende Skabning; dersom Du saae hende rødme og skrækkes over Navnet Kiærlighed, medens hun bærer den i sine Øine, i sit Hierte, hvorledes Alt ved hende røber og indgyder den; dersom Du kiendte Gienstanden for denne Kiærlighed, som hun ikke

fraſtøder uden ved den ſørgelige Foreſtilling om de Ulykker, ſom følge af en overordentlig Følſomhed; derſom Du var fra alle Sider underkaſtet en ſaadan Friſtelſe, ſom intet Menneſke af Himlen har faaet Kraft til at modſtaae, og Du da var nær ved at give efter, troer Du da, at man maatte anklage Dig for Svaghed og Modløshed? og dog, Adolf, ſtrider Din Ven endnu. Derſom jeg har vovet at trykke denne Engel i mine Arme, har denne Afſindighed kun varet et Øieblik, jeg har ſvoret hende at tie med det, hun frygter at høre, og ſiden, mit Løfte tro, ſeer jeg hende, betragter jeg hende, tilbeder jeg hende, og jeg tier; men det er ei Beſtræbelſen af en forfængelig kold Fornuft, ſom hindrer mig i at tale til hende; nei, det ſom holder mig tilbage, kommer af noget af det Allerømmeſte, ømt ſom alt det, der vedrører hende. I Aften, da vi begge vandrede om midt imellem de majeſtætiſke Bierge, ſom affiøles af de ſmukkeſte Vande, ſom bedækkes af den tykkeſte Grønſvær, ſom tapetſeres af vild Timian, og ſom udaande den vellugtende Duft af disſe Planter, der antænde den vellyſtige Ild i alle Væſener, ſom aande, følte jeg, i det jeg rørte Amalias Klæder, at mit brændende Hierte ikke mere kunde beherſke ſin Lidenſkab, og at min Forſtand forvildedes.... Hun ſaae paa mig, og dette rørende Blik, det vaade Øie, ſom ſyntes at bede om Naade, hæmmede det Skrig, ſom jeg var nærved at udſtøde; jeg troede at høre Nogen ſige til mig: Standſ, frels mig fra de Smerter, ſom en Lidenſkab bereder mig; der behøvedes maaſkee kun eet Ord, for at bringe mig ud af mig ſelv: ak! jeg beſværger dig af Medlidenhed, udtal det ikke.

Gaae, frygt intet, englelige Kone, af hvilke Begiærligheder jeg end sønderrives, naar jeg seer denne Trang til Kjærlighed, som omfatter dit hele Væsen og forskiønner endog din Skiønhed, skal jeg tie: jeg er kun en Dødelig, og hvilken Dødelig skulde vove at haabe, at skienke dig al den Lykke, som han erholdt af dig? Ak! lev i Fred, himmelske Skiønhed: den Ild, som du antænder, er reen som du selv, og din Elsker skal opoffre den nudsigelige Lykke at tilstaae dig sin Kiærlighed, af Frygt for at see dine Taarer flyde...

Lugano, 11te Mai, Kl. 4. om Morgenen.

Det er forgiæves, at jeg søger Hvile, jeg kan ei mere finde den: mit Blod er uroligt, og Nattens Stilhed forværrer mit Onde: jeg forestiller mig, at hun er der, jeg troer at trykke hende mod mit Hierte, at Himlen aabner sig.... men jeg finder mig ene, og Fortvivlelse omgiver mig. Jeg har villet søge Kiølighed ved Søens Bølger, som løbe forbi vore Vinduer; men Alt sov i Huset; jeg frygtede for, ved at kalde paa Nogen at forstyrre Amalias Rolighed, og Himmelen veed, at hendes Roe er mig kiær: er det ikke til hende, at jeg offrer mine brændende Ønsker, denne Fornødenhed at være elsket af hende, denne Længsel efter at besidde hende?... Men hvad siger jeg? dersom det ikke er Pligten, dersom det ikke er min Moder, som standser mig, hvad kan da holde mig tilbage? Naar jeg hengiver mig uden Forbehold til Amalia, hvorfor skal jeg da frygte for min Lykke? O Adolf! jeg elsker ikke Amalia, som hun fortiener at elskes, efterdi der i min Siæl er en anden Magt end hendes; hun ene skulde regiere deri som Ene-

voldsherre. Ja; jeg haaber, jeg afskyer alt det, som stræber at jage hende derudaf: Fornuften, Æren, min Moder.... Ak! Ulykkelige, hvad vover du at sige? Din Moder, som fra din Barndom ikke har levet uden for dig, hvis Helbred er bleven nedbrudt tildeels ved Amalias Opførsel, som du ei frygter for at foretrække hende; din Moder, som venter dig, som med Glæde skulde offre sit Liv for dig, og hvis Ømhed du belønner med at bedrage og bande hende!.... Adolf! jeg føler mig saa nedslaaet, saa angerfuld, saa sønderreven, saa svag, at den største Velgierning af Himlen vil være at berøve mig den Smule Forstand, jeg har tilbage, og som kun tiener til at vise Udstrækningen af mine Forseelser, uden at give mig Kraft til at overvinde dem.

Kl. 7, Morgen.

Alt sover endnu i Huset; denne Roe synes at blive evig. I det jeg kaster mine Øine tilbage paa det Brev, som jeg skriver Dig til, frygter jeg, at det, som jeg sagde Dig om min Spadseregang i Gaar med Amalia, skulde lade Dig formode, at hun uden Vanskelighed havde været rede til en Sammenkomst. Nei, Adolf, kiend hende bedre: ligesaa beskeden, som øm, har hun giort sig al Umage for at hindre det, som jeg stedse stræbte efter; og dersom en Samling af Hændelser ei havde forhindret hendes Forsætter, skulde jeg ikke have været saa lykkelig, at blive alene med hende. Det var i Gaar Morges at vi reiste fra Grandson, for at begive os til de borromeiske Øer. Heden var trykkende. Noget op ad Dagen gik vi igiennem en saa kiøn Dal, at

enhver ønskede at hvile der nogle Timer; dens frugtbare og landlige Udseende, disse Strømme, som ikke vare mere end Bække, disse hvidfarvede Huse omspredte i Fleng paa en grøn Plads, og fra Sted til Sted smaae Klipper opreiste i Form af Høie og bedækkede med Lærketræer overordentlig tæt besatte med Løv, dannede paa dette Sted den Eensomhed, som mit Hierte ønskede at vælge, dersom det var mig tilladt, at leve kun for Amalia. Man beredte Middagsmaaltidet under Skyggen af prægtige Valnødtræer, i Nærheden af hvilke der udsprang en klar Kilde. Da Maaltidet var endt, talede og fornøiede enhver sig over den baade maleriske og landlige Beliggenhed, som giorde stærkt Indtryk paa Alle. Amalia grundede, siddende nogle Skridt fra Bækken. Jeg spurgte hende ganske sagte, hvad hun tænkte paa. Jeg seer dette Vand løbe; ved min Tilbagekomst skal det være langt borte, og De ogsaa: det, for aldrig mere at vende tilbage, og De.... Hendes Stemme forandredes, og tillod hende ikke at fuldende; det var mig ei muligt at svare hende i saa mange Menneskers Nærværelse, jeg gik bort: efter mit Exempel forlod hele Selskabet Bordet. Frue Nogent tog Hr. Watelins Arm for at spadsere; Frue Delmont bad om hun maatte gaae alene. Da de ei saaes mere, kom jeg samme Vei tilbage; Grandson sagde til mig, at han gik hen at sove; Amalia vilde gaae tilbage med ham; han satte sig derimod, og da hun alvorligen bad derom, uden Tvivl for ei at blive ene med mig, sagde han, hun maatte vente et Øieblik indtil han kom igien, og at vi skulde spadsere sammen; da spurgte hun om sin Søn, hendes Søn var

hos sin Opvarterske og sov, hun blev da nødt til at være alene. Saamegen Forsigtighed viste mig, hvormeget hun frygtede sig selv, og Tanken om hendes Svaghed lod mig nære Forhaabninger, som jeg endnu ikke havde fattet. Jeg satte mig nær hende paa en Klippe, bedækket med Mos; tykke tætte Kastanietræer, omgivne med Buske af Snerle og vilde Viinranker, skiulte os for den øvrige Verden, jeg slog min ene Arm om hendes Liv; hun forsvarede sig svagt: det syntes, som hun frygtede for at giøre mig dristigere, om hun tydeligen modsatte sig mig: hun var saa beklemt; jeg saae hendes Hiertes Banken giennem Musselinet, som bedækkede hendes Bryst; den samme Bæk, som havde slukket vor Tørst ved Middagsbordet, rislede ved vore Fødder. Amalia, sagde jeg til hende, Vandet, som De saae for lidt siden, er løbet langt fra os, men for mig er Lykken endnu nærværende. Hun betragtede mig med en betydende Mine, som for at erindre mig om mit Løfte: jeg vovede ei at tale mere, men jeg vedblev at trykke hende sagte: jeg følte hendes Aande; lidt efter lidt tiltog min Bevægelse: heftige Attraaer vare i hele mit Væsen; jeg løftede Øinene op til hende: nei, aldrig saa skiønt, saa rørende viste det sig for noget Menneskes Syn! jeg troede at kiende Amalia; ak Gud! jeg troede at kiende hende, og jeg havde endnu ikke i hendes skiønne Ansigt seet denne Blanding af en lidende Undseelse og sandselig Længsel. Henreven af en uimodstaaelig Bevægelse, trykkede jeg hende mod mit Hierte med en saadan Heftighed, at jeg troede det umueligt, at hun kunde løse sig derfra; men, i det hun giorde sig Umage for at

stode mig tilbage, kastede hun et bedende Diekast til mig.... Jeg havde ei Mod til at modstaae det, jeg gav hende sin Frihed; hun gik bort; og da kastede jeg mig paa Knæe for Stolen, som hun forlod, bedækkede den med Kys, med Taarer, jeg udaandede mine Sorger med Ord uden Sammenhæng; og i det jeg troede bestandig at tale til Amalia, svor jeg hende til, at jeg ei kunde leve uden hende, og bad hende bønligt ei at bortfierne sig, da hun allerede længe ei mere var hos mig: jeg kunde ei beslutte mig til at forlade dette Sted, førend vi skulde reise. Da hun saae mig igien, rødmede hun; men hun tillod, at jeg tog hendes Haand, for at hielpe hende at stige i Vognen. Er De tilfreds med mig, hviskede jeg til hende. Ak, svarede hun mig paa samme Maade, jeg har ei et utaknemmeligt Hierte.

Hvorfor skriver Du mig ei mere til, Adolf! fordi Du stedse har behandlet Kiærlighed som Afsindighed, anseer Du da dem, som give efter for den, som uværdige til at omgaaes med Dig? eller har Din strænge Retskaffenhed befalet Dig at forlade Din Ven, naar han er bekymret, hellere end at skrive ham til under et antaget Navn?

Fem og fyrretyvende Brev.

Amalia til Albert.

Lugano, 12te Mai.

I Morges gik jeg urolig og misfornøiet med mig selv tidlig ned ved Søebredden, jeg gik længe frem og tilbage ved Bredden af dette prægtige Vand: lidt efter

ridt lykkedes det en skiøn Morgens Kryderie, Bladenes harmoniske Zittren, Flodens Bevægelse, Luftens Kiølighed, Fuglenes Sang, bedre end mine Betragtninger at formilde min Aands Uroe; det synes virkelig, at denne Morgenluft har et Slags Betydning, som trænger ind til Hiertets Inderste for at opmuntre det, dersom det er roligt, og at berolige det, dersom det er lidende. Mod Frokosttiden kom min Onkel med Semler for at samles med mig, for at følge mig hiem. Snart blev jeg saa mismodig, at de Alle forundrede sig, og jeg flygtede ind i mit Værelse for de nysgierrige Blik, som trættede mig, og især for de alt for kiærlige Diekast, som forurroligede mit hele Væsen. O, min Broder! dette vil ikke faae nogen god Ende: det er ikke mere den svage Forkiærlighed, som Mansfield tilforn indgiød mig: det er en sønderrivende Følelse, som fører mig vild, optænder mig, som i hele Verden kun lader mig see en eneste Gienstand, og ønske et eneste Gode, som giør, at jeg maa døe, dersom han bortfierner sig, og tilhøre ham, dersom han bliver.... at tilhøre ham! hvad har jeg sagt? veed jeg engang, om han vil binde sig, om han er i Stand til at giøre det? og naar det skal være, skal jeg da ønske at samtykke deri? kan jeg glemme det Had, som han bærer for min Søn! hvorledes! jeg skulde give Eugen en Fader, som afskyer ham? Nei, Albert, nei, Semler skal aldrig blive Noget for mig... Noget, har jeg sagt? Afsindige! naar han beskiæftiger, naar han behersker alle dine Tanker, naar du fuldkommen er under hans Magt, vover du at forsikkre, at han aldrig skal blive Noget for dig? svage

Skabning, som ikke har havt Kraft til at forsvare dig mod Kiærlighed, skulde du blot kunne skiule dens Hemmelighed i dit Bryst? og dersom du lader din Omhed see, hvad er dig da tilbage for at modstaae hans Ønsker? Vil du stole paa din Kraft? Ulykkelige! see hvad den er bleven til! Vil du anraabe hans Ædelmodighed? Vil du kaste dig for hans Fødder med foldede Hænder, skamfuld, og besværge ham at skaane dig? Men hvorledes kunde du haabe, at han skulde agte den, som ei agter sig selv mere? maaskee skal han have Medlidenhed med dig, og bønhøre dine Bønner, forbi du ei mere synes værdig hans Kiærlighed? O, sønderrivende og gruelige Tanke! O, min Gud! O, min Broder! laan mig Dine Kræfter for at modstaae ham, for at han kan elske mig endnu: hvor Dyden vil blive mig let og kiær, dersom den kan tiene mig til bestandig at blive elsket. O Albert! betragt mig ikke saaledes; min Broder, hav Medlidenhed med Din Søster: hun skiuler ei sine Feil! hun forudseer alle Dine Bebreidelser, hun vilde ønske at være Dig værdig, hun kan det ei mere: en ubekiendt Kraft trækker hende, en Svimmelheds og Vildfarelses Aand synes udbredt omkring hende; er hun ikke nærved at give sin Haand, sin Skiæbne, sin Villie og sit Liv til sit Barns Fiende?

Sex og fyrretyvende Brev.

Amalia til Albert.

Lucarno, Midnat 15de Mai.

Vi ere i Morges igien komne i god Tid til Isola-Bella; vi have beundrende giennemvandret den, og mod Aften indskibede vi os for at tage Natteqvarteer her; jeg satte mig i den ene Ende af Baaden, hvorfra jeg betragtede den meest fortryllende og frugtbareste Egn. Paa den ene Side de steile Flanker af Monte-Cenero, hvorfra hist og her fremrage Buske, Figentræer og Lyst-skove af Søe-Graner; paa den anden Bred grønne Enge, besaaede med skiønne Ege og høie Popler, overalt en Forandring af Udsigt forskiønnet ved den nedgaaende Soels sidste Straaler. Men hvor kunde dette prægtige Skilderie røre mig? jeg saae det uden at glædes, jeg var ufølsom ved Alt, undtagen ved de mindste Ord, de mindste Bevægelser af et eneste Væsen: dersom han gik et Skridt ved min Side, slog mit Hierte heftig, dersom han gik bort, følte jeg Døden, dersom han hæftede sine Øine paa mig, kunde jeg ikke udholde det; dersom han vendte dem paa andre Gienstande, var jeg i Fortvivlelse; en Plads blev ledig et Øieblik nær ved min, det syntes mig, som jeg gierne vilde have undgaaet, at han skulde komme og sætte sig; men da Watelin skyndte sig at tage den, blev jeg saa fortrydelig, at der ikke behøvedes mere for at sige mig, at jeg hemmelig forbeholdt den for en Anden. Da forsøgte Semler, som syntes at ønske at nærme sig til mig, men med mindre Iver end Watelin, siden denne kom ham i Forkiøbet.

formodentlig glad og maaskee træt af den ringe Anstrængelse, han havde viist, ei mere paa at fornye den og gik og satte sig paa Roerbænkene lige til det Øieblik vi gik i Land. Da han forlod Baaden, gav han mig Haanden, men han talte ikke til mig; imidlertid, lige fra i Morges har han ikke talet et Ord til mig: han har da Intet mere at sige mig? Er det muligt, min Broder, at naar man skilles ad, naar man har saa faa Øieblikke tilbage, man lader dem saaledes gaae? jeg var forstemt, jeg var beængstet: denne saa lange Dag, denne saa skiønne Aften, hvor han har spildt dem! de skulle ei mere komme igien; han skal reise... Ak! han elsker mig ikke, jeg er vis derpaa, han elsker mig ikke.... Nu vel! hvorfor skal jeg bedrøve mig derover? Kan det ikke være ligemeget, hvilken Aarsag der redder mig? O, min Broder! hvilken skrækkelig Strid i mit Hierte! forgiæves skulde jeg ønske at skiule det for mig, som foregaaer, forgiæves vender jeg mig fra mig selv; jeg føler, jeg føler gysende, at jeg frygter mindre for at føres i Ulykke, end for at blive frelst ved hans Ligegyldighed.

Ved dette Ord knæler jeg ned for Himmelen, som jeg fortørner, for Dig, min dydige Broder, som maa rødme over at kalde mig Søster; jeg skulde ønske, at Jorden maatte opsluge mig. Ak! at han ikke nedstyrtede sig med mig i Grottens skrækkelige Strøm, jeg skulde da have døet Dig værdig: nu, hvem skal nu kunne frelse mig? Du er fraværende; mine Skrig kunne ikke naae Dig; selv dette Brev, som jeg skriver under ængstelig Tvivl...., hvo kan sige, om jeg endnu er til, naar Du faaer det? Ak! Du skulde foretage denne ulyk-

kelige Reise i det Øieblik, da jeg meest behøvede Dig; dine Breve skulde have hiulpen mig, men Din Taushed lader mig uden Redning: Du skulde have raadet mig, Du skulde have givet mig Befalinger, og jeg havde fulgt dem: har Amalia ikke tusinde Gange svoret, aldrig at være Dig ulydig.

Syv og fyrretyvende Brev.

Ernst til Adolf.

Engaard, Kl. 8 om Morgenen, 16de Mai.

Jeg haaber endelig, at Du skal blive fornøiet med Din Ven, jeg har bestemt ei at blive en Dag mere her: jeg skal reise endog i denne Nat? jeg skal reise, uden at tale med Nogen, og uden at sige Amalia Farvel; jeg har ladet en Vogn bestille og alle mine Sager transportere, jeg skal samles med Dig i Costnitz, hvor Du nu maa være, og hvortil jeg adresserer dette Brev: vent mig nogle Dage, for at vi kan begive os samlede til Grevinde Simmeren og derfra til Dresden.

O Adolf! hvorfor har jeg ikke før læst Amalias Historie; jeg skulde for længe siden have været borte herfra: jeg forlangte den ikke; hvorfor har hendes Onkel givet mig den? I Gaar Morges, efter at han havde talet om sit Venskab for mig med megen Hiertelighed, tog han denne ulykkelige Pakke op af sin Lomme. De veed, at hun har tilladt det, min Ven, sagde han til mig: Læs disse Papirer, jeg vil, at De fuldkommen skal kiende min Amalia. I det Øieblik, da jeg modtog dette Hefte i min Haand, følte jeg en dødelig Kulde indtrænge

sig i mine Taarer; det syntes mig, som jeg modtog min Dødsdom og Skilsmissens Øieblik var der. Hele Dagen kunde jeg ikke beslutte mig til at aabne dette ulykkelige Hæfte: hvergang jeg rørte det ved at bringe Haanden i Lommen, følte jeg den samme Gysen fare om i mit Legeme, og min Indbildningskraft var heftig rørt ved alt det, som angik Amalia, jeg troede allerede at have afstaaet fra at læse det; endelig da jeg i Nat ei kunde faae et Øiebliks Søvn, læste jeg det.... Spørg mig ei om, hvad jeg udstod; det skulde blive mig umueligt at sige Dig det: det er ikke Kiærlighed, som hun har baaret for Mansfield, og jeg kan ikke tilgive hende, at hun har hengivet sig til en Mand med saa svag Følelse; men, ak! dersom hun havde været henrevet af en saa heftig Lidenskab, som hun maaskee for nærværende Tid føler, mærker jeg vel, at jeg endnu mindre skulde tilgive hende. Det er ligegyldigt: jeg skal aldrig ægte et Fruentimmer, som har opflet en anden Mands Kiærlighed, som har været rørt ved hans Tale, som ubekymret har seet sig i hans Arme, og som har begrædt hans Ubestandighed. Hvor hun erindrer ham, hvor hun begræder ham, hvor hun omfavner sin Mands Billede i den Søn, som han har efterladt hende! hun er fri, jeg bebreider hende aldeles ikke hendes Fornøielser, men jeg skal ikke blive Vidne til dem. Adolf, jeg har besluttet at forlade Amalia, og jeg udgyder ei en eneste Taare: der er saa megen Kummer i mit Hierte og en saadan Heftighed i mit Blod, at dersom denne Tilstand forlænges flere Dage, troer jeg ikke, at mit Liv kunde holde det ud.

Otte og fyrretyvende Brev.

Amalia til Albert.

Lugano, 17de Mai.

Hvilken overordentlig Dag lyser for mig? og hvorledes er jeg bleven henbragt til dette Lyksaligheds Opholdsted? hvorfor kan min hele Tilværelse ei hengaae saaledes? og hvorfor bliver denne Tid ikke ubevægelig? Jeg føler mig saa lykkelig, det andet Hierte, som forstaaer mig, opfylder mit med en saa sød Henrykkelse! hvad er det da, som skrækker mig, og hvorledes kan jeg frygte Lykken? hvorfor frygter jeg for at være ene med ham? hans Ord ere mig saa behagelige! I dette Dieblik var han hos mig, han sagde, at han elskede mig: Ak! hvor han sagde sandt! hvor jeg er vis derpaa! med hvilken Henrykkelse jeg hørte det! jeg følte mig gienfødes, jeg fandt igien Livet. O disse Dieblikke, hvor man ved et Diekast, ved et Suk erfarer, hvad man er for hinanden, hvor man føler lige til sin Siæls Inderste Visheden om at være elsket, hvor man oversvømmer en elsket Gienstands Hierte med en sand Glæde; o disse unudsigelige behagelige Dieblikke, hvilket Sted kan man give dem i Livet! de alene opfylde det! de alene lade os leve: alt det Øvrige er Intet; hvor ere de Fornøielser, de Begivenheder, de Aarhundrede, som kunde udslette dem af min Erindring? Albert, i den sidst forløbne Nat havde Semler besluttet at forlade os (Semler, som jeg nu ei skal kalde andet end min Henrik). I Gaar Aftes, da jeg var alene ved Søebreden, nærmede han sig til mig, for at sige mig det sidste Farvel; jeg troede, at

have Kraft til ogsaa at udtale det; og da han vilde tale, da jeg vilde svare, lod blot Kiærligheds Klage sig høre. O min Henrik! skulde du kunne glemme det Øieblik, da du for første Gang læste i Amalias Hierte? skulde du kunne glemme den Lykke, som vi nød, da vi erfarede, hvormeget vi elskede hinanden, en saa uskyldig, saa stor, saa uventet Lykke, at den lod os see Umueligheden af at fatte eller at ønske en anden? skulde du nogensinde kunne glemme denne Beruselse af Uskyldighed og Kiærlighed, denne Englenes Lyksalighed, som for et Øieblik er nedsteget paa Jorden? nei, min Henrik, et Gode, som er det eneste i sit Slags, er uudsletteligt; og nu overalt, hvor du gaaer hen, paa enhver Tid, paa ethvert Sted, opfordres jeg dog til at undgaae en saadan Erindrings Magt og Fortryllelse. Albert, kiære Albert! forskræk Dig ei over min Lykke, den skal ikke koste Dyden noget. Dersom Du vidste, hvorledes han har svoret mig at være underkastet mine Bud, og bestandig at agte sin Veninde! Albert, han har ogsaa lovet at elske min Søn; ved saadanne Løfter kan mit Hierte beroliges og faae Fred. O, min Henrik! eftersom du samtykker i at staae mit Barn i Faders Sted, byder Skyldigheden mig ei mere at skye dig; og jeg kan endelig hengive mig til at elske og blive elsket, uden at ophøre at fortiene Alberts Agtelse.

Ni og fyrretyvende Brev.

Ernst til Adolf.

Lugano, 18de Mai.

Hør, min Ven, nu ville Forestillinger og Bebreidelser være unyttige, min Beslutning er tagen: jeg skal tilhøre Amalia eller jeg skal aldrig tilhøre Nogen, jeg skal ei bedrage hendes Tillid, jeg skal ei skuffe hendes Kiærlighed: jeg har svoren det; forgiæves skal alle Jordens Magter, Stolthed, Pligt, Moder, Venskab forbinde sig for at bringe mig til at bryde min Eed, mit Hierte skal være stærkere end de, og skal blive Amalia tro. Jeg skrev Dig til i Forgaars, at jeg havde besluttet at reise samme Nat; hele Dagen vaklede jeg ikke i min Beslutning; men der var sandsynligen i mit Ansigt saadanne Mærker paa Sorg, at de ei kunde undgaae Amalia. Efter Middagsmaaltidet sov Hr. Grandson som sædvanligen, og Damerne, som sad i en Sopha, hørte en Forelæsning af Watelin. Du kan vel begribe, at med det Forsæt, som beskiæftigede mig, var jeg ikke istand til at deeltage i denne Fornøielse. Jeg satte mig ved et Vindue i den anden Ende af Værelset; og der støttede jeg mit Hoved paa begge mine Hænder, og tabte mig i en Hob Betragtninger, som endog betog mig Følelsen af det, som foregik omkring mig: jeg hørte ei mere nogen Lyd, jeg vidste ikke, hvor jeg var, og jeg veed ei, hvor lang Tid jeg skulde have blevet i den Tilstand, om ikke Amalias Stemme havde revet mig ud af den. Hvad feiler Dem da? udbrød hun med en urolig Mine; De er bevæget ved noget Overordentligt? hvilket ulyk-

keligt Forehavende tænker De paa? Mit Hoved sank igien ned paa mine Hænder: Intet i Verden kunde have bragt mig til lydelig at udtale et eneste Ord. Amalia taug, hun blev staaende hos mig; jeg hørte, hun græd, jeg følte hendes Taarer falde paa mine Hænder; jeg misundte hende hendes Lod: en eneste Taare havde giort mig saa vel! Grandson kom ind. Hvem er det, der reiser? sagde han, i det han henvendte sig til Damerne og Wattelin, som sad i den anden Ende af Salen; jeg saae en Vadsæk blive baaren bort, der er en Skyldig blandt os. Jeg er vis derpaa, sagde Amalia med qvalt Røst. Og derpaa, et Øieblik efter, tilføiede hun, i det hun hældede sig mod mig: jeg veed ei, hvilken Dag De har bestemt, men det er umuligt, at De tænker paa at reise uden at sige os Farvel. Da hun havde sagt disse Ord, sukkede hun dybt, og uden tvivl frygtede hun for at forraade mig ved at tale mere; thi hun gik hastig ud af Værelset. Jeg blev tvivlraadig, hvilken Beslutning jeg skulde tage? jeg spurgte mig selv: skal jeg virkelig reise, uden at sige Farvel? hun sagde, det var umuligt: det er da umuligt, at det er godt; jeg havde troet, at denne Beslutning var den bedste; men det er den ikke, siden Amalia dadler den. Imidlertid, dersom hun vidste, hvem jeg er, hvilken Pligt der kalder mig, hvilken Forførelse der holder mig, og hvilken Fare hun løber i, skulde hun da ikke være den første til at flye, til at flye med Skræk, uden at værdiges at kaste det eneste og sidste Øiekast til mig?... Man maa forekomme hende, man maa giøre det, som hun vilde giøre i mit Sted... Grandson kaldte paa mig, og sagde mig nogle Ord; jeg hørte in-

tet; jeg forlod Værelset, uden at svare ham; jeg gik ned til Søebredden, gik der i mine Grublerier lige til Natten, uden at kunne beslutte, hvortil jeg skulde holde mig, da jeg omsider, dreven af en uundgaaelig Skiæbne, eller hellere af en velgiørende Guddom, gik ned i en Fordybning, hvor nogle vilde Klipper danne et eensomt Sted, beqvemt til Betragtninger. Amalia sad der; jeg vilde begive mig bort; hun vendte Hovedet: jeg blev. Nu vel! det vilde være en Utaknemmelighed at reise, uden at sige Farvel! Lad os see, lad os vide at modstaae Fristelsen, lad os blive Adolfs værdige Ven, lad os tænke, at min Moder seer mig! Jeg gik nogle Skridt fremad; hun blev siddende og sagde Intet; jeg støttede mig staaende og taus paa Klippen. Naturen var i en fuldkommen Roe; man hørte kun Bølgernes sagte Brusen, og i det Fierne den eensformige Lyd af Aarerne og Skibsfolkenes Sang: Alt dette udgiorde en melancholsk Concert, som mod min Villie svækkede de Kræfter, hvormed jeg søgte at bevæbne mig, for at udtale det skrækkelige Ord Farvel. Omsider da jeg frygtede, at min Beslutning skulde forfeile mig, anstrængede jeg mig, bøiede Hovedet mod hende, og sagde til hende med en qvalt Stemme: Amalia, Øieblikket er kommen, jeg maa forlade Dem; i Morgen ... jeg kunde ikke tale ud. Hun blev ubevægelig. Maanen kastede Lysning nok, saa at der ei undgik mig nogen af hendes Bevægelser; jeg saae, at hun blegnede; mange Taarer randt ned paa hendes Barm; hendes Bryst var beklemt, men hun forsøgte ei paa at svare mig. Amalia! sagde jeg til hende, dersom

De ei vil tale, saa giv mig i det mindste Deres Haand, som det sidste Tegn paa Venskab.... Hun gav mig den, den var kold og vaad af hendes Taarer. O! dersom det var sandt, at hun elskede mig! raabte jeg ude af mig selv, hvilken Magt skulde da rive mig fra hende? Dersom det var sandt! afbrød hun smerteligen, i det hun hævede sin anden Haand mod Himmelen: Han spørger om det! Ved disse Ord faldt jeg til hendes Fødder, og jeg svor ei at reise.

Adolf, elsket af Amalia skulde jeg aldrig kunne modtage et andet Fruentimmers Haand; imidlertid skal jeg ei forene min Skiæbne med hendes mod min Moders Villie; er jeg ikke vis paa, at hun ei selv skulde samtykke deri? O! hvor det skulde bedrøve hende, dersom jeg ved at nævne mig for hende, havde viist hende alle de Hindringer, som adskiller os i Fortryllende og tilbedede Skabning! Du skal ikke vide dette ulykkelige Navn, førend jeg ved Bønnernes Kraft, ved Strid og Vedholdenhed, skal uden at frygte for at forvolde min Moder Døden, kunne komme for at tage den Skat i Besiddelse, som tilforn blev mig bestemt. Troer Du, Adolf, at min Moder ei skulde lade sig bevæge ved min Fortvivlelse? Skulde et fornemt Svogerskab røre hende mere end hendes Søns Lyksalighed, og skulde der gives noget mere Afskyeligt for hendes Omhed, end at befrygte min Død? naar hun seer mig for sine Fødder, ydmyg bedende, sønderknust, bede om Amalia, min Amalia, min Brud, det eneste Gode, som mit Hierte har Omhed for, det eneste Fruentimmer, som tilhører mig paa Jorden; naar hun er overbeviist om, at paa hendes Samtykke

beroer ikke alene min Lykke, men mit Liv; hun, fra hvem jeg har modtaget det, skulde hun have den Grusomhed at berøve mig det? Nei, jeg kan ikke troe det; hun skal lade sig bevæge; denne Amalia, som var hende saa kiær, skal igien erholde alle sine Rettigheder over hendes Hierte, hun skal glemme hendes Giftermaal; jeg har alt glemt det, jeg! hvilke Vidunder kan ikke denne Engel giøre! Hvad kan være umueligt for hende, og hvilket Hierte skulde kunne modstaae at elske hende? Min Moder, jeg er sikker derpaa, hader hende ei mere, jeg hadede hende selv; og imidlertid seer Du, hvorledes hun har tilintetgiort min Hævn, hvorledes hun har tæmmet min Vrede, har overvundet min Stolthed, og hvorledes jeg er beredt at antage Mansfields Søn som min.

Halvtredsindstyvende Brev.

Ernst til Adolf.

Lugano, 19de Mai Kl. 1, om Morgenen.

Hele Selskabet var samlet; vi spiste Aftensmad ved Søebredden; den glimrende Maane paa den azurblaa Himmel lyste tilstrækkeligt for os. Amalia!... O! hvorledes kan jeg afmale det himmelske Udtryk i hendes Physionomie? hvilken sød Tilfredshed viser sig i hendes Øiekast og Sader! en lykkelig Kiærlighed forskiønnede hende! og i hvilken Henrykkelse satte Synet af denne indtagende Skiønhed mig, som viste mig paa een Gang mit Gode og mit eget Værk! Grandson, indtagen af Amalias glade Mine, spurgte hende, om hun havde faaet

Tidender fra Albert; thi naar hun synes lykkelig, er det stedse i hendes Broders Lykke, at man søger Aarsagen. Nei, sagde hun, jeg har ingen havt i lang Tid, og jeg skulde ogsaa være urolig derover, dersom jeg ei vidste, at han er paa sit Gods i Bøhmen, hvis vilde og næsten utilgængelige Beliggenhed giør Meddelelserne derfra ligesaa langvarige som vanskelige. Mit kiære Barn, svarede Grandson, om kort Tid vil denne gode Broder være gift, og dersom han kommer og besøger Dem med sin Kone, som han har lovet, saa maa vi igien tage herhen med ham. O min Onkel! raabte hun, i det hun lagde sit skiønne Hoved paa Grandsons Skuldre, med hvilket behageligt Haab fylder De mit Hierte! Ak! dersom min Albert var her, hvad skulde da mangle Deres Amalia? Disse sidste Ord bleve udtalte saa sagte, at jeg alene hørte dem, fordi jeg alene kunde forstaae dem. Grandson, meget bevæget, omfavnede sin Niece, og derefter henvendte han sig til Selskabet, fyldte alle Glassene med en sød italiensk Viin, indbød enhver af os til at drikke med ham paa Grev Lynebergs lykkelige og hurtige Giftermaal. Ak! af mit ganske Hierte, raabte Amalia; men gid min Cousin Ernstes ikke maa opsættes forlænge; thi saa længe han beholder sin Frihed, veed jeg ikke, om det kan blive min Broder muligt at modtage Blancas Haand. Meget vel, vedblev Onkelen. Lad os da begynde med at drikke til hans Ære; men dersom vi i vore Ønsker forene Frøken Gepsa med Deres Broder, hvem skulle vi da forene med Deres ædle Cousin? een eller anden gammel Kurfyrstinde, en Enkedronning? Hun loe. Nei, min Onkel, men den, som hans Moder

bestemmer ham, paa det at alle Mennesker kan blive lykkelig og tilfredse. Medens hun talede, betragtede jeg hende bedrøvet, og med Uroe: hendes Vildfarelse giorde mig ondt, og hendes Ønsker skrækkede mig: jeg skielvede for, at Himmelen skulde høre dem; dersom hun vidste, hvis Skiæbne hendes saa letsindige Ønsker angik! uskyldige Skabning, med hvilken Rolighed, hvilken Ivrighed, hvilken Glæde du beder Gud om din og min Ulykke! Engang skal du maaskee alt for vel oplyst sukkende bede ham om, at forkaste dine forvovne Bønner. Ak! Gid han, min Amalia, ikke for vilde bønhøre dig. Efter Aftensmaaltidet spadserede hele Selskabet paa det Sand, som bedækker Søebredden; Amalia tog sin Onkel under Armen; jeg stod nærved hende, jeg vilde prøve, om det skulde være mueligt, at hielpe hende ud af Vildfarelsen, uden at give hende et dødeligt Stød, og jeg sagde til hende: Amalia, da De var hos Grevinde Simmeren, om Deres Cousin Ernst da pludselig var kommen der, om De havde fundet ham elskværdig, og han havde tilbedet Dem, hvad skulde De da have giort? Hvilket sært Spørgsmaal, Semler! Og hvorledes kunde De være i Tvivl om, hvad jeg vilde have giort? I det Forhold, hvori jeg er til Grev Woldemar, hvad kunde være mere ulykkeligt for os begge end en gienfidig Tilbøielighed? Hvorfor? da De har været ham bestemt og denne Forbindelse forhen er bleven anseet som en Lykke for begge Familierne, og De nu er bleven fri igien, skulde da Deres første Ægteskab blive en uoverstigelig Hindring? Jeg seer vel, svarede hun mig smilende, at De hverken kiender den fariske Adels Fordomme eller Baronesse Woldemars Charakteer. San-

ikke, det er jeg vis paa, taale Byrden af en saadan Bevidsthed.

Jeg giver Dig ikke nogen omstændelig Fortælling om hvad der foregaaer her: jeg troer den unyttig. Dersom jeg kiender Dig ret, skal Din hastige Hiemkomst blive Dit eneste Svar. Farvel, min Ernst, mit kiære Barn! I ti Aar har jeg talt Din Fraværelses Dage, og Du veed ikke, hvor de ere lange, naar det er et Moderhierte, som tæller dem.

Tre og halvtredsindstyvende Brev.

Amalia til Albert.

Lugano, 21de Mai.

Jeg var glad i Morges; han havde omfavnet min Søn; han syntes at elske ham: O! hvilken Lykke at see ham holde af mit Barn! og hvilken Strøm af Glæde overvældede mit Hierte ved at gaae tilbage til Aarsagen til en saa behagelig Forandring! jeg betragtede dette Syn med Henrykkelse, da man bragte ham Breve: i det han aabnede dem, blegnede han, han skiælvede, og efter at have læst nogle Linier, forlod han mig hastig; siden har jeg ikke seet ham igien, førend ved Middagsmaaltidet: han var mørk, taus, han saae ikke paa mig, han sagde Intet til mig. Ak! jeg tvivler ei paa hans Kiærlighed! men hvad er det da, han har faaet at vide? Dersom han har Bekymringer, hvorfor er han da ei kommen, for at betroe mig dem? kunde jeg da ikke trøste ham? skulde han have Hemmeligheder for mig? hvad skal han kunne ville fortie for mig? Dersom han har

begaaet Feil i sit Liv, hvor skulde han da finde mere Eftergivenhed, end i mit Hierte? Men det Fruentimmer, som han har elsket i sin Barndom, er maaskee den Gienstand, som foruroliger ham? Skulde hun i være vendt tilbage til ham? hvad om hendes Familie ønsker denne Forening? Aldrig har han talt omstændelig til mig om sin Familie; jeg har og troet ofte at bemærke, at han undgik at tale om denne Gienstand; jeg vilde ikke plage ham: hvorfor skulde jeg begynde at bedrøve ham? Men nu viser Erindringen om visse Ord, som ere undslupne ham, sig for mig, og forskrækker mig. Paa vor Spadseregang *til Præsteboeligen*, da min Onkel lod os gaae samlede, var jeg meget rørt; han knælede for mig, i det han raabte: **Modtag min Eed, at tilbede Dem bestandig, uagtet de Forhindringer....** og den samme Aften, da vi gik *til* Grotten ved Eremitagen: **De skal ikke forlade mig, Amalia, sagde han til mig: De seer vel, at det ikke er mueligt; forgiæves befaler Alt mig det, forgiæves tilraaber Pligten mig at flye, jeg kan det ikke.** Hvilke ere da de Hindringer, den Pligt, som skiller os ad, Henrik? Ak! jeg har troet, at ligesom hos mig var Erindringen om en ulykkelig Kierlighed den eneste Aarsag, som lod dig befrygte en anden Tilbøielighed; jeg har troet, at Hensynet paa din Lykke, eller i det mindste din Rolighed, var den eneste Hindring, du saae mellem os, og den eneste Pligt, som tvang dig til at flye mig: dersom der er andre, Henrik, hvorfor har du da ikke underrettet mig derom? skulde du bedrage mig? tal: hvad betyde disse afbrudte Talemaader? hvad for noget Sørgeligt skiule de for mig? Ved disse

Ord opstiger en mørk Forestilling i min Barm, og siger mig, at det er en skrækkelig Ulykke.... Albert, jeg troer at kunne udholde Ulykken, naar den viser sig for mig; jeg samler da alle mine Kræfter for at stride mod den: har jeg ei vidst eengang at overvinde den? Men naar jeg maa frygte den, naar den synes ubestemt at vanke omkring mig, og jeg ei seer, fra hvilken Side jeg skal blive truffen, da har jeg ei mere Mod. Jeg maa see Henrik, han maa komme, han maa tale med mig, han maa aabenbare mig Sandheden. Men jeg troer at høre ham paa Terrassen; han nærmer sig mit Vindue, han kalder paa mig; jeg skiælver....

Min Broder, han har bedet mig om et Øiebliks Samtale: han har bedet mig om at samle alle mine Kræfter; en dunkel Smerte omgiver hans Træk: hvad vil han sige mig? hvad skal jeg erfare? jeg føler, at jeg skal døe: der er han....

Midnat.

Albert, Alt er forbi: han har afslaaet min Haand, som min Onkel har villet tilbyde ham. Min Onkel har rasende jaget ham ud af Huset. Han er reist, reist for stedse! det er ude med mig.... jeg føler mine Kræfter svinde. O min Gud! O min Fader! du finder uden-tvivl, at jeg har elskt nok. Farvel Albert, min Albert, vær lykkelig, og afskye ikke min Erindring.

Billet.

Ernst til Amalia.

21de Mai, om Aftenen.

Amalia, jeg maa see Dem et Øieblik, jeg maa for-

klare, jeg maa oplyse Noget, som jeg ei vil sige uden til Dem. Jeg besværger Dem, kom i Aften ned under Klippen ved Søen: skulde Himlen og sønderknuse mig, jeg skal ei reise, uden at have seet dem.

Billet.

Ernst til Amalia.

22de Mai, mod Morgenen.

De svarer mig intet, De værdiges ikke engang at give mig et Afslag: De er vred, Amalia. Ak! dersom De kunde læse i mit Hierte, skulde De see, om De burde være det! jeg vandrer hele Natten omkring Deres Bolig: jeg tør haabe i Morgen at see een af Deres Folk gaae ud for at bringe mig et Svar..... En dødelig Taushed! Amalia, skynd Dem at komme; den Stilling, jeg er i, er frygtelig; ethvert Øieblliks Venten er en Forbrydelse, thi den kan ende alt.

Billet.

Ernst til Amalia.

22de Mai, Kl 2.

Hør, Grusomme, Uforsonlige, det er ikke mere et Svar jeg beder om, det er Dig, jeg vil see: dersom Du i Aften, Klokken otte, ikke er under Klippen ved Søen, hører jeg intet mere end min Fortvivlelse, jeg gaaer til Dig; til Trods for Din Onkels Forbud og Hidsighed, til Trods for Dig selv, skal jeg see Dig: dersom Du nægter at høre mig, troe mig, Du skal begræde Dit Afslag længere end een Dag.

Fire og halvtredsindstyvende Brev.

Ernst til Adolf.

22de Mai. Kl 3.

Lige til i Aften maa jeg taale alle Uvishedens Angester; maaskee kan jeg berolige mig ved at skrive Dig til: i to Timer har jeg ikke været istand til at giøre det; jeg har tabt min Roe, jeg er som afsindig; jeg farer om Nat og Dag, som en Daare. Min Moders Helbred kalder mig, Amalias Bedrøvelse holder mig tilbage: Pligt og Kiærlighed sønderrive mig paa lige Maade: Kiærlighed faaer Fortrinet: ja jeg føler det, og jeg gyser derover, i disse Øieblikke, da min heftigen rørte Indbildningskraft forestiller sig min døende Moder, som kalder sin Søn for at give ham sin sidste Velsignelse, endog da kan jeg ei reise; en uimodstaaelig Magt holder mig tilbage, nei, jeg kan ikke reise, uden at have beroliget Amalia. I Aften skal jeg faae min Skiæbne at vide, i Aften skal jeg blive befriet fra mine Bekymringer, eller fra Livet.

Samme Dag Kl. 4½.

Ak! hvilken ubeskrivelig Lykke har min Moders Brev berøvet mig; og derefter, ved hvilke Lidelser, hvilke Piinsler har jeg ei betalt disse lykkelige Timer? O! disse Lidenskaber, disse grusomme Lidenskaber, hvorledes vide de strømmeviis at udgyde Glæde og Sorg, aabne os Himlen, styrte os i Afgrunden! hvor var jeg for tvende Dage siden? hvor er jeg nu? denne skrækkelige Omvæltning har tilintetgiort min Forstand. Da jeg var lykkelig, da hun elskede mig, skulde jeg kunne have

forladt hende: vis paa hendes Kiærlighed, skulde Tilliden have holdt mig oppe: men nu, da jeg har seet Maalet for hendes Omhed, da jeg ikke kan troe, at hun skulde kunne leve uden mig, dersom jeg nu skiller mig fra hende, skal det ikke blive uden med den Vished, at hun aldrig skal tilhøre Nogen uden mig. Amalia, vi bleve fra Vuggen bestemte for hinanden, og vor Skiæbne vilde, at vi skulde blive forenede. Jeg kan døe i Aften, men jeg sværger, jeg skal ikke døe, uden at have bragt vor Skiæbne til sit Maal.

Ak! hvorfor, Adolf, sendte Du mig dette ulykkelige Brev? veed Du ikke, at det indeholdt Døden? Min Moder kalder mig, min Moder udtæres, men hendes Had til Amalia er endog mere heftigt: hun giver hende Skylden for hendes Aftagelse. Jeg veed ikke, om hun skulde formode Sandheden; hun udtrykker kun tomme Ængstelser. Imidlertid har hendes Brev sagt mig nok, for ikke at lade mig beholde nogen Tvivl om, at Øieblikket, paa hvilket jeg skal give Amalia mit Løfte, skal blive det, i hvilket jeg skal afsige min Moders Dødsdom: med denne Overbeviisning, hvorledes skal jeg modtage denne kiære Haand? men i det jeg afslaaer den, har jeg knust Amalias Hierte: hun har troet, at jeg ikke elskede hende høit... O skrækkelige Skygge! min Moders Skygge! Forgiæves plager du mig, du raaber omkring mig, jeg sk.. ei reise, uden at have hiulpen hende ud af Vildfarelsen... Timerne dræbe mig med deres Langsomhed! Solen er endnu høit over Horizonten: det er først i Aften Klokken otte, at jeg kan haabe at see hende; denne Tid synes mig et heelt Liv. Jeg

slipper Pennen, jeg tager den igien; jeg klavrer op paa de høie Klipper, som omgive Søen; jeg vender igien tilbage for at søge Skygge i min Grotte, jeg beder om Hvile, jeg finder ingen: jeg lukker mine Øine, jeg aabner dem strax igien; jeg fæster med Urolighed Øinene paa min Uhrviser: der er neppe gaaet en halv Time... hvorledes! saamange Løb, Bevægelser, Smerter i en halv Time! hvorledes! saa lidt Varighed for saa mange Lidelser! dersom Timerne saaledes slæbe sig frem, hvorledes skal jeg da leve til Aften? O Adolf! Du har Ret, jeg er ei mere værdig at være Din Ven: en Rasende, et Rov for en affindig Lidenskab, som opoffrer Ærens, Venskabs og alle Naturens Pligter for den, fortiener end ikke Navn af Menneske. Der er intet mere tilbage for mig, hverken Fornuft, eller Dyd: min Siæl har kun Plads for Kiærlighed, dog har den ikke nok for den, den kan ei rumme den: den qvæler mig, den dræber mig. O Amalia! skynd dig med at komme, bær Medlidenhed med den Tilstand, du har bragt mig i; mine Forseelser ere dit Værk; lad dine Arme aabnes for mig, lad mig der erhverve Fornuften igien, der faae Liv paa ny, eller lad mig døe ved dine Fødder.

den samme Dag Kl. 6, Aften.

Jeg har badet mig i Søen; det forekommer mig, at jeg er lidet mere rolig; jeg vil forsøge at fortælle Dig den skrækkelige Scene, som maaskee for stedse har skilt mig fra Amalia.... for stedse, har jeg sagt? O min Ven! troer Du det muligt? da jeg ei mere har Tilværelse, Tanker, Evner, uden for hende: Du seer vel, at om jeg forlader hende, maa jeg døe.... Men jeg kom-

mer tilbage til Dig, og for at kunne underrette Dig om saa vigtige Ting, vil jeg søge at ordne mine Tanker.

I Forgaars var jeg lykkelig, jeg var hos Amalia, vi havde været hele Formiddagen sammen, vi vare endnu alene sammen, da Eugen kom ind: hans Syn mishagede mig ikke, jeg tog ham paa mit Skiød: de Kiærtegn, som jeg viste Sønnen, rørte Moderen, og for at vise sin Erkiendtlighed, trykkede hun min Haand til sit Hierte med en himmelsk Inderlighed. Denne saa uskyldige Bevægelse fra hendes Side bragte mig i en ganske anden Bevægelse; i det jeg saaledes nærmede mig til hendes Hierte, syntes hun at sige mig: der skal jeg giengielde dig al den Lykke, som jeg skylder dig. Men jeg følede hendes Barm bevæge sig heftig under min lykkelige Haand, og da jeg mærkede, at jeg blev holdt tilbage af Amalia selv, følte jeg en brændende Ild i mine Aarer; langt fra at være tilfreds med hendes kiærlige Oiekast og Ord, satte jeg ingen Grændser for mine Onsker, og i det jeg mere og mere optændtes, erkiendte jeg kun altfor meget, at Amalias Omhed ikke var uden min halve Lykke. Jeg veed ei, om hun læste det i mine Oine, men hun vendte sig rødmende bort. Tilgiv, sagde jeg til hende, i det jeg omfavnede hende, tilgiv, tilbedte Amalia! men du veed vel, at Gaven af din Kiærlighed lader mig endnu beholde andre Onsker. Hun troede, at jeg talede om Gaven af hendes Haand, og hun lod den venlig blive mellem mine; hendes Oine vare fyldte med Taarer, og hendes Ansigt bedækket med en beskeden Rødme: jeg veed ei, hvad jeg vilde sige hende, da en Tiener kom ind

før at give mig Dit Brev: jeg vilde ei aabne det; Amalia nødte mig dertil; jeg nærmede mig til Vinduet for at aabne Pakken: da jeg blev min Moders Skrift vaer, blev jeg forskrækket, som om jeg havde forudseet min Skiæbne, en Skye udbredte sig for mine Øine; jeg kunde ei læse, jeg hørte en Røst, som tilraabte mig: kom Ulykkelige, kom og bød for din Lykke: dersom du har erholdt Amalias Kiærlighed, saa er dette Øieblikket til at faae Lønnen derfor. Jeg gik ud af Værelset, uden at have Kraft til at sige et Ord, eller at kaste et Blik til hende, som jeg forlod der, jeg gik paa mit Værelse, og da det blev mig mueligt at læse dette fatale Brev, da jeg saae min Moders Tilstand, og hvad hun fordrede af mig, blev min Sorg ikke forøget: den var bragt til det Yderste ved at aabne Din Pakke; det blotte Syn af Skriften viste mig Alt; men hvilken Beslutning skulde jeg tage? skulde Du troe, Adolf, jeg skulde have trodset min Moders Vrede, dersom ei min Kiærligheds Interesse havde sat sig derimod, og det var den alene, som kunde give mig Kraft til at efterkomme disse afskyelige Befalinger. Om jeg har et Middel at bevæge min Moder, sagde jeg til mig selv, i det jeg gik op og ned ad Gulvet, er det maaskee kun ved at afmale den Stilling, hvori jeg nu er; min Kiærlighed for Amalia, hendes for mig, den Lykke, jeg føler her, og den Beslutning, jeg tager, at rive mig løs fra saamange Goder, for at blive mine Pligter tro; nei, det er umueligt, at hendes moderlige Hierte ikke skulde røres ved min Lydighed, og at mit Offers Storhed ei skulde afvæbne hendes Vrede; men dersom jeg nægter at vende tilbage til hende, og hun mærker Aarsagen, — og

hun vil mærke den; thi jeg kan ei haabe stedse at skiulde den for hende, — skulde hendes Fortrydelse da ei blive uforsonlig? og dersom Amalias Ægteskab har nedbrudt hendes Helbred, skulde sandelig hendes Søns Modstand foraarsage hendes Død. Hvad blev da Følgen? hvorledes skulde jeg udholde Bevidstheden om Modersmord? Selv Synet af Amalia skulde, fordi det erindrede mig om min Misgierning, blive mig forhadt, og naar hun engang opdagede, hvem jeg er, og hvad hun har kostet mig, skulde hun da kunne udholde den Ulykke, hun havde paadraget mig? O Ernst, vogt dig for en utilgivelig Svaghed, som maaskee kunde berøve dig din Moder; som maaskee endog kunde føre Tabet af Amalia efter sig. Men jeg kan ei reise, uden at berede hende derpaa; og hvilken antagelig Grund skal jeg give denne Bortreise? skulde jeg vove at sige Sandheden? skulde hun vide, at Ernst.... O Gud! at nævne mig, naar jeg forlod hende, med det Kiendskab, hun har til min Moders Charakteer, og naar jeg ei for at berolige hende har Andet end det skrækkelige Brev, jeg modtog hos hende! hun vil spørge mig, hun vil forlange at see det: hvad skal der blive af hende, naar hun læser det? Hun vil tabe alt Haab, og ei kunne troe, at jeg nogensinde har tænkt redelig, hun vil i mit lange Ophold hos hendes Onkel blot see det Forsæt at forføre hende, og Stolthedes Hævn i den Kiærlighed, som jeg har vakt hos hende. Uden at ville høre mig, skal hun rive sig løs fra mig, overvælde mig med Bebreidelser, og hun skal, maaskee om kort Tid, bukke under for sin Sorg, og døe med Afskye for

Ernst i sit Hierte? har jeg da glemt, hvad hun svarede mig, da jeg under Skin af Spøg forsøgte at give hende en Anelse om vor Stilling? „Naar jeg fik det Navn at vide, skulde jeg have hørt min Dom, og der blev mig kun eet Redningsmiddel tilbage.“ Og jeg skulde bringe hende til denne Yderlighed! Naar det blev muligt, at mit Syn, mine Bønner beroligede hendes Fortvivlelse, maatte jeg da ei frygte Alt af den, naar jeg var borte? der skulde maaskee ei behøves uden Forhaling af et Brev, en Fornærmelse fra min Moder, en Bebreidelse fra Albert, for at bringe hende til denne ubegrændsede Sorg, i hvilken Døden alene........ Hvorledes! jeg skulde vove Amalias Liv..... Ak! siden jeg skal forlade hende, saa lad os ikke bringe hende ud af Vildfarelsen; lad os forlænge en Feiltagelse, som redder os begge: lad hende ei faae dette fatale Navn at vide, førend hun erfarer, at min Moder samtykker i vor Forbindelse; thi da skal hun i det Mindste blive overbeviist om, at Kierlighed, som har kunnet bringe det saa vidt alene, har været istand til at give mig Kraft til at forstille mig saa længe; og da jeg ei kan blive undskyldelig i hendes Øine, førend mine Forsætter lykkes, skal hun ikke vide, at det er Ernst, hun elsker, førend de have faaet et heldigt Udfald. Med denne uforanderlige Beslutning maatte jeg endnu søge et Paaskud for at bortfierne mig: jeg besluttede at nærme mig Sandheden saameget muligt, i det jeg sagde, at de Tidender, som jeg havde modtaget om min Moders, Frue Semlers Helbred, ikke tillode mig en Dags Ophold; men saa snart som jeg havde erholdt hendes og min Fa-

milies Samtykke, skulde jeg komme og bede om min Amalias Haand. Med dette Forsæt begav jeg mig om Aftenen til hende; men da jeg saae hende grædende, mig selv overvældet af en anden Sorg end hendes, da jeg ei havde nogen Trøst at tilbyde, og ikke vovede at bede hende derom, glemte jeg alt det, jeg vilde sige hende; jeg kastede mig for hendes Fødder i en ubeskrivelig Forvirring, trykkede begge hendes Hænder mod mit Bryst og vilde tale; Hulken qvalte min Røst. Henrik, sagde hun til mig, Deres Udseende bringer mig til at skælve; hvad indeholde da disse Breve? hvilken Ulykke skal de forkynde mig? Sværg mig, min Amalia, lov at elske mig bestandig. Ak! jeg sværger det, udbrød hun med Heftighed; hvad du end kan sige, hvad du end underretter mig om, jeg sværger dig en evig Kiærlighed. Ved dette ømme Udraab lettedes min Fortvivlelse; jeg troede mig mindre ulykkelig, da jeg saae mig saa høit elsket; jeg hældte mit Hoved mod min Veninders Skiød og udøste en Strøm af Taarer: hendes randt langs ned ad Kinderne og jeg følte dem falde paa min Hals. Du græder, min Amalia, og jeg har intet sagt dig endnu. Ak! jeg græder over dine Bekymringer, svarede den elskværdige Skabning, i det hun trykkede mit Hoved mod sit Bryst. O, Adolf, hvor denne Tilstand formildede min Kummer! Himlen give, at den havde kunnet vedvare mit hele Liv igiennem, jeg skulde ei bede om anden Lykke. Menneske uden Lidenskab, som roser Dig af at være fri derfor, forestil Dig den Lyksalighed, som de skienke, eftersom deres Lidelser endnu ere et saa stort Gode.... Men hvad siger jeg? naar jeg døer, naar Maalet for

mine Ulykker hverken kan beskrives eller fattes! naar jeg hverken kan aande eller sukke: naar enhver Deel af mig selv synes mangfoldiggiort for at lide, og jeg i eet Minut udstaaer alle Helvedes Qvaler, saa taler jeg om Lidenskaben, som foraarsager dem, som et Gode... Adolf, Du seer det, min Aand er forvirret, jeg har mistet min Forstand, mit Hoved brænder, jeg kan ei udholde at skrive.... Jeg vender tilbage, jeg maae slutte dette Brev, see Tiden gaaer: endnu to Timer, og min Skiæbne skal blive for stedse afgiort. Veed jeg, om jeg lever i Morgen?

Jeg laae for Amalias Fødder, jeg trykkede hende mod mit Bryst; jeg sagde hende, at jeg reiste, og Aarsagen, som tvang mig; jeg sagde hende ei mine Sorger: Ak! hvor de havde været svage, om jeg havde behøvet at sige dem! Amalia, langt fra at laste min Beslutning, opmuntrede mig til at udføre den uden Ophold, og søgte at formilde min Bekymring... At formilde den! Ak! Ulykkelige! dersom hun havde vidst, at det var Ernst, som holdt hende i sine Arme.... Men i det Mindste for denne Kummer var hun fri. Kiære Amalia, sagde jeg til hende, naar jeg afmaler min Moder baade dine Dyder og min Tilbedelse, da skal min Moder, som hidindtil kun har levet for min Lykke, ikke modsætte sig den. Henrik, svarede hun mig, jeg har aldrig spurgt Dem om Deres Familie, De synes at undgaae det; jeg veed ikke, hvilke Aarsager De har dertil; jeg har ikke spurgt Dem derom, min Tillid har svaret for Alt, og i det Øieblik, De forlader mig, stoler jeg paa Deres Ære, jeg overlader Dem min Skiæbne, og jeg skal see

Dem reise, ei uden Sorg, men uden Mistillid. O tilbedede Veninde! udbrød jeg med Liv, frygt ei, at jeg skal bedrage din ædle Tillid: ved min Tilbagekomst vil du kunne dømme, om jeg har fortient den, og om jeg har vidst at elske dig. Jeg havde neppe endt disse Ord, førend Dørren aabnedes og Grandson kom ind: vi havde slet ikke hørt ham komme. Amalia reiste sig rødmende: jeg faldt bestyrtet ved hendes Fødder, Grandson skyndte sig at berolige os og lagde min Haand i hans Nieces: Værer uden Bekymring, mine Børn, sagde han, hvad befrygte de af en Onkel, af en Fader, hvis Ønsker ere at see dem forenede og lykkelige? Allerede længe, Amalia, ønskede jeg Dem en Dem værdig Ægtefælle, De har valgt Hr. Semler; jeg bifalder Deres Valg; han elsker Dem; hans Charakteer er agtværdig, jeg veed, hans Familie er anstændig: min Correspondent i München har flere Gange forsikkret mig, at Navnet Semler er kiendt og agtet i Bayern, og med hans Formue kan det være det samme, De faaer al min. O min ypperlige Onkel! raabte Amalia og kastede sig i hans Arme. Ædle Mand! Ædle Mand! tilføiede jeg, i det jeg kyssede hans Haand. Ja mine Børn! Eders Lykke skal blive min Alderdoms Glæde. Kiære Semler! det er en Engel, som jeg giver Dem, giengield mig denne Gave alene ved hendes Lykke, den alene kan betale mig den. Jeg var ganske ude af mig selv, jeg græd, jeg kunde ikke tale. Bevægelsen betog Grandson, hans Stemme standsede et Øieblik; men snart sagde han, i det han tørrede sine Øine: Hvilken Afsindighed at græde, naar man er fornøiet! Gaae, mine Venner, for at af-

kjære Chers Taarer, lader os tale om Brylluppet, naar skal det være? De er overbeviist om Deres Forældres Samtykke, Hr. Semler? Jeg svarede ikke, han syntes forundret. Hører De mig? gientog han meget heftig, jeg formoder ikke, at De kan staae i Tvivl herom? Min Taushed vedblev: da tog han mig ved Armen, og i det han stivt saae paa mig, sagde han: Dersom det var muligt, at De havde søgt at vinde Amalias Hierte, uden at være istand til at kunne modtage hendes Haand, skulde jeg ansee Dem som det foragteligste Menneske. Svar, svar mig paa Stedet. Jeg gyste. Tør De, Hr. Grandson, at jeg tilstod endog Vennen, Onklen, min Amalias anden Fader, den Ret at spørge mig i den Tone? O, Semler! hvad vover De at sige? afbrød den ømmeste Qvinde heftig, og De min Onkel, lad af at mistænke en Siæl, saa ædel og redelig som hans: dersom han bedrøves, dersom Sorgen overvælder ham og forhindrer ham i at svare, da er det, fordi han forlader os... Forlade os, Amalia, naar De samtykker i at være hans? Hans Moder er syg og forlanger, at han skal komme til hende. Hvor veed De det? Han har sagt mig det. Deres Moder skriver til Dem, Semler? Ja. — Viis mig hendes Brev. Jeg kan det ikke, sagde jeg, i det jeg støttede Ansigtet paa begge mine Hænder. De kan det ikke, gientog han rasende forbittret. Han standsede et Øieblik, som for at vedblive, og lidet efter tilføiede han med en mere rolig Tone: Og Amalia i det Mindste? skulde hun ikke kunne faae det at see? Ak! jeg kan ikke! raabte jeg med Fortvivlelse og stødende mit Hoved mod Væggen. Ama-

lia spurgte mig i den ømmeste og smerteligste Tone: Hvorledes, Henrik, du har Hemmeligheder for mig? jeg har givet dig mit Hierte, mit Liv, og du nægter mig din Tillid? Amalia, gientog Grandson rasende, dette Menneske er en Bedrager: han har bedraget os begge. O tilbedede Amalia! troe ham ikke, afbrød jeg, faldende paa Knæe for hende, jeg sværger i Himlens Navn, som hører mig: naar jeg har sagt dig, at jeg ikke elskede uden dig, at jeg gav dig mit Liv, og at min eneste Ærgierrighed var at forene min Skiæbne med din, nei, da har jeg ikke bedraget dig. Jeg troer dig, Henrik, og for at vise Tillid til dine Eder, behøver jeg ingen Forklaringer: langt fra at anklage dig, beklager jeg dig; ja eftersom du elsker mig, beklager jeg dig meget, at du bliver tvungen til at lukke dit Hierte for den, som har givet dig sit. De er meget svag, min Niece, og ved dette Slags Hændelser maa man ei troe paa Snak: jeg vædder, at dette Brev fra hans Moder er en Usandhed, og at han ingen har modtaget; lad ham vise os en Side, blot den første Linie. O min Gud! til hvilken Prøve kalder du mig? raabte jeg i min Bedrøvelse. Nu vel! De seer, hvad man kan vente af ham, tilføiede Grandson. Amalia var kiendelig bestyrtet. Amalia, sagde jeg til hende, De har Ret til at mistænke mig, De har ogsaa Ret til at overvælde mig med meget billige Bebreidelser; thi der er een Ting, hvori jeg har bedraget Dem, jeg tilstaaer det, ikke i Henseende til min Moders Brev, det er kun alt for sandt, men jeg har bedraget Dem.... og jeg er ei endnu retfærdiggiort... og Deres Vel saavel som mit byder mig at tie....

Ak! dersom De vidste, hvad jeg lider ved at giøre Dem denne Tilstaaelse, og de Aarsagers Magt, som hindre mig at forklare mig i dette Øieblik, saa vær vis paa, De skulde ei dadle min Taushed. Jeg saae, at hun ei var overbeviist: da tog jeg hendes Haand, jeg trykkede den mod mit Bryst: Amalia, vedblev jeg med et Slags Enthusiasme, dersom De bier med at troe mig, ere vi begge forlorne: der er nu intet Valg, De maae enten ansee mig som det sletteste Menneske og med Foragt forkaste mig, eller agte mig nok for blindt hen at troe mig: jeg udbeder mig Deres Tillid; jeg beder Dem om den fuldkommen og uden Forbeholb.... De skal engang erfare, om det var for at svige den. Hun betragtede mig længe: omsider sagde hun til mig: Henrik, der kan ei gives nogen saadan Ulykke som den at have Mistillid til Dem, naar De taler saaledes.... Forgiæves ere alle Sandsynligheder mod Dem, Deres Tone har overtalt mig, og jeg forbinder mig til ei at troe uden Dem.... O min Onkel! føiede hun til, da hun saae den Misbilligelse, som malede sig paa Grandsons Ansigt, last mig ei alt for strængt: Henrik kan ikke være strafværdig; jeg har det i mit Hierte, som forsikkrer mig, at hans er ædelt og oprigtigt, og at det er umuligt, at han kunde bedrage den, som i en saadan Stilling har vovet at stole paa ham. Mit kiære Barn, Kiærlighed har forunderligen fordreiet Deres Hoved: seer De ikke, at han selv tilstaaer at have bedraget Dem? Jeg er sikker paa, at han er gift. Nei han er ikke! raabte hun med Anstrængelse, men til samme Tid, blegnede, skiælvede hun. Jeg holdt hende i mine Arme. De har Ret,

Amalia: nei, jeg er ikke gift, jeg har ei givet mit Løfte uden til Dem. Nu vel! min Onkel, jeg var vis derpaa, sagde Amalia til ham med en triumpherende Mine. Det er ei nok, mit Barn, og jeg vil forsikkre mig, om han virkeligen er en Mand af Ære. De er ei gift, Hr. Semler? Nei. Deres Familie er agtværdig? Den er Amalia værdig. De elsker min Niece? De skal begge dømme derom, naar det bliver mig tilladt at aabne mit Hierte for hende. Og De er vis paa om kort Tid at blive i Stand til at modtage hendes Haand? Ja jeg er: en saadan Kiærlighed som min kiender ingen Hindring. Og De, Amalia, troer De alt det, som han bekræfter? O min Onkel! hans Stemme er for mig selv Himlens. Føler De Kraft nok til at give Slip paa ham? Ak! jeg ønsker ikke engang at have den. Og De sætter Deres Lykke i at tilhøre ham? Jeg kan ei kiende nogen anden. Nu vel, dersom Tingene forholde sig saaledes, saa begiv Dem begge med mig i Aften mod Midnat i Franciskanermunkenes Kirke, en Munk skal der velsigne Deres Forening: naar De gaaer fra Ceremonien, Hr. Semler, skal De reise strax for at begive Dem til Deres Familie. Ved dette Forslag trykkede jeg ham mod mit Bryst: men paa een Gang og i kortere Tid end jeg kan skrive det, blev jeg angreben af Betragtninger, som qvalte min Stemme, standsede al Bevægelse og bragte Iis i mine Aarer; de skrækkelige Betragtninger ere disse: Hvorledes! jeg skulde ægte hende under mit Navn eller under det, som jeg har antaget: dersom jeg aabenbarer hvem jeg er, mister jeg for stedse Amalia; aldrig vil hun samtykke i at indtræde ved et

hemmeligt Ægteskab i en Familie, som haver og foragter hende; Grandson vil see mig med Skræk: i den Vished, som jeg har om at bevæge min Moder, skal det blive mig umueligt at lade hende deeltage, og jeg selv skal da ei have den mere; at have forbundet mig uigienkaldelig uden blot at have forsøgt at erholde Frue Wolbomars Samtykke, uden at have været rørt over Følgerne af hendes Afslag, vil blive en Forseelse, som hun end ikke skulde tilgive mig i sin Dødsstund.

Dersom jeg vedligeholder mit falske Navn, skal jeg da lige til Altarets Fod bedrage den Kone, som jeg agter, som jeg tilbeder? hun skal troe mig sin Gemal, og jeg skal ei blive uden en nedrig Forfører; hun skal forlade sig med Tillid paa en hellig Titel, og denne Titel skal blive en Meeneed.... Iøvrigt — skulde min Moder ei strax lade det Ægteskab erklære ugyldigt, hvis Ugyldighed ei skulde kunne bestrides? Jeg kiendte hende: den Opsigt, en saadan Handling vil giøre, vil ei mere holde hende tilbage end mine Bønner: hun vil maaskee døe, men hun vil blive ubøielig; og skulde Amalia tilgive mig at have vanæret hende? og jeg selv — skulde jeg nogensinde tilgive mig mit Bedragerie og min Moders Død?... De vakler, min Herre, sagde Grandson til mig i en bestyrtet Tone, og rystende mig ved Armen, naar det er en Fader, som selv tilbyder Dem sin Datter, den første Skat paa Jorden? Nei, min Herre, svarede jeg ham i en fast Tone, jeg vakler ei, og De Amalia, De, hvem jeg elsker over alt, hvad jeg troer nogensinde at kunne elske, De, hos hvem jeg i lang Tid har glemt de hellige Pligter, som kalde mig, ak! dersom De vidste,

hvor høit jeg agter Dem, De skulde bifalde, er jeg overbeviist om, det Mod, som tvinger mig til at sønderrive mit eget Hierte, i det jeg afslaaer det eneste Gode, som det ønsker.... Jeg hørte mig afbrudt af Grandson med en Heftighed, som han ei mere var Herre over: Han afslaaer Dig! – Jeg vilde see, hvorvidt han drev Fornærmelsen..... Jeg skulde give min Amalia, mit kiæreste Barn i saadanne Hænder! At Gud maatte straffe mig blot for at have Tanken.... Og De er endnu her? og De troer, at jeg skulde beholde Dem en Dag mere i mit Huus! Gaae ud af det, Ulykkelige, gaae i Øieblikket herfra. Amalia, sagde jeg, jeg har ingen Tilflugt uden hos Dem; Deres Hierte skal forsvare mig, naar Alt forener sig for at anklage mig; det elsker Dyden, det troer derpaa, det skal sige Dem, at den alene har Fortrin for Dem. Dersom det er saaledes, Henrik, tilgiver jeg Dem, svarede hun grædende, og jeg føler mig ikke fornærmet over Deres Afslag; men dersom Dyden paalægger Dem alt længe at rive Dem bort fra min Kiærlighed, hvorfor har De da giort Dem elsket? – Efter denne saa milde og ømme Bebreidelse, og som trængte ind til min Siæls Inderste, vilde jeg tage denne Engel i mine Arme; men Grandson giorde mig Modstand, og i det han stødte mig haardt mod Døren, sagde han: Maa man andengang bede Dem at gaae herfra, min Herre? vil De tvinge mig til at kalde paa mine Folk, og at lade Dem behandle, som den nedrigste Bedrager fortiener? Min Herre, svarede jeg hastig, tag Dem i Agt for hvad De siger, og især for hvad De giør; jeg vil ikke taale en Beskiæmmelse. O Henrik! raabte

Amalia, i det hun strakte sig mod mig, gaae De strax, og agt min Onkel: det er den eneste Erstatning, som jeg beder Dem om for det Onde, de har giort mig. Da hun sluttede disse Ord, forlod hendes Kræfter hende, og hun faldt næsten besvimet paa en Læneston; hendes Onkel, forskrækket, trak paa alle Klokkerne i Værelset .... Hun døer, sagde han, De forvolder Amalia Døden, og jeg seer Dem endnu for mine Øine: gaae herfra, eller jeg lader Dem slæbe bort med Magt, og jeg skal give saadanne Befalinger, at man aldrig nogensinde skal lade Dem sætte Foden i mit Huus. Amalia gav Tegn til at adlyde, jeg nærmede mig hende; da opløftede hun sit Hoved. Bortfiern Dem, jeg besværger Dem, sagde hun til mig med en svag Stemme; denne Trætte dræber mig: jeg lover at skrive til Dem førend Deres Afreise. Jeg giver efter for dette Løfte og for Deres Villie Amalia! jeg adlyder kun Dem. Farvel! tilføiede jeg, i det jeg trykkede hendes Haand til min Pande, til mine Læber, til mit Hierte, farvel, Amalia, jeg overlader til Tiden at sørge for min Retfærdiggiørelse; den skal blive hurtig og fuldkommen. Derpaa forlod jeg Værelset, min Siæl var bedrøvet, saa jeg ikke kan beskrive det; jeg begav mig hen til denne Grotte, der var Vidne til Amalias første Tilstaaelse og til en Lykke uden Exempel. Jeg skrev til hende, hun svarede ikke, jeg bad hende om en Sammenkomst, hun lod sig ei see. Dersom hun bliver ubevægelig, dersom hun om nogle Minuter ei er her, saa har jeg sagt hende det, jeg gaaer til hende; dersom hun deeltager i hendes Onkels Vrede, og hun nægter at see mig, skal jeg sprænge hendes Dør, jeg skal

trænge ind lige til hendes Værelse; og dersom hun siger, at hun ei elsker mig mere.... vent da ei mere noget Tidende fra mig, Adolf, og trøst min Moder!

Fem og halvtredsindstyvende Brev.

Amalia til Albert.

22de Mai, Kl. 10 Aften.

Min Broder, han vil, han forlanger, at jeg skal see ham; han beder kun om et Øieblik..... Dersom Du vidste, med hvilke Ulykker han truer mig, dersom jeg nægter ham det, skulde Du selv raade mig til at lade ham komme her.... Imidlertid at modtage ham alene midt i Natten, naar alt det, som er sagt i Gaar i den afskyelige Scene, maa giøre mig hans Oprigtighed mistænkt, naar Feberen ryster mig, min Forstand er svækket, og jeg Intet seer mere strafværdigt i Verden, end at bedrøve den, som jeg elsker.... Gud alene skal kunne hielpe mig, og jeg kan ei bede..... jeg kalder Dig, og Du hører mig ikke, jeg kalder Dig.... O min Broder! skal det blive den sidste Dyds Anstrængelse hos Din ulykkelige Søster?

Sex og halvtredsindstyvende Brev.

Ernst til Adolf.

23de Mai, Kl. 6 om Morgenen.

En almægtig Kraft henriver mig, Lidenskaben har sønderbrudt Alt..... Jeg kiender intet mere, uden de Baand, som binde mig til Amalia.... Stakkels Adolf!

jeg beklager Dig meget at have elsket mig saa høit, jeg fortiente ikke en saadan Ven.... Jeg skulde ønske, at Du kunde glemme mig; Amalias Hierte undtagen skulde jeg ønske at være død i alle andres... Adolf! med de Beslutninger, som skiule sig i min Barm, er det uden Tvivl den sidste Time i mit Liv, som jeg skal skienke Venskab; jeg vil bruge den til underrette Dig om, hvorledes jeg er bleven bragt til det Skridt, som jeg saae mig tvungen til at giøre: maaskee skal jeg formilde Bitterheden i dine Sorger, i det jeg til sidste Erindring lader Dig beholde den Vished, at Din Ven i det Mindste hidindtil, om han har været svag, dog ikke er bleven lastefuld.

I Gaar ventede jeg forgiæves Amalia i en heel Time, da jeg hørte efter den mindste Larm, Bevægelsen i Luften, i Vandet. Eens Fodtrin langt borte foraarsagede mig saa skrækkelig Hierteklappen, at mit Blod, som med Voldsamhed steg til mit Hoved og mit Bryst, hindrede mig i at skielne selv den Larm, som havde rørt mig. Jeg laae paa Jorden og var næsten ubevægelig, medens al den brændende Sorg havde henvendt sig mod mit Hierte for at sønderrive det: desmere utaalelige bleve mine Qvaler: omsider kom det Øieblik, da jeg ikke havde mere Kraft til at udholde dem: jeg reiste mig, jeg løb til Amalias Værelse, jeg bad om at see hende: man sagde mig, hun var syg; jeg paastod, at jeg vilde gaae ind; Tieneren var tvivlraadig. Hr. Grandson har forbudet os at modtage Dem, min Herre, og dersom han mødte Dem..... Ligegyldigt! jeg frygter ikke hans Vrede. Men Larmen kan meget skade

hvor høit jeg agter Dem, De skulde bifalde, er jeg overbeviist om, det Mod, som tvinger mig til at sønderrive mit eget Hierte, i det jeg afslaaer det eneste Gode, som det ønsker.... Jeg hørte mig afbrudt af Grandson med en Heftighed, som han ei mere var Herre over: Han afslaaer Dig! - Jeg vilde see, hvorvidt han drev Fornærmelsen..... Jeg skulde give min Amalia, mit kiæreste Barn i saadanne Hænder! At Gud maatte straffe mig blot for at have Tanken.... Og De er endnu her? og De troer, at jeg skulde beholde Dem en Dag mere i mit Huus! Gaae ud af det, Ulykkelige, gaae i Øieblikket herfra. Amalia, sagde jeg, jeg har ingen Tilflugt uden hos Dem; Deres Hierte skal forsvare mig, naar Alt forener sig for at anklage mig; det elsker Dyden, det troer derpaa, det skal sige Dem, at den alene har Fortrin for Dem. Dersom det er saaledes, Henrik, tilgiver jeg Dem, svarede hun grædende, og jeg føler mig ikke fornærmet over Deres Afslag; men dersom Dyden paalægger Dem alt længe at rive Dem bort fra min Kiærlighed, hvorfor har De da giort Dem elsket? Efter denne saa milde og ømme Bebreidelse, og som trængte ind til min Siæls Inderste, vilde jeg tage denne Engel i mine Arme; men Grandson giorde mig Modstand, og i det han stødte mig haardt mod Døren, sagde han: Maa man andengang bede Dem at gaae herfra, min Herre? vil De tvinge mig til at kalde paa mine Folk, og at lade Dem behandle, som den nedrigste Bedrager fortiener? Min Herre, svarede jeg hastig, tag Dem i Agt for hvad De siger, og især for hvad De giør; jeg vil ikke taale en Beskiemmelse. O Henrik! raabte

Min Ven, sagde jeg til Tieneren, læg denne Billet til de andre, og bring dem øieblikkelig til Madame Mansfeld, hun maa læse dem endnu i Aften, hun maa det nødvendigen, det skal intet Ondt foraarsage hende, vær vis derpaa. Han lovede mig at udføre mine Befalinger: jeg gav ham alt, hvad jeg havde hos mig, og jeg begav mig bort for at søge en Baad, som kunde bringe mig til Terrassen ved Amalias Kammer, som vendte mod Søen. Jeg kom der Klokken elleve. Hvilken Rolighed! hvilken Stilhed! og jeg, hvilken brændende Vulkan bar jeg i mit Bryst! Jeg troede at have liidt i Grotten, da jeg ventede paa Amalia, og nu, da jeg var to Skridt fra hende, da min Lykke, min Ulykke, var afhængig af een Bevægelse, af een Villie, da der kun var et Minut mellem mit Liv og Død, nu syntes den Tilstand, jeg nys havde været i, mig i Sammenligning med denne kun en rolig Bedøvelse. Jeg erindrer mig det endnu, jeg følte denne qvælende Beklemmelse, som ingen anden Smerte kan lignes med: dersom denne Tilstand havde varet en Time længere, havde Amalia fundet mig livløs ved Døren: hele mit Væsen skiælvede; men ved en ubegribelig Sindsbevægelse, var jeg saa langt fra at høre nøie efter, at Frygten for at tabe Haabet, som jeg havde fattet, lod mig indhylle mit Hoved i min Kappe: i denne Tilstand traf Amalia mig; forskrækket over min Ubevægelighed, hældede hun sig mod mig, og i det hun borttog min Kappe med skiælvende Haand, sagde hun, Henrik, hvad vil De mig? see her er jeg. Lyden af denne Røst forandrede Alt, hele Verden forsvandt for mig, min Bekymring forlod mig; et himmelsk Syn

førte mig bort fra Helvedes Marter for at bringe mig til Lyksalighedens Egne: men dette umaadelige Mellemrum, som jeg giennemløb i eet Sekund, havde nær bragt mig min Død; jeg troede, jeg skulde døe, jeg kunde ei aande mere: jeg lagde Amalias Haand paa mit Hierte: Giør det levende igien, sagde jeg til hende med en utydelig Røst, eller modtag mit sidste Suk. Mit Hoved sank kraftesløst ned paa Stenen. O, hvor Kiærlighed giver Mod! denne Kone, som faa Øieblik tilforn kraftesløs forsmægtede, føler ikke mere sit Onde, føler ei mere sin Svaghed; hun reiser mig op, understøtter mig lige til Værelset, sætter mig paa en Læneskoel, er omhyggelig for mig, væder mig med sine Taarer. Hvor disse Taarer giorde mig godt! De fremkaldte mine, og Livet var mig giengivet. Da faldt Amalia paa Knæe for at takke Himlen. Hvor hun var skiøn! hvilken Ild glimrede inden for hendes vaade Øienlaage. Jeg sværger, min Amalia, raabte jeg, aldrig at have nogen anden Ægtefælle end dig, og at hellige dig mit Liv: forbinder du dig ved samme Eed, og modtager du mit Løfte? Hun modtog det.

O Adolf! Himlen veed at veie Lyksalighed mod Bekymringerne: Kiærlighed har flere Glæder end Sorger, og jeg kiøbte ikke dette Øieblik for dyrt. Imidlertid, da Dagen begyndte at frembryde, erindrede vi, at det var Tid at skilles ad. Amalia sagde mig det, i det hun standsede sine Taarer: Nu da Himlen har hørt vore Ønsker, da jeg er din Hustrue, da vi kun bør have eet Hierte og een Tilværelse, da du forlader mig, siig

mig, hvor boer din Moder, hvorhen skal jeg adressere mine Breve, som skulle blive den eneste Trøst over din Fraværelse? derpaa tilføiede hun i en øm Tone og i det hun trykkede min Haand imellem sine: førend du reiser, kan du da ei sige mig den Aarsag, som har bragt dig til at afslaae min Onkels Tilbud, og hvorfor du har frygtet for ved Altarets Fod at lade disse Baand indvie, til hvilke du i dette Øieblik har taget den Evige til Vidne og Beskytter? Alt som hun talede, voxede min Ængstelse, jeg kunde ikke svare: jeg kunde have ønsket at tilintetgiøres: at bedrage Amalia, da jeg havde modtaget hendes Løfte, syntes mig den allerugudeligste Gudsbespottelse; men underrettede jeg hende om, at hendes Mand var Frue Woldemars Søn, skulde jeg see hende falde livløs for mine Fødder. Har du Intet at svare mig? skal jeg ikke erholde et eneste Ord af den Mand, til hvem jeg med en Tillid uden Grændser har hengivet min hele Skiæbne? Vær medlidende, Amalia, og spørg mig ikke, jeg føler, at jeg ei kan modstaae dig; men dersom du vidste Alt.... Jeg vil vide Alt, udbrød hun med en stærk Stemme. Du vil det, sagde jeg, i det jeg saae stivt paa hende: hvilken Tilstaaelse beder du mig om.... ligegyldigt! vov igien at sige mig, at du vil det, og da.... Jeg havde nær tilstaaet Alt. Jeg veed ei, om disse Ord, min Tone, mit Øiekast lod hende forudsee en Ulykke, som var over hendes Kræfter; men hendes Knæe bøiede sig; jeg følte hendes Haand iisnes i min; en saa heftig Skræk viste sig i hendes Øine, at jeg ei kunde tvivle om, at i et saadant Øieblik vilde Navnet Ernst forvolde hende Døden. Hun vilde

vedblive, hun kunde ikke, derpaa førte hun Haanden til Panden, og sagde: der er saadan en Forvirring i mine Tanker..... jeg veed ikke mere, hvor jeg er, eller hvad jeg vil. Forskrækket over den Tilstand, jeg saae hende i, vilde jeg trykke hende i mine Arme. Lad mig være, sagde hun til mig med en forvildet Mine, lad mig være, eller slig mig..... Amalia, jeg skal sige Alt, men nu er du ei istand til at høre mig. Hvad kommer det dig ved, om jeg foretrækker Døden for Uvisheden? Jeg besværger dig, min Amalia, lad os bie til i Morgen; i Morgen vil du være mere rolig: jeg skal ei reise, uden at have underrettet dig.....Nu eller aldrig, gientog hun og trykkede begge sine Hænder mod sit Hierte, som for at samle alle sine Kræfter: forklar dig, jeg hører dig. O Amalia! hvad forlanger du, og hvad skal jeg underrette dig om? jeg styrtede mig for hendes Fødder med Ansigtet mod Jorden. Amalia, forlad mig, viis Naade mod en Ulykkelig..... Du er ikke Henrik Semlers Kone. Hvem er du da? spurgte hun, uden at forandre Stillingen, og i en rædselsfuld Ubevægelighed. Dersom jeg taler, Amalia, vil du hade mig. Det er ei det, du bør frygte, tilføiede hun, med et Smiil, som bragte mig til at skiælve. Nu vel! viid da, at henreven, forvildet ved den Lidenskab, som du indgiød mig..... Dit Navn, dit Navn afbrød hun? det er dit Navn, jeg forlanger: dersom du venter et Øieblik med at udtale det, saa maaskee hører jeg det ei mere. Hele hendes Legeme skiælvede; hun fæstede sine forvildede Øine paa mig; hun aandede neppe: det Navn, som hun bad om, vilde dræbe hende, jeg var vis derpaa..... Jeg har ikke Kræf-

Min Ven, sagde jeg til Tieneren, læg denne Billet til de andre, og bring dem øieblikkelig til Madame Mansfeld, hun maa læse dem endnu i Aften, hun maa det nødvendigen, det skal intet Ondt foraarsage hende, vær vis derpaa. Han lovede mig at udføre mine Befalinger: jeg gav ham alt, hvad jeg havde hos mig, og jeg begav mig bort for at søge en Baad, som kunde bringe mig til Terrassen ved Amalias Kammer, som vendte mod Søen. Jeg kom her Klokken elleve. Hvilken Rolighed! hvilken Stilhed! og jeg, hvilken brændende Vulkan bar jeg i mit Bryst! Jeg troede at have liidt i Grotten, da jeg ventede paa Amalia, og nu, da jeg var to Skridt fra hende, da min Lykke, min Ulykke, var afhængig af een Bevægelse, af een Villie, da der kun var et Minut mellem mit Liv og Død, nu syntes den Tilstand, jeg nys havde været i, mig i Sammenligning med denne kun en rolig Bedøvelse. Jeg erindrer mig det endnu, jeg følte denne qvælende Beklemmelse, som ingen anden Smerte kan lignes med: dersom denne Tilstand havde varet en Time længere, havde Amalia fundet mig livløs ved Døren: hele mit Væsen skiælvede; men ved en ubegribelig Sindsbevægelse, var jeg saa langt fra at høre nøie efter, at Frygten for at tabe Haabet, som jeg havde fattet, lod mig indhylle mit Hoved i min Kappe: i denne Tilstand traf Amalia mig; forskrækket over min Ubevægelighed, hældede hun sig mod mig, og i det hun borttog min Kappe med skiælvende Haand, sagde hun, Henrik, hvad vil De mig? see her er jeg. Lyden af denne Røst forandrede Alt, hele Verden forsvandt for mig, min Bekymring forlod mig; et himmelsk Syn

Skiæbne: dersom hun antager det, som jeg vover at foreslaae hende; dersom hun samtykker i at flygte med mig, fritager jeg mig for den utaalelige Vægt af en forhadt Forstillelse, og hun skal endelig faae at vide, hvem jeg er. Men Du, min Ven, Du skal ei mere høre tale om mig, min Moder skal ikke mere see sin Søn, hun vil uden Tvivl døe. Ak! Elendige Ernst, hvor skal Du flye langt nok bort, hvor skal Du finde Huler, der er vilde nok, for at den ulykkelige Tidende om hendes Død ei nogensinde skal naae Dig.

Syv og halvtredsindstyvende Brev.

Ernst til Amalia.

23de Kl. 8 om Morgenen.

Amalia, Ingen har seet mig gaae ud fra Dig, jeg havde Mod til at forlade Dig, medens Du endnu var uden Bevidsthed; Hensyn paa Dit Rygte bragte mig til at flye i et Øieblik, paa hvilket jeg, dersom jeg havde havt tusinde Liv, skulde have givet dem alle for at blive et Minut mere... i en Time har jeg gaaet omkring Dit Huus; Lægen, som kommer fra Dig, forsikkrer mig, at Du er rolig; da Du er istand til at høre mig, saa hør det, jeg har at sige Dig. — Den Skræk, som Navnet Adolf foraarsager Dig, kommer uden Tvivl af de Baand, som forene ham med Familien Woldemar: Du har seet Din Tante mellem os begge, og Du har frygtet, at hendes Indflydelse skulde bryde vor Forening? Nu vel, Amalia, lad os ei udsætte os for saa stor en Ulykke, og uden at forsøge paa at forsone et for-

mig, hvor boer din Moder, hvorhen skal jeg adressere mine Breve, som skulle blive den eneste Trøst over din Fraværelse? derpaa tilføiede hun i en øm Tone og i det hun trykkede min Haand imellem sine: førend du reiser, kan du da ei sige mig den Aarsag, som har bragt dig til at afslaae min Onkels Tilbud, og hvorfor du har frygtet for ved Altarets Fod at lade disse Baand indvie, til hvilke du i dette Øieblik har taget den Evige til Vidne og Beskytter? Alt som hun talede, voxede min Ængstelse, jeg kunde ikke svare: jeg kunde have ønsket at tilintetgiøres: at bedrage Amalia, da jeg havde modtaget hendes Løfte, syntes mig den allerugudeligste Gudsbespottelse; men underrettede jeg hende om, at hendes Mand var Frue Woldemars Søn, skulde jeg see hende falde livløs for mine Fødder. Har du Intet at svare mig? skal jeg ikke erholde et eneste Ord af den Mand, til hvem jeg med en Tillid uden Grændser har hengivet min hele Skiæbne? Vær medlidende, Amalia, og spørg mig ikke, jeg føler, at jeg ei kan modstaae dig; men dersom du vidste Alt... Jeg vil vide Alt, udbrød hun med en stærk Stemme. Du vil det, sagde jeg, i det jeg saae stivt paa hende: hvilken Tilstaaelse beder du mig om.... ligegyldigt! vov igien at sige mig, at du vil det, og da.... Jeg havde nær tilstaaet Alt. Jeg veed ei, om disse Ord, min Tone, mit Øiekast lod hende forudsee en Ulykke, som var over hendes Kræfter; men hendes Knæe bøiede sig; jeg følte hendes Haand iisnes i min; en saa heftig Skræk viste sig i hendes Øine, at jeg ei kunde tvivle om, at i et saadant Øieblik vilde Navnet Ernst forvolde hende Døden. Han vilde

Skiæbne: dersom hun antager det, som jeg vover at foreslaae hende; dersom hun samtykker i at flygte med mig, fritager jeg mig for den utaalelige Vægt af en forhadt Forstillelse, og hun skal endelig faae at vide, hvem jeg er. Men Du, min Ven, Du skal ei mere høre tale om mig, min Moder skal ikke mere see sin Søn, hun vil uden Tvivl døe. Ak! Elendige Ernst, hvor skal Du flye langt nok bort, hvor skal Du finde Huler, der er vilde nok, for at den ulykkelige Tidende om denne Død ei nogensinde skal naae Dig.

Syv og halvtredsindstyvende Brev.

Ernst til Amalia.

23de Kl. 8 om Morgenen.

Amalia, Ingen har seet mig gaae ud fra Dig, jeg havde Mod til at forlade Dig, medens Du endnu var uden Bevidsthed; Hensyn paa Dit Rygte bragte mig til at flye i et Øieblik, paa hvilket jeg, dersom jeg havde havt tusinde Liv, skulde have givet dem alle for at blive et Minut mere... i en Time har jeg gaaet omkring Dit Huus; Lægen, som kommer fra Dig, forsikkrer mig, at Du er rolig; da Du er istand til at høre mig, saa hør det, jeg har at sige Dig. — Den Skræk, som Navnet Adolf foraarsager Dig, kommer uden Tvivl af de Baand, som forene ham med Familien Woldemar: Du har seet Din Tante mellem os begge, og Du har frygtet, at hendes Indflydelse skulde bryde vor Forening? Nu vel, Amalia, lad os ei udsætte os for saa stor en Ulykke, og uden at forsøge paa at forsone et for-

bittret Gemyt, som man maaskee ikke skulde kunne bevæge; saa lad os, for ei mere at forlade hinanden, for ei at overlade Dig til Lidelser, som skulde overgaae Dine Kræfter, fra dette Øieblik ei mere skilles ad; lad os berøve vore Tyranner ethvert Middel til at forstyrre vor Lykke. Her ere vi dem endnu alt for nær, de skulle kunne naae os: lad os flye til Verdens Ende: lad os høitideligholde vor Forening under en anden Himmelegn, vi skulle blive alt for hinanden, og vi skulle glemme den Verden, hvor man maae forstille sig, lide, blive Undertrykker eller Offer.

Min Vogn og mine Heste skulle være færdige om en Time; de skulle bringe os til Genua, hvor vi snart skulle finde Leilighed til at indskibe os. Jeg venter Dig; kom til mig: vi skulle reise endnu i Dag. Hvem kan holde Dig tilbage? Er Du ikke min Kone? Har denne fortryllende og ulykkelige Nat ei for bestandig forenet vor Skiæbne? Er Du ikke bunden til mig, og kan jeg ikke sige med Stolthed, med Henrykkelse, at jeg er Amalias Herre, og at naar jeg befaler hende at følge mig, har hun ei Ret til at afslaae det?

Otte og halvtredsindstyvende Brev.

Amalia til Ernst.

Samme Dag Kl. 11.

Det er sandt, jeg tilhører Dig; den strafværdige Amalia er Din. Men hvilke end Dine Rettigheder ere over mig, maa jeg da adlyde Dig, naar Du befaler mig at forlade min Onkel i hans Alderdom, at forgifte

Alberts Liv til Belønning for alle hans Velgierninger, at forlade mit Barn eller at skiule det i min Landsflygtighed; endelig at fortiene den evige Bebreidelse af Din Moder, at have skilt hende ved sin Søn? det er det, Du beder mig om? det er det, Du vil? O aldrig skal jeg kunne samtykke deri; og hvorledes end Følgerne skal blive, maa jeg end døe, nei Adolf, nei, jeg skal ei flygte med Dig.

Og hvorfor skulde vi mistvivle om at blive lykkelige? Dersom jeg har været nær ved at opgive Aanden, da Du udtalte Dit Navn, da er det, fordi jeg syntes at høre Navnet Woldemar gienlyde; Dit Venskab for Ernst, de Forbindtligheder, som forpligte Dig til hans Moder, har alene giort stærkt Indtryk paa mig i det første Øieblik, og i det jeg saae min Skiæbne beroe paa denne Familie, troede jeg at see Døden for mig. Imidlertid, saa meget det er mig umueligt at overveie i den Forvirring, jeg er i, synes mig dog, at Grevinde Simmerens Samtykke ei er umueligt at erholde: jeg erindrer mig det Venskab, som hun har viist mig paa min Reise giennem Schwaben, for omtrent et Aar siden, og det Forslag, hun giorde mig, at blive bestandig hos hende. Dersom den Deeltagelse ene, som jeg kunde opvække hos hende paa et saa kort Besøg, havde formaaet hende til for min Skyld at trodse Frue Woldemars Forbittrelse, hvorledes skulde hun da ei vise det samme Mod, naar det gialdt om hendes Søns Lykke! Og Din Fødsel, Adolf, som jeg ei skulde tale til Dig om, dersom den ei viste mig en nye Bevæggrund til at haabe; Din Fødsel, som udsætter Dig for Glemsel, skulde

bittret Gemyt, som man maaskee ikke skulde kunne bevæge; saa lad os, for ei mere at forlade hinanden, for ei at overlade Dig til Lidelser, som skulde overgaae Dine Kræfter, fra dette Øieblik ei mere skilles ad; lad os berøve vore Tyranner ethvert Middel til at forstyrre vor Lykke. Her ere vi dem endnu alt for nær, de skulle kunne naae os: lad os flye til Verdens Ende; lad os høitideligholde vor Forening under en anden Himmelegn, vi skulle blive alt for hinanden, og vi skulle glemme den Verden, hvor man maae forstille sig, lide, blive Undertrykker eller Offer.

Min Vogn og mine Heste skulle være færdige om en Time; de skulle bringe os til Genua, hvor vi snart skulle finde Leilighed til at indskibe os. Jeg venter Dig; kom til mig: vi skulle reise endnu i Dag. Hvem kan holde Dig tilbage? Er Du ikke min Kone? Har denne fortryllende og ulykkelige Nat ei for bestandig forenet vor Skiæbne? Er Du ikke bunden til mig, og kan jeg ikke sige med Stolthed, med Henrykkelse, at jeg er Amalias Herre, og at naar jeg befaler hende at følge mig, har hun ei Ret til at afslaae det?

Otte og halvtredsindstyvende Brev.

Amalia til Ernst.

Samme Dag Kl. 11.

Det er sandt, jeg tilhører Dig; den strafværdige Amalia er Din. Men hvilke end Dine Rettigheder ere over mig, maa jeg da adlyde Dig, naar Du befaler mig at forlade min Onkel i hans Alderdom, at forgifte

Alberts Liv til Belønning for alle hans Velgierninger, at forlade mit Barn eller at skiule det i min Landflygtighed; endelig at fortiene den evige Bebreidelse af Din Moder, at have skilt hende ved sin Søn? det er det, Du beder mig om? det er det, Du vil? O aldrig skal jeg kunne samtykke deri; og hvorledes end Følgerne skal blive, maa jeg end døe, nei Adolf, nei, jeg skal ei flygte med Dig.

Og hvorfor skulde vi mistvivle om at blive lykkelige? Dersom jeg har været nær ved at opgive Aanden, da Du udtalte Dit Navn, da er det, fordi jeg syntes at høre Navnet Woldemar gienlyde; Dit Venskab for Ernst, de Forbindtligheder, som forpligte Dig til hans Moder, har alene giort stærkt Indtryk paa mig i det første Øieblik, og i det jeg saae min Skiæbne beroe paa denne Familie, troede jeg at see Døden for mig. Imidlertid, saa meget det er mig umueligt at overskue i den Forvirring, jeg er i, synes mig dog, at Grevinde Simmerens Samtykke ei er umueligt at erholde: jeg erindrer mig det Venskab, som hun har viist mig paa min Reise giennem Schwaben, for omtrent et Aar siden, og det Forslag, hun giorde mig, at blive bestandig hos hende. Dersom den Deeltagelse ene, som jeg kunde opvække hos hende paa et saa kort Besøg, havde formaaet hende til for min Skyld at trodse Frue Woldemars Forbittrelse, hvorledes skulde hun da ei vise det samme Mod, naar det gialdt om hendes Søns Lykke! Og Din Fødsel, Adolf, som jeg ei skulde tale til Dig om, dersom den ei viste mig en nye Bevæggrund til at haabe; Din Fødsel, som udsætter Dig for Glemsel, skulde

den ei giøre Frue Woldemar mindre uforsonlig, og Din Moder mere overbærende? Men det er Din Moder alene, som jeg tænker paa: Frue Woldemar, som ingen menneskelig Magt skulde kunne bevæge til min Fordeel, har lykkeligviis ingen anden Magt over Dig, end den, som Din Erkiendtlighed selv vil give hende, og Du vil ikke tilstaae hende den at bestemme vor Skiæbne. Og hvorledes! min Adolf, da vi udentvivl for at blive lykkelige, kun har at bede og taale Opsættelser, skulde Du da hellere end at beslutte Dig dertil, ønske at flye Dit Fædreneland, forlade Din Moder og saaledes krænke alle Dine Pligter? O, min Adolf! i den Afgrund, hvor Kiærlighed har styrtet mig, kan Du maaskee forundre Dig over at høre mig endnu tale om Pligter; men hør: dersom jeg har kunnet handle imod dem for Din Skyld, skal jeg dog aldrig overtale mig til at see Dig miskiende dem: og i det mindste vil jeg, naar jeg har forladt Dyden, ikke have skadet andre end mig selv. Dersom det var mueligt, at Din Moder modsatte sig vor Forening, dersom jeg troede at sønderrive hendes Hierte, naar jeg tog Dig til Mand, aldrig, Adolf, aldrig skulde jeg tillade Dig at trodse hendes Myndighed .... jeg veed da ikke, hvorledan min Skiæbne skulde være; udentvivl skulde jeg ei have lang Tid at lide; men Døden er et mindre Onde, end en Moders Bebreidelser og Taarer. Imidlertid, min Adolf, lad os ikke foruroliges ved opdigtede Sorger; jeg kiender alt for vel Grevinde Simmeren, for ikke at være overbeviist om, at hun skulde give os sit Samtykke, og give os det endog med Fornøielse. Gaae da, flye til hende, beed

hende om Din Amalias Liv; skynd Dig, ethvert Øieblikks Ophold fierner mig fra det Øieblik, da Du skal komme tilbage. Maaskee har Du giort ilde i at bedrage mig saalænge; men jeg bebreider Dig intet. Sandeligen, havde jeg vidst, at et Baand, hvilket det ogsaa var, forenede Dig med den forhadte Familie Woldemar, skulde jeg have flyet Dig, og jeg skulde endnu have været uskyldig; Du nævnede Dig ei, førend det ikke mere var Tid at bryde vort Baand; Du har giort vel, Du har forskaanet mig for den skrækkelige Sorg, at tvinge mig til at give slip paa Dig. Nu, er det ikke alene min Lykke, det er min Pligt, — at offre Dig min hele Tilværelse, skynd Dig da, jeg gientager Dig det, søg det Samtykke, som skal sikkre vor Lyksalighed, og hold Maade med Din Uroe over min Sorg. Du elsker mig, jeg har giort Dig lykkelig, vær rolig, ved denne Tanke har mit Hierte hverken Sambittighedsnag eller Taarer.

Ni og halvtredsindstyvende Brev.

Ernst til Adolf.

Samme Dag, Kl. 4 om Eftermiddagen.

Amalia vil ikke reise: i denne saa blide Siæl kan den Alt bydende Kierlighed ikke qvæle Naturens og Pligtens Røst, hendes Søn, hendes Broder holde hende tilbage. O Amalia! jeg beklager mig ei over Dit Hierte; men imidlertid, min Moder skulde ei standse mig. Dersom jeg havde kunnet troe, at dette Afslag kom af den Tillid, som Grevinde Simmerens Charakteer indgyder, og fra det Haab, letteligen at erholde

hendes Samtykke, skulde jeg, for at bestemme hende, have underrettet hende om den Hindring, som vi havde at frygte, og den Fiende, som jeg vilde flye; men hun siger tydelig, at hun ikke skulde ægte mig imod Grevinde Simmerens Villie; at dersom det var muligt, at dette Samtykke blev os nægtet, skulde hun underkaste sig det, og at Døden syntes hende mindre frygtelig, end det Samvittighedsnag at have forvoldt min Moders Ulykke: den Ufornuftige tænker da ved sin ophøiede Dyd ikke paa min Ulykke. Men det er ligemeget, jeg er overbeviist om, ved den Forfatning hun er i, at dersom jeg havde nævnet Ernst, skulde jeg have seet Amalia for sidste Gang. Min Ven, for at beholde hende, har jeg intet andet Middel, end at vedligeholde hendes Vildfarelse, lige til jeg har bevæget min Moder: Du seer da, at min Skiæbne er i Dine Hænder, thi jeg har ei Ret til at betiene mig af Dit Navn, uden Dit Samtykke; og Du har Ret til at bringe Amalia ud af sin Vildfarelse; men husk paa alt det, som er foregaaet, den Tilstand, hvori blot Navnet af Ernstes Ven bragte hende, og at det første Ord, som slap ud af hendes Mund, at den første Idee, som greb hende, var Frue Woldemars anden Søn. Jeg gientager Dig, dersom jeg havde sagt hendes egen Søn, skulde jeg nu ingen Kone havt mere. Ikke uden autoriseret ved min Moders Samtykke, kan jeg aabenbare mig, uden at vove hendes Liv: dertil, Adolf, behøver jeg ei alene Din Taushed, men ogsaa Din Bistand. Det er uundgaaeligt, at Du sender mig de Breve til Dresden, som hun adresserer til Dig i Schwaben, og at du lader dem

bringe paa Posten i Kempten, som jeg skriver hende til fra Saxen. Adolf, dersom det var muligt, at Du nægtede mig det, som jeg beder Dig om, og at Du ved Din ubarmhiertige Oprigtighed bragte Døden i den Kones Bryst, som jeg tilbeder, da skulde hverken Erkiendtlighed eller Venskab holde mig mere tilbage, jeg skulde ei mere i Dig see min Ungdoms Staldbroder, men en Bøddel, en Snigmorder: jeg skulde forfølge Dig, som en saadan, lige til Verdens Ende, og jeg skulde udgyde Dit Blod.... ja Dit Blod, Adolf, jeg tænker derpaa, og jeg tager ei mit Ord tilbage. O min Ven! hav Medlidenhed med en Ulykkelig, som ei kiender sig selv mere, giv efter et Dieblik, lad Strængheden af Dine Principer bøie sig for det ydmygt bedende Venskab! vær barmhiertig mod min Kone, hvis Opførsel Du maa beundre. Vil du berøve den Livet, som har bevaret Dig Din Ven? Dersom hun havde deeltaget i min Affindighed, mistede Du mig for bestandig; jeg vanærede mig, jeg knuste Dit Hierte, jeg stødte en Dolk i min Moders, jeg blev Røver, Modermorder; det er hende alene, som har holdt mig tilbage paa Afgrundens Bred, og til Belønning for hendes Dyd, Adolf, skulde Du give hende Døden.... Nei, Du er ikke istand til dette Barbarie, jeg kan troe Dig; og Erkiendtlighed, Menneskelighed, Ære maa indestaae mig for Din Taushed ligesaameget som Venskab selv.

Tresindstyvende Brev.

Ernst til Amalia.

Samme Dag Kl. 5 om Aftenen.

Du vil, Du forlanger det, jeg reiser, jeg vil søge min Moders Samtykke; men at reise rolig, o min Veninde, min Hustrue! hvorledes kan Du forudsætte, hvorledes kan Du ville det? at jeg skal være rolig, naar jeg forlader Dig! at jeg skal være rolig, naar Du nylig er bleven min! Saa fuldkommen forenede for nogle Timer siden, ... og nu et saa skrækkeligt Mellemrum mellem os .... udgyde Smertens Taarer, naar jeg har holdt Dig i mine Arme! derpaa flye Dig, naar Du tilhører mig! ..... Du vil, at jeg skal reise rolig, naar jeg veed Dig givet til Priis for den skrækkeligste Fortvivlelse; tænker Du, at den forstilte Rolighed i Dine Ord kan berolige mig, og at jeg troer Dig uden Samvittighedsnag, naar jeg saae det sønderrive Dig i det Øieblik, da min Lykke skulde have ladet Dig glemme Alt? Men, o min Elskede, siig mig, hvorfor dette Samvittighedsnag? kommer det af Fortrydelse over at have giort Din Elsker til det lykkeligste af alle Væsener? Er det over at Du ikke har nogen anden Forsikkring, end min Ømhed og min Ære? skulde Du frygte, at min Lidenskab formindskedes og min Ærbødighed for Dig tog af? Men hvad jeg selv ikke skulde have troet muligt, jeg tilbeder og agter Dig mere, end forend Din Overgivelse; men de meest høitidelige Eeder, den anseeligste Ceremonie, den største Offentliggiørelse skulle ei giøre vore Baand mere lovlige, mere uopløselige, mere hellige, end de ere;

men kort: naar jeg kun lever for Din Kierlighed, og naar jeg ei aander, uden for igien at komme til Dig, dersom Du da bevarer Fortrydelse eller Anger, er det først, at Du er strafskyldig. O Du, som jeg ei veed, hvad Navn jeg skal give; thi disse, Veninde, Herskerinde, Hustrue, tilfredsstille ei nok min Kiærlighed; Du, Siælen i mit Liv; lad aldrig nogensinde Skyggen af Fortrydelse komme til Dit Hierte, og vogt Dig for at troe, at Gud paa Jorden har kunnet giøre denne Kiærlighed strafværdig, som bør være vor bedste Belønning i Himlen. Hør, Amalia; jeg forlanger, at Du, medens jeg er borte, ei maa lade Nogen formode vor hemmelige Forening, og Albert selv ikke bliver underrettet derom; hvilke Spørgsmaale han end giør Dig, hvilke Bønner han henvender til Dig i sine Breve, saa behold Styrke til at tie. Jeg tilstaaer, den Indflydelse, som han har paa Dig, er saa mægtig, den foraarsager mig en saadan Frygt, at jeg ei kan reise herfra, førend jeg har modtaget Dit Løfte, at Du ei skal tale om Adolf til Din Broder, førend jeg er istand til at bede ham om Din Haand.

Eet og tresindstyvende Brev.

Amalia til Ernst.

Samme Dag, Kl. 7 om Aftenen.

Hvilke overflødige Anmodninger giør Du mig, Adolf! Frygter Du, at jeg vil aabenbare min Skam? og hvem er der af alle Væsener i Verden, for hvem det skulde være mig vigtigere at skiule den, end denne agtede og elskede Broder, som den vilde overvælde med Sorg, og

som vilde være utrøstelig over, at maatte tabe Agtelsen for sin Søster.

Adolf, jeg besværger Dig, søg ei mere ved falske Slutninger at bevise mig, at jeg ei har feilet mod Dyden, og fornærm den ikke ved at lade, som om Du miskiendte den. Dette Sted i Dit Brev bedrøvede mig; det er usandt og unyttigt: det er ei saadanne Trøstegrunde, som mit Hierte ønskede. Ak! frygt ei for at vise mig Dyden i al sin Skiønhed og Uskyldigheden med alle sine Yndigheder: jo mere Du ophøier den, jo mere vil mit Hierte kunne sige Dig: „Døm, hvormeget jeg elsker Dig, siden jeg har foretrukken Dig for den“.... Men lad mig i det Mindste udgyde Taarer over mine Feil. Ak! af alle de dydige Følelser, som Gud har nedlagt i vort Hierte, har jeg ingen tilbage, uden Angeren. Vil Du da ogsaa berøve mig den, Adolf; har jeg ei offret Dig nok? Gid Himlen i det Mindste ikke vilde straffe min Forvildelse med Tabet af Din Kiærlighed, jeg vilde sikkert døe derover, men jeg havde fortient det.

Skriv mig til, skriv uden Ophold: i den Stilling, jeg er i, hvor jeg kun ved Dig er bunden til Livet, vilde en Forsømmelse fra Din Side, en uformodentlig Hændelse bringe mig Undergang. Du veed ei, hvormeget Mistillid er naturlig for den Ulykkelige, som maa rødme over sig selv; hele Verden synes at dømme hende, som hun dømmer sig selv, og en ubetydelig Forglemmelse, som hun med en reen Samvittighed let havde tilgivet, forekommer hende som et Beviis paa Foragt, naar hun føler sig skyldig.... Ak! Gid Du stedse maatte blive lykkelig! Din Lykke er min eneste Undskyldning.

To og tresindstyvende Brev.

Ernst til Amalia.

Chur 24 Mai, Kl. 8 om Aftenen.

Jeg laber holde et Dieblik; jeg kan ei lade en heel Dag gaae uden at skrive Dig til.

Jeg maatte da reise, uden at see Dig, uden at trykke Dig til det Hierte, som Du sætter i Lue, jeg maatte reise.... jeg sad nedslaaet i den Vogn, som slæbte mig langt bort fra Dig; en tyk Skye svævede for mit Die, en dødelig Kulde havde giort mit Blod til Iis; Du selv kan ikke fatte min Fortvivlelse. Og dersom jeg ikke var sikker, sikker paa, at jeg elsker Dig, at jeg om kort Tid vil komme til Dig, da skulde hverken Himlens Torden, eller en Velgiørerindes Forbandelse, eller den helligste Magt kunnet rive mig ud af Dine Arme.

Hør Amalia, maaskee har Du giort vel i at modsætte Dig vor Flugt. Førend man tager saadan en Beslutning, maa man have forsøgt alle Midler for at undgaae den; førend man unddrager sig en Moders Magt, maa man have bestræbt sig for at bevæge hende: men dersom hun blev ubevægelig, dersom mine Bønner ei rørte hende, vovede Du da at sige, at det var min Pligt at adlyde hende? hvorledes? for at underkaste mig en tyrannisk Villie skulle jeg forlade min Kone! jeg skulde overlade hende til Vanære! jeg skulde saaledes betale de Velgierninger, som jeg har modtaget af hende! jeg skulde opoffre vore øvrige Dage til Skam og Fortvivlelse!

Amalia, hvilke ere da disse græsselige Dyder? Lær mig, om Du kan det, hvorledes jeg skal kunne krænke Kiærligheds og Æres helligste Rettigheder, uden at blive det meest strafværdige Menneske. Du frygter mindre Døden, siger Du, end min Moders Taarer? Men staaer det i Din Magt at døe? tilhører Du ikke mig? desuden, vilde ikke Din Død trække min efter sig? vil Du ogsaa raade over mit Liv? .... Ak, mit Liv! det tilhører Dig vist nok; men troer Du, at disse min Moders Taarer, som Du er saa forskrækket over, mindre skulde flyde over hendes Søns Død, end over hans Flugt? Tag Dig i Agt, Amalia, for at ville drive Ædelmodigheden, Forglemmelsen af Dig selv til en fordømmelig Yderlighed. Jeg skal vist anvende al den Magt, som en Søns Hierte har over en Moder; dersom det ikke lykkes, kan Du være overbeviist om, at der er intet andet Middel til et lykkeligt Udfald. Da, Amalia, maa Du underkaste Dig Din Skiæbne; jeg siger mere, underkast Dig Din Pligt, som byder Dig at følge mig overalt, hvor jeg vil føre Dig hen. Jeg tilstaaer Dig da, at, dersom mine Bønner ere uden Virkning, kommer jeg tilbage for at søge Dig, slæber Dig til Altarets Fod, flyer med Dig eller opofrer mig for Dine Øine.

Tre og tresindstyvende Brev.

Ernst til Amalia.

Feldkirch den 25 Mai, Morgen.

Jeg giør igien et Ophold for at skrive Dig til: mit Brev fra i Gaar kan let have forskrækket Dig; jeg

yttrede deri kun lidet Haab.... maaskee hør jeg for megen Mistillid; men Amalia, Afgiørelsen beroer for en stor Deel paa Frue Woldemar. Jeg seer Dig gyse ved det ulykkelige Navn, jeg gyser som Du; jeg skylder hende meget! hendes Fordomme ere stærke, hendes Charakteer ubøielig, hendes Villie bestemt! men det er ei paa hende Du bør fæste Dine Tanker, fæst dem paa den Eed, jeg har giort, at Døden alene skal kunne rive mig fra Dig. Amalia, tilbedte Kone! siig, hvilken er den Magt, som skulde vove at sammenlignes med Din, og hvad maa man ikke offre for Kiærlighed, eftersom den er det eneste Gode i Verden, som ei bedrager? alle de andre have deres Grændser, den alene har ingen. Medens Erkiendtlighed, Venskab, alle de andre Forbindelser paa Jorden sønderbrydes ved Døden, trodser encn Kiærligheden den, overlever den, og ledsager os i Evigheden. Min Amalia, det er ei en Forbindelse paa faa Dage, som vi have sluttet; vi tilhøre hinanden nu lige til disse uendelige Tider, som forsvinde i Fremtiden." O! hvilken uudsigelig Glæde at føle, at Du tilhører mig for stedse, og at det Gode, som jeg eier i Dig, ikke har nogen Ende. Lad os bortkaste Mistillid, Fortrydelse, Forskrækkelse, som ei bør finde Sted i en uforgiængelig Forening som vor, og nyd med mig denne rene og himmelske Glæde, som giennemstrømmer mit Hierte; fra den Tid, Du blev min, har jeg faaet Vished om at vi ei mere kunne adskilles.... Lev vel Amalia, lev vel; jeg maa endnu bortfierne mig længere fra Dig, og dog er jeg ei til uden der, hvor Du er; og i Din Fraværelse

har jeg ingen Kraft uden for at skrive Dig til og ingen Liv uden for at elske Dig.

Fire og tresindstyvende Brev.

Ernst til Amalia.

Bregenz, 26 Mai.

Imedens man skifter Heste, kan jeg raabe for et Øieblik, og som alle i mit hele Liv, bør det tilhøre Amalia.

O Du, som er mig kiær over alt det, som man kan forestille sig! naar jeg viser Dig de Forhindringer, som kunne giøre min Moders Samtykke vanskeligt, saa forestiller jeg mig Din hele Sorg, jeg føler de Bebreidelser, som Du giør mig over at jeg i saa lang Tid er bleven hos Din Onkel, og har skiult Dig mit Navn for at overraske Din Kiærlighed. O Amalia! jeg maa forekomme Dig uundskyldelig, thi fra den første Dag, paa hvilken jeg har seet Dig, kiendte jeg Vanskelighederne ved vor Forening; men dersom Du vidste, med hvilken Heftighed Ønsket om Din Kiærlighed bemægtigede sig mit Hierte: dersom Du vidste, hvor jeg var beruset af Dine Yndigheder, fortryllet af Dine Dyder, vilde Du undskylde den Følelse, som tvang mig til Forstillelse. Men Amalia, dersom en brændende uimodstaaelig Lidenskab er Kilden til mine Forseelser, saa stol paa den, i det mindste for at oprette dem: Du skal see, hvad den, som elsker Dig, er istand til; og naar han har bragt det til at afvæbne Frue Woldemars Hevngierrighed, at bevæge hende til Din Fordeel, at tvinge hende til igien at fatte sin første Godhed for Dig, da skal Du kunne

forstaae, om jeg har kunnet være Herre over en Følelse, der er mægtig nok for at frembringe et saadant Vidunder.

Fem og tresindstyvende Brev.

Amalia til Ernst.

29de Mai.

Jeg modtog Dine tre Breve paa engang; den Kiærlighed, som de indeholde, kan ei tilintetgiøre den Frygt, som de indgyde mig. Din Moders Samtykke skulde beroe paa Frue Woldemar! Ak! Ulykkelige! hvad vover Du at sige? dersom det er sandt, hvad skal da mit Haab blive? veed Du, hvormeget hun hader mig? Veed Du, hvorvidt hendes Uforsonlighed gaaer? Veed Du, at dersom Baron Gevsa, bevæget ved Blancas Bønner, ei havde nægtet at hielpe hende i sine Forsætter, havde hun bragt mig som en Forbryderske for Domstolene; hun havde forsøgt at jage mig med Skiændsel ud af mit Fødeland, og maaskee havde hun staaet mig efter Livet? Og det er denne Kone, som Du paastaaer at bevæge! det er hende, som skulde være Dommer over min Skiæbne! Ak! dersom jeg kunde have en saadan Ulykke at frygte, skulde jeg ei vente hendes Bestemmelse for at fatte min Beslutning, og førend hun fik at vide, at hun er Herskerinde over min Skiæbne, skulde det ei mere staae i hendes Magt..... Men Adolf, hvorfor skulde vi plage os med en saa skrækkelig og falsk Ængstelse? Nei! vi ere ikke afhængige af Frue Woldemar; jeg er overbeviist om, at Din Moder kiender hende alt for vel for at ville underkaste sig hende i et Anliggende, hvorpaa baade Din

Lykke og Dit Liv beroer. Hør: Du har aldrig levet hos Grevinde Simmeren, Du troer hende svag, maaskee og aldeles undertvungen af de Forbindtligheder, som forener hende med Frue Woldemar: deri bedømmer Du hende urigtigt; hun vil forene det, som hun skylder sin Søns Velgiørerinde, med det, hun skylder sin Søn selv. Har Du da glemt det, jeg har sagt i mit sidste Brev? Naar Du veed, at Grevinde Simmeren for at beholde mig hos sig, fandt sig i at trodse sin stolte Familles Forbittrelse, og at offre alt hvad hendes Indflydelse kunde opnaae for Dig, hvorledes kunde Du nære mindste Frygt angaaende hendes Stemning? hvorfor har dette Sted i mit Brev ei giort noget Indtryk paa Dig? hvorfor svarer Du ei derpaa? Men, dersom det var Dig selv, som Du frygtede for; dersom Ernstes Venskab, hans Moders Velgierninger vare de eneste Hindringer .... dersom Du ei turde fortørne dem; hvorledes skulde Du ei have noget Mod imod dem, naar Du havde Mod til at forlade Din Moder? skulde Din Erkiendtlighed have mere Magt over Dig end den sønlige Ærbødighed? — Men hvad siger jeg, og hvorhen forvilder jeg mig? O, min Adolf! tilgiv! jeg kan uden Tvivl frygte alle Ulykker, uden den at have en Bebreidelse at giøre Dit Hierte .... Imidlertid, tal oprigtig med mig, skiuler Du mig intet? denne saa levende Skræk, som Frue Woldemar indgyder Dig, har den ei en Bevæggrund, som er mig ukiendt? Maaskee har Din Moder med hende indgaaet nogen hemmelig Forpligtelse i Henseende til Dig; maaskee er Din Haand lovet bort? maaskee har Du selv giort en Eed, som Frue Woldemar alene har

Net at løse Dig fra. Ak! vær barmhiertig, befrie mig for en Tvivl, som dræber mig.... Du kan ei fatte min sønderrivende Ængstelighed... hvorledes, mit Liv, min Ære, vort Ægteskab skulde være afhængigt af Frue Woldemar? O Adolf! jeg besværger Dig, skynd Dig at befrie mig fra denne Tanke; den forfølger mig, sønderriver mig, og det, som giver mig det sidste Stød, er, at jeg føler mig strafværdig nok for at have fortient denne Ulykke.... Skal jeg sige Dig det, Adolf, siden dine sidste Breve forekommer det mig i mine Drømme, som jeg saae Frue Woldemar tale til Dig om mig med Foragt, at afmale mig som en Forbryderske.... Ak! ja, jeg er det, Du kan ei nægte det, jeg har tabt Agtelsen for mig selv, og naar Frue Woldemar med Haan nævner mit Navn, kan hun ei være en Løgnerske i Dit Hierte... Jeg blev afbrudt ved min Onkel; af mine Taarer, især af min Uroe formoder han vor Brevverling og er vred derover. Jeg forundrer mig, at saa meget Nag kan finde Sted i et saa godt Hierte; men at have bedraget hans Tillid! at have afslaaet min Haand!... Nei, aldrig, sagde han nylig til mig, skal jeg kunne tilgive ham. Han spørger mig, jeg forstiller mig, og han troer mig. Hvor jeg er ydmyget, naar jeg seer ham troe mine falske Undskyldninger, hvad det er skrækkeligt, at bilde Een noget ind, som stoler paa os! og naar jeg dømmer efter det, jeg føler, hvad maa Du da have lidt, Adolf, ved at bedrage mig saa lang Tid!

Adresseer Dine Breve til min Onkels Gaard, vi reise i Morgen.

Sex og tresindstyvende Brev.

Albert til Amalia.

Prag, 29de Mai.

Jeg vil følge nær efter mit Brev; og alt for længe siden skulde jeg have været hos Din Onkel, dersom mit ulykkelige Ophold paa mit Gods ei havde afbrudt vor Forbindelse. Fra det Øieblik, at Du havde talet til mig om Din Kiærlighed, skulde jeg have ilet for at frelse Dig, jeg skulde ikke som Grandson have bifaldt Dit Valg, og søgt at forøge Din Tilbøielighed, førend jeg havde overbeviist mig om, at Gienstanden var dig værdig: men først da jeg kom her, har jeg faaet Dine Breve. Det, hvor Du tilstaaer mig den Følelse, som Semler indgiød Dig, blev mig tilsendt paa samme Tid, som det af 21de denne Maaned, hvor Du underretter mig om hans Afreise og Afslag paa Din Haand; Du kan troe, at i den Tilstand, hvori Du er, skal jeg ikke vente andre Tidender, for at samles med Dig; jeg skulde være reist i Dag, dersom jeg ei havde foretrukket, at mit Brev kom nogle Dage forud for at berede dig paa min Ankomst, som ellers alt for meget vilde have kunnet overraske dig. Jeg vil lade Baron Geysa og hans Gemalinde troe, at jeg endnu bestandig er i Böhmen. Blanca alene skal vide min Hemmelighed. Jeg kiender intet Andet end mit Venskab, som kan ligne den Agtelse, som Du opvækker hos mig; ja jeg er stolt af Dig, thi med al Din Elskov, har Du vidst at være reen og uden Plet; Du er Din Broders Stolthed og Lykke, og det er umuligt, at denne Tanke og Følelsen om

Din Uskyldighed kan nægte Dig Trøst, endog ifald Semler skulde ved sin Opførsel vise sig Din Kiærlighed uværdig. I den Henseende, Amalia, er jeg langt fra at tænke som Din Onkel; dette saa besynderlige Afslag kan have havt ædle Bevæggrunde; og den Mand, som med et Hierte, der veed at skatte Dit, forener det Mod at give slip paa Dig, kan ei være et foragteligt Menneske. Min Amalia, vi skulle tale sammen, jeg skal see Semler; ja hvor han er, skal jeg see ham: dersom jeg ei tager feil, saa er han værdig til Din Agtelse; og da der paa Jorden ei er Andet end Dyden, som kan være mere elskværdigt end Du, saa har kun den uden Tvivl været i høiere Anseelse hos ham end Din Haand. Dersom jeg dømmer rigtigt, og der i Verden er en Mand, som er istand til et saa heroiskt Offer, hvor det da skal blive mig behageligt at opoffre min Tid, min Formue, mit Liv, paa at bryde de Hindringer, som skille Dig fra ham, og bringe ham, den Mand, som har anseet Pligt høiere end Lykke, til den Kones Fødder, som ikke har opoffret sin Dyd for Kiærlighed! I skulle alene være hinanden værdige; og dersom Din lykkelige Broder kunde forene Din Skiæbne med en saadan Ægtefælles, da, o min unge Veninde, skands Dine Ønsker for min Lykke, og forlang Intet mere af Himlen, som har giort saa meget for mig! men dersom jeg blænder mig med tomme Forhaabninger, og Du maatte give slip paa Din Kiærlighed, skal jeg ei forlade Dig, jeg skal trykke Dig mod mit Hierte, jeg skal opfylde Tomheden i Dit ved min Ømhed, og ved at offre Dig mit Liv, skal jeg maaskee bevise Dig, at

naar man er saa ømt elsket, har man endnu ei tabt Alt.

Blanca melder mig, at Frue Woldemar holder sig indsluttet paa sit Gods, at hun ei modtager, uden sine fortroeligste Venner, og at hendes Helbred er meget forværret. Ernst vil blive i Dresden; man venter ham der hver Dag: dersom han kommer i min Fraværelse, gid da Blancas Opførsel ei maa forøge den Bedrøvelse, som jeg føler ved at være borte fra hende, og ved at vide Dig bekymret! Lev vel, min Amalia! efter dette Brev skal Du ei vente længe paa Din Broder.

Syv og tresindstyvende Brev.

Amalia til Ernst.

Slottet Grandson, 6te Junii.

Et Tordenveir svæver over mit Hoved. Da jeg kom tilbage til Slottet Grandson, fandt jeg et Brev fra min Broder: han kommer; maaskee vil han være her i Morgen . . . . . jeg seer, at han ei har modtaget den Billet, som jeg skrev ham til, Aftenen før den ulykkelige Nat . . . . Men hvad giør det til Sagen? Han skal ei mindre see min Undseelse paa min Pande, og aldrig skal hans strafværdige Søster vove at løfte sine Øine op til ham: hans Raad, hans Meninger, hans overdrevne Lovtaler have opfyldt min Siæl med Frygt, med Samvittighedsnag, og med Skræk. Din Lykke skulde berolige min urolige Sam-

vittighed; nu, da jeg ei seer Dig mere, begynder den at forurolige mig; ogsaa min Tillid vakler, og der begynder at opstaae Tvivl, selv angaaende Dig. Forgiæves rækker jeg Dig mine Arme; jeg synes at see Guds Haand rive Dig fra min Kiærlighed, og skille os ad for bestandig .... O Adolf! husk, at jeg har overgivet Dig min hele Skiæbne, at Du er ansvarlig for den i dette Liv, og maaskee hisset; husk, at dersom Du forlader mig, skulde hverken Alberts Venskab, eller mit Barns Skrig, eller selv Tanken, at overlade Dig til Rov for det skrækkeligste Samvittighedsnag, kunne formaae mig til at forlænge en Tilværelse, som Du havde offret til Skiændsel.... O, min Broder! min fortræffelige Broder! Du skulde hellige mig Dine Dage, siger Du mig: dersom Blanca blev Dig berøvet, skulde Du endnu leve for mig. Ak! tilgiv Din ulykkelige Søster, at hun har mindre Mod; hun har ikke mere Dyden til at opretholde hende i hendes Sorg .... Adolf, sikkert ville mine sørgelige Tvivl fortørne Dig; men hvad, maa Du ei tilgive mig i min Stilling? min inderlige Kiærlighed er den samme. Fordi jeg frygter, at miste Dig, er Du mig derfor mindre kiær? forbi jeg begræder min Feil, har jeg derfor kunnet afskye den, og beklage mig over en Kiærlighed, som har henrevet mig til den største Elendighed? Jeg udgyder bittre Taarer over mine Forseelser, og Tabet af min Uskyldighed overvælder mig med en smertelig Skam; men saa svag og elendig, som jeg er, skal jeg, saa længe jeg beholder mit Hierte, ei troe at have mistet Alt. Adolf, i eet af

Dine Breve spørger Du mig, om jeg i det Tilfælde, at Dine Banner skulde være unyttige, ei skulde samtykke i at flye med Dig. Din Stilling er mig ei fuldkommen bekiendt, er jeg overbeviist om; men hvorledes den end er, troer jeg dog at kunne svare Dig: dersom Hindringen kommer fra Din Moder, skal jeg aldrig ægte Dig; dersom den kommer fra Fru Woldemar, er jeg rede til at følge Dig.

Otte og tresindstyvende Brev.

Adolf til Ernst.

Slottet Simmeren, 10de Junii.

Her følge tvende Breve, som ere komne under Din Addresse; da Stemplet kun sagde mig alt for vel, hvor de kom fra, troede jeg at burde sende Dig dem. Ernst! jeg har ofte sagt Dig, at Svaghed, som leder til alle Laster, var den største af dem alle. Du er følsom, Du er og dydig, og dog skulde Du, foragtelig Slave af en affindig Lidenskab, for at tilfredsstille den, have hengivet Dig til de afskyeligste Forbrydelser, hvis en Qvindes Røst ikke havde standset Dig.

Nægtende at følge Dig, har Amalia ei giort uden sin Pligt, og det er ulykkeligviis en saa sielden Fortieneste, at hun fortiener Tak for den; men Du, som har fornedret Dig i den Grad, at Du behøver at modtage en Kiærestes Underviisning om Mod og Ære; Dig, Ernst, beklager jeg. Imidlertid, hvor-

stor end den utilgivelige Svaghed er, som har bragt Dig i den Stilling, hvori Du er, er der dog intet, som jeg jo skulde giøre, for at rive Dig ud af den, det undtagen, som Du beder mig om: dersom jeg kun gav Dig mit Liv, tilhørte det Dig, saa uværdig Du endnu synes mig til dette Offer; men at samtykke i at bære Skammen af en Løgn, og at laane mit Navn til en slet Handling: Ernst! haab aldrig det af mig. Amalia maa bringes ud af sin Vildfarelse, enten det saa er ved Dig eller ved mig; det er ligemeget, naar det skeer. Imidlertid overlader jeg Dig Frihed til at vælge, hvem af os der skal paatage sig Umagen: skynd Dig at tage Din Beslutning; min er uigt aldelig; thi uagtet Dine Trusler, Amalias Sorg, og alt, hvad Du kan sige, er jeg overbeviist om, at ved denne, som ved andre Leiligheder, saa megen Vanskelighed det har, strængt at handle ret, har det endnu større, at giøre Ondt.

Du har kun eet Middel til at tvinge mig til Taushed, det er, at giennembore mit Hierte, ikke ved at stride med lige Vaaben: aldrig skal jeg opløfte min Haand mod den Mand, som blev min Ven, mod min Velgiørerindes Søn; men om kort Tid skal jeg være i Dresden, jeg skal spørge om Din Beslutning, og der skal jeg vise Dig mit Bryst blottet, og sige til Dig: der! tag mit Liv: af hvad Adolf kan raade over, tilhører Alt Dig, Æren undtagen.

Jeg taler ei til Dig om mine Bekymringer, og dog ere de ikke af liden Betydenhed. Ak! dersom Du vidste, hvilken Ulykke det er, at være ved en Moders

Fodder, som man ikke kan agte, at bedrøve den, s[…] gav os Livet, ikke at kunne finde noget Ord for [a] trøste hende, og endelig at giøre sig Bebreidelse[r] forbi man elsker Dyden for meget, saa skulde D[u] maaskee mærke, at Kiærligheds Smerter ikke ere [de] meest krænkende. Men hvad bryder Du Dig om e[n] Vens Sorger? Siden en ulykkelig Lidenskab har be[-] mægtiget sig Dig, er da ikke alt det, som ei angaae[r] Dig, bleven Dig fremmed? har den ikke forhærdet Dit Hierte til den Grad, at da Du bestemte Dig til at flye, faldt Tanken om at Du berøvede mig det eneste Gode, som jeg eier paa Jorden, ved at skille mig fra min Ven, Dig ikke ind en eneste Gang, og kunde ikke have opholdt Dig et Øieblik?

Ni og tresindstyvende Brev.

Ernst til Amalia.

15de Junii.

Nei, Din Bedrøvelse fortørner mig ikke; men den lader mig kiende en ny Gienvordighed. Jeg skulde forlade Dig; jeg skulde frygte min Svaghed? jeg skulde blive opholdt ved Frue Woldemar! . . . . . hvilken Bespottelse vover Du at udtale? Erindrer Du Dig ei, uretfærdige og elskede Kone, at det er imod min Villie, at jeg er her, at dersom Du havde villet troe mig, skulde ingen Betragtning have holdt mig tilbage, at vi ei skulde have forlangt Nogens Samtykke, for at forene os, og at vor Lykke nu

skulde have været sikkret imod alle Hindringer. Det var da ei nok at sønderrive mit Hierte ved Dit Afslag, Du krænkede det ved Dine Tvivl .... O, Amalia! Du tvivler paa min Kiærlighed, Du kan troe, at jeg skulde kunne leve uden at elske Dig! Og Du, skulde Du kunne det? hvorfor vil Du da dømme mig anderledes? Og naar vore Tilværelser ere saa nøie forenede, at vi have kun een Siæl, at vi kun udgiøre eet Heelt; hvorfor skal der da giøres en Forskiel paa vor Kiærlighed? Ak! om Du vidste, hvorledes Tanken om Dig er det Eneste, som jeg kan beskiæftige mig med, og hvorledes intet andet kan adsprede mig! Da jeg vendte tilbage til mit Fædreneland, da jeg igien saae de Steder, hvor jeg har henlevet min Barndom, tænkte jeg kun paa Dig; da jeg modtog min Moders Kiærtegn, ak! det var igjen paa Dig, jeg tænkte. Amalia! Du er mit Liv ligesaa meget, som min Lyksalighed, og jeg forsikkrer Dig, at saaledes, som Du har bemægtiget Dig mit Hierte, skulde der, for at rive Dig derudaf, en saadan Magt, som ei er til paa Jorden; endog Himlen skulde, med mindre den tilintetgiorde mig, ei bringe det dertil, at jeg holdt op at tilbede Dig. Ak! gid det var mig mueligt at kunne udtrykke Dig, hvad jeg føler ved Synet af alt det, som kommer til mig fra Dig! Endog i disse Breve, hvor Du vover at tvivle paa Din Elsker, henrykkes jeg ved et Ord, ved et Udtryk; det er Din Skrivt, det er Din Erindring; kort, det er Dig, som jeg gienfinder paa Papiret; jeg skulle ønske at meddele det al den Rørelse, det giver mig, al den Fornøielse,

som det foraarsaget mig; til Dig hæver mit Hierte sig, for at finde Livets Kilde, og dersom der ved at elske Dig, mangler det Noget at ønske, da er det, at udbrede saa megen Lyksalighed over Dig, som den, jeg har modtaget. O, min Amalia! dersom Du ei hos mig vilde savne den øvrige Verden, dersom jeg kunde bringe Dig til alt, og dersom min Kiærlighed kunde være tilstrækkelig, jeg skulde lidet bekymre mig om Fremtiden! Hvad brød jeg mig om, at blive styrte i Afgrunden ved den Lidenskab, som sønderriver mig, dersom vi kunde være der samlede? Overalt, hvor jeg var med Dig, skulde jeg finde himmelske Glæder, udsigelige Henrykkelser. Hvad kan jeg ville paa Jorden? og hvad kan der være for mig i Himmelen, dersom det ei er Dig? O, elskede Kone! vær alene min Deel i Evigheden, jeg forlanget ingen anden Lykke.

Du vil uden Tvivl bemærke, at der er Stykker i Dine Breve, til hvilke jeg ikke svarer. O, Amalia! det er virkelig en rædsom Plage, der er mere grusom, end Du skulde troe, at forstille sig for den, man elsker; dersom Du vidste, hvad jeg leed, da jeg fortiede Dig mit Navn, dersom Du vidste, hvad jeg lider endnu .... Det er meget sandt, at jeg ei har sagt Dig Alt, og at min Stilling er Dig endnu ei fuldkommen bekiendt .... Du har giættet en Deel af det, jeg skiulte for Dig .... Jeg har virkelig lovet Frue Woldemar en fuldkommen Lydighed: men det beroer paa min Moder, at løse mig fra den Eed; og min Moder elsker mig med en saa levende Hengiven-

hed! jeg er bleven modtaget saa ømt, at jeg ei har tabt Haabet om at bevæge hende til vor Fordeel. Dersom jeg ei havde fundet hende syg, skulde jeg allerede have talt med hende derom; men for at bevæge hende til den Anstrængelse, som jeg vil bede hende om, maae jeg oppebie hendes Bedring . . . Imidlertid, bedrøv Dig ikke, min tilbedte Kone, og vedligehold mig det eneste Gode, som lader mig elske Livet.

Hvorfor vil Du rødme for Din Broder? Hvori er Du skyldig? Har Du ei Lov til at raade for Dit Hierte, for Din Haand? Men, Amalia! dersom mine Bønner formaae noget hos Dig, skal Du være taus mod ham, vil Du lade det være min Sag alene, at underrette ham om mit Navn, om min Kiærlighed, om vor Forening; jeg lover Dig at aabne ham mit Hierte: Albert er allerede min Broder; han skal blive min Ven; og dersom det skulde være muligt, at min Moder blev ubøielig, er jeg overbeviist om, at han selv skal sige Dig, at det er Din Pligt, at følge mig, og da vil Du uden Tvivl adlyde. Ak, Amalia! maa jeg da, for at bestemme Dig, mere giøre Regning paa Din Broders Venskab, end paa Din Kiærlighed!

Halvfierdsindstyvende Brev.

Ernst til Adolf.

Slottet Woldemar 19de Junii.

Jeg beder Dig endnu engang om en Tieneste, og det skal blive den sidste; men dersom Du nogensinde

Dine Breve spørger Du mig, om jeg i det Tilfælde, at Dine Banner skulde være unyttige, ei skulde samtykke i at flye med Dig. Din Stilling er mig ei fuldkommen bekiendt, er jeg overbeviist om; men hvorledes den end er, troer jeg dog at kunne svare Dig: dersom Hindringen kommer fra Din Moder, skal jeg aldrig ægte Dig; dersom den kommer fra Frue Woldemar, er jeg rede til at følge Dig.

Otte og tresindstyvende Brev.

Adolf til Ernst.

Slottet Simmeren, 10de Junii.

Her følge tvende Breve, som ere komne under Din Addresse; da Stemplet kun sagde mig alt for vel, hvor de kom fra, troede jeg at burde sende Dig dem. Ernst! jeg har ofte sagt Dig, at Svaghed, som leder til alle Laster, var den største af dem alle. Du er følsom, Du er og dydig, og dog skulde Du, foragtelig Slave af en afsindig Lidenskab, for at tilfredsstille den, have hengivet Dig til de afskyeligste Forbrydelser, hvis en Qvindes Røst ikke havde standset Dig.

Nægtende at følge Dig, har Amalia ei giort uden sin Pligt, og det er ulykkeligviis en saa sielden Fortieneste, at hun fortiener Tak for den; men Du, som har fornedret Dig i den Grad, at Du behøver at modtage en Kiærestes Underviisning om Mod og Ære; Dig, Ernst, beklager jeg. Imidlertid, hvor-

stor end den utilgivelige Svaghed er, som har bragt Dig i den Stilling, hvori Du er, er der dog intet, som jeg jo skulde giøre, for at rive Dig ud af den, det undtagen, som Du beder mig om: dersom jeg kun gav Dig mit Liv, tilhørte det Dig, saa uværdig Du endnu synes mig til dette Offer; men at samtykke i at bære Skammen af en Løgn, og at laane mit Navn til en slet Handling: Ernst! haab aldrig det af mig. Amalia maa bringes ud af sin Vildfarelse, enten det saa er ved Dig eller ved mig; det er ligemeget, naar det skeer. Imidlertid overlader jeg Dig Frihed til at vælge, hvem af os der skal paatage sig Umagen: skynd Dig at tage Din Beslutning; min er uigk. aldelig; thi uagtet Dine Trusler, Amalias Sorg, og alt, hvad Du kan sige, er jeg overbeviist om, at ved denne, som ved andre Leiligheder, saa megen Vanskelighed det har, strængt at handle ret, har det endnu større, at giøre Ondt.

Du har kun eet Middel til at tvinge mig til Taushed, det er, at giennembore mit Hierte, ikke ved at stride med lige Vaaben: aldrig skal jeg opløfte min Haand mod den Mand, som blev min Ven, mod min Velgiørerindes Søn; men om kort Tid skal jeg være i Dresden, jeg skal spørge om Din Beslutning, og der skal jeg vise Dig mit Bryst blottet, og sige til Dig: der! tag mit Liv: af hvad Adolf kan raade over, tilhører Alt Dig, Æren undtagen.

Jeg taler ei til Dig om mine Bekymringer, og dog ere de ikke af liden Betydenhed. Ak! dersom Du vidste, hvilken Ulykke det er, at være ved en Moders

Fødder, som man ikke kan agte, at bedrøve den, som gav os Livet, ikke at kunne finde noget Ord for at trøste hende, og endelig at giøre sig Bebreidelser, fordi man elsker Dyden for meget, saa skulde Du maaskee mærke, at Kiærligheds Smerter ikke ere de meest krænkende. Men hvad bryder Du Dig om en Vens Sorger? Siden en ulykkelig Lidenskab har bemægtiget sig Dig, er da ikke alt det, som ei angaaer Dig, bleven Dig fremmed? har den ikke forhærdet Dit Hierte til den Grad, at da Du bestemte Dig til at flye, faldt Tanken om at Du berøvede mig det eneste Gode, som jeg eier paa Jorden, ved at skille mig fra min Ven, Dig ikke ind en eneste Gang, og kunde ikke have opholdt Dig et Øieblik?

Ni og tresindstyvende Brev.

Ernst til Amalia.

15de Junii.

Nei, Din Bedrøvelse fortørner mig ikke; men den lader mig kiende en ny Gienvordighed. Jeg skulde forlade Dig; jeg skulde frygte min Svaghed? jeg skulde blive opholdt ved Frue Woldemar! . . . . hvilken Bespottelse vover Du at udtale? Erindrer Du Dig ei, uretfærdige og elskede Kone, at det er imod min Villie, at jeg er her, at dersom Du havde villet troe mig, skulde ingen Betragtning have holdt mig tilbage, at vi ei skulde have forlangt Rogens Samtykke, for at forene os, og at vor Lykke nu

skulde have været sikkret imod alle Hindringer. Det var da ei nok at sønderrive mit Hierte ved Dit Afslag, Du krænkede det ved Dine Tvivl .... O, Amalia! Du tvivler paa min Kiærlighed, Du kan troe, at jeg skulde kunne leve uden at elske Dig! Og Du, skulde Du kunne det? Hvorfor vil Du da dømme mig anderledes? Og naar vore Tilværelser ere saa nøie forenede, at vi have kun een Siæl, at vi kun udgiøre eet Heelt; hvorfor skal der da giøres en Forskiel paa vor Kiærlighed? Ak! om Du vidste, hvorledes Tanken om Dig er det Eneste, som jeg kan beskiæftige mig med, og hvorledes intet andet kan adsprede mig! Da jeg vendte tilbage til mit Fædreneland, da jeg igien saae de Steder, hvor jeg har henlevet min Barndom, tænkte jeg kun paa Dig; da jeg modtog min Moders Kiærtegn, ak! det var igien paa Dig, jeg tænkte. Amalia! Du er mit Liv ligesaa meget, som min Lyksalighed, og jeg forsikkrer Dig, at saaledes, som Du har bemægtiget Dig mit Hierte, skulde der, for at rive Dig derudaf, en saadan Magt, som ei er til paa Jorden; endog Himlen skulde, med mindre den tilintetgiorde mig, ei bringe det dertil, at jeg holdt op at tilbede Dig. Ak! gid det var mig mueligt at kunne udtrykke Dig, hvad jeg føler ved Synet af alt det, som kommer til mig fra Dig! Endog i disse Breve, hvor Du vover at tvivle paa Din Elsker, henrykkes jeg ved et Ord, ved et Udtryk; det er Din Skrivt, det er Din Erindring; kort, det er Dig, som jeg gienfinder paa Papiret; jeg skulle ønske at meddele det al den Rørelse, det giver mig, al den Forundelse,

som det foraarsaget mig; til Dig hæver mit Hierte sig, for at finde Livets Kilde, og dersom der ved at elske Dig, mangler det Noget at ønske, da er det, at udbrede saa megen Lyksalighed over Dig, som den, jeg har modtaget. O, min Amalia! dersom Du ei hos mig vilde savne den øvrige Verden, dersom jeg kunde bringe Dig til alt, og dersom min Kiærlighed kunde være tilstrækkelig, jeg skulde lidet bekymre mig om Fremtiden! Hvad brød jeg mig om, at blive styrtet i Afgrunden ved den Lidenskab, som sønderriver mig, dersom vi kunde være der samlede? Overalt, hvor jeg var med Dig, skulde jeg finde himmelske Glæder, uudsigelige Henrykkelser. Hvad kan jeg ville paa Jorden? og hvad kan der være for mig i Himmelen, dersom det ei er Dig? O, elskede Kone! vær alene min Deel i Evigheden, jeg forlanger ingen anden Lykke.

Du vil uden Tvivl bemærke, at der er Stykker i Dine Breve, til hvilke jeg ikke svarer. O, Amalia! det er virkelig en rædsom Plage, der er mere grusom, end Du skulde troe, at forstille sig for den, man elsker; dersom Du vidste, hvad jeg leed, da jeg fortiede Dig mit Navn, dersom Du vidste, hvad jeg lider endnu .... Det er meget sandt, at jeg ei har sagt Dig Alt, og at min Stilling er Dig endnu ei fuldkommen bekiendt .... Du har giættet en Deel af det, jeg skiulte for Dig .... Jeg har virkelig lovet Frue Woldemar en fuldkommen Lydighed: men det beroer paa min Moder, at løse mig fra den Eed; og min Moder elsker mig med en saa levende Hengiven-

hed! jeg er bleven modtaget saa ømt, at jeg ei har tabt Haabet om at bevæge hende til vor Fordeel. Dersom jeg ei havde fundet hende syg, skulde jeg allerede have talt med hende derom; men for at bevæge hende til den Anstrængelse, som jeg vil bede hende om, maae jeg oppebie hendes Bedring ... Imidlertid, bedrøv Dig ikke, min tilbedte Kone, og vedligehold mig det eneste Gode, som lader mig elske Livet.

Hvorfor vil Du rødme for Din Broder? Hvorfor er Du skyldig? Har Du ei Lov til at raade for Dit Hierte, for Din Haand? Men, Amalia! dersom mine Bønner formaae noget hos Dig, skal Du være taus mod ham. Vil Du lade det være min Sag alene, at underrette ham om mit Navn, om min Kiærlighed, om vor Forening; jeg lover Dig at aabne ham mit Hierte: Albert er allerede min Broder; han skal blive min Ven; og dersom det skulde være mueligt, at min Moder blev ubøielig, er jeg overbeviist om, at han selv skal sige Dig, at det er Din Pligt, at følge mig, og da vil Du uden Tvivl adlyde. Ak, Amalia! maa jeg da, for at bestemme Dig, mere giøre Regning paa Din Broders Venskab, end paa Din Kiærlighed!

Halvfierdsindstyvende Brev.

Ernst til Adolf.

Slottet Woldemar 19de Junii.

Jeg beder Dig endnu engang om en Tieneste, og det skal blive den sidste; men dersom Du nogensinde

var min Ven, maa Du giøre den, hvad det end skal koste Dig; det er at lade indsluttede Brev til Amalia bringe paa Posten i Kempten, for at hun endnu nogen Tid kan blive uvidende om, at det er i Saxen, jeg er; hendes og mit Liv beroer maaskee paa denne Opsættelse. Mon Din Dyd skulde ansee det bedre, at offre tvende Personer, end at frelse dem ved denne uskyldige List?

Din Beslutning er taget, Adolf, og min ogsaa: Amalia skal blive min Kone, trods alle Jordens Magter; jeg sværger det for Himlen, for Dig; og i Morgen skal jeg sværge det for min Moder selv, om og hendes Forbandelse skulde falde paa mit Hoved og forfølge mig lige til Graven. Jeg er beredt paa Alt; der kan ei mere gives Betænkeligheder for den, som i Livet ei seer paa den ene Side andet, end en Lyksalighed uden Grændser, paa den anden, kun en Fortvivlelse uden Redning. Intet Mellemrum imellem dem: alt det, som almindeligviis opfylder dette, blide Følelser, nyttige Beskiæftigelser, behagelige Adspredelser, alt det er Intet for mig; enten maa jeg naae Lykkens Spidse, eller falde i Afgrunden: enten have Amalia eller Døden.

Dersom jeg ei havde truffet min Moder i en betænkelig Tilstand, skulde jeg allerede have talt til hende. Hun var saa svag, da jeg kom, at hun laae til Sengs, og hun rørtes saa meget ved at see mig, at hun i tvende Dage hvert Øieblik var nær ved at besvime. Nu er hun lidet bedre; men for min Kiærligheds Skyld maa jeg vente med at forklare mig, til

hun er istand til roligen at høre mig. Jeg seer, hun vover ikke at meddele sine Planer, og hvad enten hun aner min Modvillie eller hun formoder Sandheden, saa undgaaer hun siden min Tilbagekomst omhyggelig alle de Spørgsmaale, som kunde lede til en Tilstaaelse. Skulde Du kunne troe, at hun ikke en eneste Gang har spurgt mig om Aarsagen til min Opsættelse og Taushed. Hun lader til ei at ville underholde mig uden om Reiser, Forretninger og Forhaabninger, om Forfremmelser ved Hoffet; jeg svarer hende neppe; jeg har et saa sørgeligt og ulykkeligt Udseende, at hendes Ømhed sikkert skulde foruroliges, dersom og hendes Ærgierrighed ei bekymredes derover. Tvende Gange har jeg imidlertid forsøgt at aabenbare hende min Sorg, men ikke ligefrem; hendes Tilstand er derved saa synligen bleven forværret, at jeg ei har vovet at vedblive. Faa Dage efter min Ankomst havde vi et stort Selskab af Familien, hvor jeg for første Gang saae Blanca. Om Aftenen, da jeg var alene med min Moder, spurgte hun mig, hvorledes jeg havde fundet min Cousine? Fortræffelig, sagde jeg, det er vanskeligt at finde Nogen smukkere. Og skulde du af denne Grund ville tvinge hende til at give dig sin Haand? Du veed, du er Herre over den. Nei, Moder! det er jeg ikke. I det Øieblik, De har sagt mig, at Frøken Geysa var elsket af Grev Albert, og satte sin Lykke i at tilhøre ham, har jeg ei kunnet troe, at der mere tilkom mig nogen Ret over hende. Det er at tænke ædelt, min Søn!

og jeg var i den Henseende saa sikker paa Dig, at jeg i din Fraværelse har giort alle de Skridt, som kunde bevirke din Bedstefaders Testamentes Ophævelse: Keiseren alene har det i sin Magt; han vil det, og det er ikke den eneste Naade, han vil være tilbøielig til at tilstaae dig. Ak, min Moder! sagde jeg, jeg beder ham ei om nogen, og for at blive lykkelig, ere alle hans Gunstbeviisninger mig meget mindre nødvendige, end det er mig at være elsket af Dem .... De veed ei, min Moder! tilføiede jeg, kyssende hendes Haand med den heftigste Bevægelse; nei, De veed ei, hvormeget jeg trænger til Deres Ømhed. Hun tog sin Haand tilbage, og svarede mig lidt koldt: en Moders Ømhed, Ernst! er et Gode, som det er vanskeligt at tabe, endog naar man har ophørt at fortiene den; men for at erholde sin Fyrstes Yndest, maa man giøre sig værdig dertil, og bede om den. Derfor er det mit Forsæt at ledsage dig til Wien, naar min Helbred tillader det; og mere end een Gang har jeg tænkt paa, at vi maaskee skulde giøre vel i, at nedsætte os der. Hvorledes, Moder! De skulde forlade Deres Fædreneland! forlade Egnen om Dresden! Dresden, Vidne til den Skam, som en strafværdig Datter har paadraget vor Familie, er alt for længe siden bleven mig ubehagelig; og naar jeg bortfierner mig fra det Sted, hvor jeg udstod den, haaber jeg, Erindringen mindre skal komme tilbage. Maaskee lader Tiden, som tilintetgiør Alt, Dem glemme Deres Had? maaskee Amalias Ulykker? Ernst, afbrød hun med en forandret Stemme, og trykkende mig hef-

tigen i Haanden; Ernst, dersom du agter din Moder, vogt dig for nogensinde at udtale et Navn, som for hende er en Fornærmelse; og dersom det er muligt, at vi tænke forskielligt i denne Henseende, saa lad mig stedse være uvidende derom, for at jeg kan vedblive at elske og agte dig. Den Heftighed, med hvilken hun havde udtalt disse Ord, havde udtømt hendes Kræfter; hun faldt bleg og kraftesløs mod Ryggen af Canapeen, hun sad paa; jeg holdt hende i mine Arme, og gav hende Salt at lugte til. Hun bad mig kalde paa hendes Fruentimmer, og at begive mig bort; jeg giorde det. Siden den Dag blev der ei mere talt om Amalia; det kiære Navn, som alene beskiæftiger min Tanke og opfylder mit Hierte, dette kiære Navn har ei en eneste Gang været paa mine Læber. Kun i Gaar, da min Moder befandt sig lidt bedre, fandt hun sig i, at tilbringe Dagen i Dresden hos Geysa. Under Middagsmaaltidet var jeg sørgmodig og taus; mod Aften, medens de andre spillede, sad jeg i dybe Tanker i Kakkelovnskrogen, og holdt Hovedet i mine Hænder; Blanca nærmede sig til mig, hun lagde sin Haand paa min Arm, saae mildt til mig og sagde: Cousin! De synes meget ulykkelig; dersom jeg ei tager feil, længes De efter Rogen, og De har ei behøvet nogen overordentlig Overvindelse, for at skienke mig min Frihed. Jeg saae paa den elskværdige Pige, en Blanding af Ømhed og Munterhed forskiønnede hendes Ansigt. Ja, Cousine! svarede jeg hende, mit Hierte er meget bedrøvet. Blot Bedrøvelse? tilføiede hun med et fiint Smiil. Ak! der-

som det ei var et Offer for den heftigste Lidenskab, troer De da, Blanca, at jeg saa strax havde havt Kraft til at give slip paa mine Fordringer paa Dem? Der er ei Spørgsmaal om mig, afbrød hun rødmende, vi tale om Dem, min Cousin, Deres Tilstand rører mig; uden Tvivl haaber De ikke, at Deres Valg finder min Tantes Bifald? Jeg rystede bedrøvet med Hovedet. Jeg beklager Dem; thi De kan ei bevæge hende. Jeg maa da døe, min Cousine. Stakkels Ernst! De bedrøver mig meget: hvilken Skade, at De ei kom nogle Aar tilforn, førend Deres Hierte blev bundet, da Amalia endnu var fri! De havde uden Tvivl elsket hende, hun havde elsket Dem, jeg er vis derpaa. — Elskværdige Blanca! Ak! ja tilvisse er det Skade! Men De haber da ikke Amalia? — Jeg skulde hade hende, Alberts Søster! — Er det hendes eneste Titel hos dem? — Nei! hendes Ulykker, hendes Dyder ere langt stærkere Grunde endnu. — De er god, De er følsom, De er den eneste Person i Familien, som kan have Medlidenhed med min Skiæbne. Men siig mig, veed De, hvor Amalia er? — Hun er i Schweiz. — Lever hun det lykkelig? — Jeg veed det ikke; jeg har ingen Efterretninger uden ved Albert, og Albert er i Bøhmen. — I Bøhmen? gientog jeg; jeg tænkte, hos hans Søster. — Hvoraf veed De det? hvem har sagt Dem det? spurgte hun og rødmede stærkt. Af dette Spørgsmaal saae jeg, at Albert havde holdt sin Reise hemmelig, og for at bringe Blanca fra Sandheden, sagde jeg ligegyldig til hende: Ingen har talt til mig derom, og jeg kan ikke sige Dem, af

hvad Grund jeg har formodet det. — Har De meddeelt min Tante Deres Formodning? — Nei, jeg har ei talt derom uden til Dem. — De beroliger mig igien; thi det er aldeles nødvendigt, at vor hele Familie er uvidende om, hvor Albert er; man troer, at han er paa sine Godser; dersom man vidste, at han er hos sin Søster, skulde min Moder ei tilgive ham det. Men, spurgte jeg hende, hvilken Bevæggrund har kunnet bringe ham til en saa lang Reise, i det Øieblik hans Skiæbne skal afgiøres? Er der da hændet Amalia nogen Ulykke? — De er nysgierrig, sagde hun til mig, i det hun saae paa mig med et skarpt Øiekast: hvad kommer det Dem ved? og hvilken Interesse har De derved? — Hvorledes! troer De ei, at jeg har nogen Interesse for Amalia? Slægtskab, og de Baand, som skulde forene os, kunde lade mig være ligegyldig ved hendes Skiæbne? — Jeg seer, at vi tage meget feil af Deres Characteer, svarede hun med en forundret Mine; den lod vente Stolthed og Havngierrighed, jeg finder den øm og eftergivende: hvilken Aarsag har frembragt denne Forandring? — Erfarenhed, min Cousine, Venskabs Raad .... Eller snarere Kiærlighed, afbrød hun smilende; tilstaae det, Ernst! Amalias Ægteskab har levende opbragt Dem? Men snart har en heftig Lidenskab, som opfyldte Deres Siæl, ladet Dem glemme en Ulykke, som ei mere angik Dem. Det er sandt, svarede jeg hende sukkende, De har giættet min Mening; det er først siden jeg blev forelsket, at jeg har tilgivet Amalia. Men hvem er det Fruentimmer, De elsker? De skal om kort Tid faae det at vide, gode

Cousine: jeg skal ei bie længe med at aabenbare min Moder det. — Jeg skal da ei blive underrettet derom, førend paa samme Tid, som den øvrige Familie? De ønsker ikke Blanca til Deres Fortrolige, til Deres Veninde? Hun saae paa mig med en maaskee alt for øm Mine for den, som er bestemt Albert; men ligemeget, hendes Hengivenhed rørte mig. Ak, sagde jeg til hende, i det jeg bragte hendes Haand til mine Læber, hvor det skal være mig behageligt at betroe Dem alle mine Hemmeligheder, og at føle, ved at faae Dem til Veninde, at endskiøndt begge bestemte til andre Baand, er vi dog maaskee ikke ganske tabte for hinanden. Ernst! raabte min Moder fra den anden Ende af Værelset, jeg ønskede at sige Dig et Ord. Jeg er overbeviist om, at Tante allerede længe har lagt Mærke til os, sagde Blanca til mig ganske sagte, og tvang sig for ei at bryde ud i Latter; vor lange Samtale har uden Tvivl forurolíget hende, hun troer, at Deres Hierte er i Fare hos mig; gaae, gaae, bring hende hurtig ud af Vildfarelsen. Da hun havde sagt dette, gik hun til Selskabet, og jeg nærmede mig til min Moder. Hun bad mig lade hendes Folk kalde, da hun strax vilde begive sig bort; saasnart vi vare komne i Vognen, spurgte hun mig, om jeg troede det passende, efterat have afstaaet mine Rettigheder til Blanca, at lade see, jeg giorde hende en flittig Opvartning? Det synes mig, Moder, at vort Slægtskab kunde berettige os til Venskab. Nei, ikke saa længe din Cousine er fri, Ernst; I ere begge alt for unge, for at indgaae Venskab, indtil andre Baand holder

hende tilbage i de Grændser, hun bør have. Ak, Moder! sagde jeg rask til hende, hvor gierne vilde jeg føie Dem i denne Henseende; og med hvilken iverig Hengivenhed skal De see mig være enig med Dem om alle Deres Ønsker; dersom De samtykker i at opfylde et eneste af mine! Ernst! svarede hun i en streng Tone, du kiender saa godt din Moders Hierte, at dersom der er en Gienstand, i Henseende til hvilken du tvivler om hendes Føielighed, da er det, fordi du føler, at hun bør ei have den, og at du maaskee skulde feile i at bede hende derom. I øvrigt, jeg seer nok, at du bereder mig mange Bekymringer, og efterat have sukket saa længe over din Fraværelse, maa jeg sukke over din Tilbagekomst; men det er ei Øieblikket til at begynde paa en saadan Samtale; du seer, at min Sundhed er endnu for svag til at udholde den, og jeg beder dig, min Søn, at vente i den Henseende til jeg spørger dig.

I Morges ved Frokosten var hendes Tone lige kold og bydende; jeg var endnu hos hende, da man bragte mig Dit Brev. Hun kastede et Blik derhen. Er det fra Adolf? sagde hun til mig. Jeg bukkede mig. Jeg saae, at hun vilde have bedt mig om at læse det; men da hun sandsynligen frygtede for, at dette skulde bringe mig til en Forklaring, sagde hun: gaae du bort, jeg vil ikke være dig i Veien, og den Tid er endnu ikke, paa hvilken jeg kunde haabe, at min Søn ingen Hemmelighed skulde have for mig. Maaskee tager De feil, min Moder? svarede jeg bevæget; den Tid er ei saa langt borte, som De tæn-

som det foraarsaget mig; til Dig hæver mit Hierte sig, for at finde Livets Kilde, og dersom der ved at elske Dig, mangler det Noget at ønske, da er det, at udbrede saa megen Lyksalighed over Dig, som den, jeg har modtaget. O, min Amalia! dersom Du ei hos mig vilde savne den øvrige Verden, dersom jeg kunde bringe Dig til alt, og dersom min Kiærlighed kunde være tilstrækkelig, jeg skulde lidet bekymre mig om Fremtiden! Hvad brød jeg mig om, at blive styrte i Afgrunden ved den Lidenskab, som sønderriver mig, dersom vi kunde være der samlede? Overalt, hvor jeg var med Dig, skulde jeg finde himmelske Glæder, uudsigelige Henrykkelser. Hvad kan jeg ville paa Jorden? og hvad kan der være for mig i Himmelen, dersom det ei er Dig? O, elskede Kone! vær alene min Deel i Evigheden, jeg forlanget ingen anden Lykke.

Du vil uden Tvivl bemærke, at der er Stykker i Dine Breve, til hvilke jeg ikke svarer. O, Amalia! det er virkelig en rædsom Plage, der er mere grusom, end Du skulde troe, at forstille sig for den, man elsker; dersom Du vidste, hvad jeg leed, da jeg fortiede Dig mit Navn, dersom Du vidste, hvad jeg lider endnu .... Det er meget sandt, at jeg ei har sagt Dig Alt, og at min Stilling er Dig endnu ei fuldkommen bekiendt .... Du har giættet en Deel af det, jeg skiulte for Dig .... Jeg har virkelig lovet Frue Woldemar en fuldkommen Lydighed: men det beroer paa min Moder, at løse mig fra den Eed; og min Moder elsker mig med en saa levende Hengiven-

hed! jeg er bleven modtaget saa ømt, at jeg ei har tabt Haabet om at bevæge hende til vor Fordeel. Dersom jeg ei havde fundet hende syg, skulde jeg allerede have talt med hende derom; men for at bevæge hende til den Anstrængelse, som jeg vil bede hende om, maae jeg oppebie hendes Bedring . . . Imidlertid, bedrøv Dig ikke, min tilbedte Kone, og vedligehold mig det eneste Gode, som lader mig elske Livet.

Hvorfor vil Du rødme for Din Broder? Hvori er Du skyldig? Har Du ei Lov til at raade for Dit Hierte, for Din Haand? Men, Amalia! dersom mine Bønner formaae noget hos Dig, skal Du være taus mod ham, skal Du lade det være min Sag alene, at underrette ham om mit Navn, om min Kiærlighed, om vor Forening; jeg lover Dig at aabne ham mit Hierte: Albert er allerede min Broder; han skal blive min Ven; og dersom det skulde være mueligt, at min Moder blev ubøielig, er jeg overbeviist om, at han selv skal sige Dig, at det er Din Pligt, at følge mig, og da vil Du uden Tvivl adlyde. Ak, Amalia! maa jeg da, for at bestemme Dig, mere giøre Regning paa Din Broders Venskab, end paa Din Kiærlighed!

Halvfierdsindstyvende Brev.

Ernst til Adolf.

Slottet Woldemar 19de Junii.

Jeg beder Dig endnu engang om en Tieneste, og det skal blive den sidste; men dersom Du nogensinde

var min Ven, maa Du giøre den, hvad det end skal koste Dig; det er at lade indsluttede Brev til Amalia bringe paa Posten i Kempten, for at hun endnu nogen Tid kan blive uvidende om, at det er i Saxen, jeg er; hendes og mit Liv beroer maaskee paa denne Opsættelse. Mon Din Dyd skulde ansee det bedre, at offre tvende Personer, end at frelse dem ved denne uskyldige List?

Din Beslutning er taget, Adolf, og min ogsaa: Amalia skal blive min Kone, trods alle Jordens Magter; jeg sværger det for Himlen, for Dig; og i Morgen skal jeg sværge det for min Moder selv, om og hendes Forbandelse skulde falde paa mit Hoved og forfølge mig lige til Graven. Jeg er beredt paa Alt; der kan ei mere gives Betænkeligheder for den, som i Livet ei seer paa den ene Side andet, end en Lyksalighed uden Grændser, paa den anden, kun en Fortvivlelse uden Redning. Intet Mellemrum imellem dem: alt det, som almindeligviis opfylder dette, blide Følelser, nyttige Beskiæftigelser, behagelige Adspredelser, alt det er Intet for mig; enten maa jeg naae Lykkens Spidse, eller falde i Afgrunden: enten have Amalia eller Døden.

Dersom jeg ei havde truffet min Moder i en betænkelig Tilstand, skulde jeg allerede have talt til hende. Hun var saa svag, da jeg kom, at hun laae til Sengs, og hun rørtes saa meget ved at see mig, at hun i tvende Dage hvert Øieblik var nær ved at besvime. Nu er hun lidet bedre; men for min Kiærligheds Skyld maa jeg vente med at forklare mig, til

hun er istand til roligen at høre mig. Jeg seer, hun vover ikke at meddele sine Planer, og hvad enten hun aner min Modvillie eller hun formoder Sandheden, saa undgaaer hun siden min Tilbagekomst omhyggelig alle de Spørgsmaale, som kunde lede til en Tilstaaelse. Skulde Du kunne troe, at hun ikke en eneste Gang har spurgt mig om Aarsagen til min Opsættelse og Taushed. Hun lader til ei at ville underholde mig uden om Reiser, Forretninger og Forhaabninger, om Forfremmelser ved Hoffet; jeg svarer hende, neppe; jeg har et saa sørgeligt og ulykkeligt Udseende, at hendes Ømhed sikkert skulde foruroliges, dersom og hendes Ærgierrighed ei bekymredes derover. Tvende Gange har jeg imidlertid forsøgt at aabenbare hende min Sorg, men ikke ligefrem; hendes Tilstand er derved saa synligen bleven forværret, at jeg ei har vovet at vedblive. Faa Dage efter min Ankomst havde vi et stort Selskab af Familien, hvor jeg for første Gang saae Blanca. Om Aftenen, da jeg var alene med min Moder, spurgte hun mig, hvorledes jeg havde fundet min Cousine? Fortræffelig, sagde jeg, det er vanskeligt at finde Nogen smukkere. Og skulde du af denne Grund ville tvinge hende til at give dig sin Haand? Du veed, du er Herre over den. Nei, Moder! det er jeg ikke. I det Øieblik, De har sagt mig, at Frøken Geysa var elsket af Grev Albert, og satte sin Lykke i at tilhøre ham, har jeg ei kunnet troe, at der mere tilkom mig nogen Ret over hende. Det er at tænke ædelt, min Søn!

H 2

og jeg var i den Henseende saa sikker paa Dig, at jeg i din Fraværelse har giort alle de Skridt, som kunde bevirke din Bedstefaders Testamentes Ophævelse: Keiseren alene har det i sin Magt; han vil det, og det er ikke den eneste Naade, han vil være tilbøielig til at tilstaae dig. Ak, min Moder! sagde jeg, jeg beder ham ei om nogen, og for at blive lykkelig, ere alle hans Gunstbeviisninger mig meget mindre nødvendige, end det er mig at være elsket af Dem . . . . De veed ei, min Moder! tilføiede jeg, kyssende hendes Haand med den heftigste Bevægelse; nei, De veed ei, hvormeget jeg trænger til Deres Ømhed. Hun tog sin Haand tilbage, og svarede mig lidt koldt: en Moders Ømhed, Ernst! er et Gode, som det er vanskeligt at tabe, endog naar man har ophørt at fortiene den; men for at erholde sin Fyrstes Yndest, maa man giøre sig værdig dertil, og bede om den. Derfor er det mit Forsæt at ledsage dig til Wien, naar min Helbred tillader det; og mere end een Gang har jeg tænkt paa, at vi maaskee skulde giøre vel i, at nedsætte os der. Hvorledes, Moder! De skulde forlade Deres Fædreneland! forlade Egnen om Dresden! Dresden, Vidne til den Skam, som en strafværdig Datter har paadraget vor Familie, er alt for længe siden bleven mig ubehagelig; og naar jeg bortfierner mig fra det Sted, hvor jeg udstod den, haaber jeg, Erindringen mindre skal komme tilbage. Maaskee lader Tiden, som tilintetgiør Alt, Dem glemme Deres Had? maaskee Amalias Ulykker? Ernst, afbrød hun med en forandret Stemme, og trykkende mig hef-

tigen i Haanden; Ernst, dersom du agter din Moder, vogt dig for nogensinde at udtale et Navn, som for hende er en Fornærmelse; og dersom det er muligt, at vi tænke forskielligt i denne Henseende, saa lad mig stedse være uvidende derom, for at jeg kan vedblive at elske og agte dig. Den Heftighed, med hvilken hun havde udtalt disse Ord, havde udtømt hendes Kræfter; hun faldt bleg og kraftesløs mod Ryggen af Canapeen, hun sad paa; jeg holdt hende i mine Arme, og gav hende Salt at lugte til. Hun bad mig kalde paa hendes Fruentimmer, og at begive mig bort; jeg giorde det. Siden den Dag blev der ei mere talt om Amalia; det kiære Navn, som alene beskiæftiger min Tanke og opfylder mit Hierte, dette kiære Navn har ei en eneste Gang været paa mine Læber. Kun i Gaar, da min Moder befandt sig lidt bedre, fandt hun sig i, at tilbringe Dagen i Dresden hos Sevsa. Under Middagsmaaltidet var jeg sørgmodig og taus; mod Aften, medens de andre spillede, sad jeg i dybe Tanker i Kakkelovnskrogen, og holdt Hovedet i mine Hænder; Blanca nærmede sig til mig, hun lagde sin Haand paa min Arm, saae mildt til mig og sagde: Cousin! De synes meget ulykkelig; dersom jeg ei tager feil, længes De efter Rogen, og De har ei behøvet nogen overordentlig Overvindelse, for at skienke mig min Frihed. Jeg saae paa den elskværdige Pige, en Blanding af Ømhed og Munterhed forskiønnede hendes Ansigt. Ja, Cousine! svarede jeg hende, mit Hierte er meget bedrøvet. Blot Bedrøvelse? tilføiede hun med et fiint Smiil. Ak! der-

som det ei var et Offer for den heftigste Lidenskab, troer De da, Blanca, at jeg saa strax havde havt Kraft til at give slip paa mine Fordringer paa Dem? Der er ei Spørgsmaal om mig, afbrød hun rødmende, vi tale om Dem, min Cousin, Deres Tilstand rører mig; uden Tvivl haaber De ikke, at Deres Valg finder min Tantes Bifald? Jeg rystede bedrøvet med Hovedet. Jeg beklager Dem; thi De kan ei bevæge hende. Jeg maa da døe, min Cousine. Stakkels Ernst! De bedrøver mig meget: hvilken Skade, at De ei kom nogle Aar tilforn, førend Deres Hierte blev bundet, da Amalia endnu var fri! De havde uden Tvivl elsket hende, hun havde elsket Dem, jeg er vis derpaa. — Elskværdige Blanca! Ak! ja tilvisse er det Skade! Men De haber da ikke Amalia? — Jeg skulde hade hende, Alberts Søster! — Er det hendes eneste Titel hos dem? — Nei! hendes Ulykker, hendes Dyder ere langt stærkere Grunde endnu. — De er god, De er følsom, De er den eneste Person i Familien, som kan have Medlidenhed med min Skiæbne. Men sig mig, veed De, hvor Amalia er? — Hun er i Schweiz. — Lever hun der lykkelig? — Jeg veed det ikke; jeg har ingen Efterretninger uden ved Albert, og Albert er i Bøhmen. — I Bøhmen? gientog jeg; jeg tænkte, hos hans Søster. — Hvoraf veed De det? hvem har sagt Dem det? spurgte hun og rødmede stærkt. Af dette Spørgsmaal saae jeg, at Albert havde holdt sin Reise hemmelig, og for at bringe Blanca fra Sandheden, sagde jeg ligegyldig til hende: Ingen har talt til mig derom, og jeg kan ikke sige Dem, af

hvad Grund jeg har formodet det. — Har De medheelt min Tante Deres Formodning? — Nei, jeg har ei talt derom uden til Dem. — De beroliger mig igien; thi det er aldeles nødvendigt, at vor hele Familie er uvidende om, hvor Albert er; man troer, at han er paa sine Godser; dersom man vidste, at han er hos sin Søster, skulde min Moder ei tilgive ham det. Men, spurgte jeg hende; hvilken Bevæggrund har kunnet bringe ham til en saa lang Reise, i det Øieblik hans Skiæbne skal afgiøres? Er der da hændet Amalia nogen Ulykke? — De er nysgierrig, sagde hun til mig, i det hun saae paa mig med et skarpt Øiekast: hvad kommer det Dem ved? og hvilken Interesse har De derved? — Hvorledes! troer De ei, at jeg har nogen Interesse for Amalia? Slægtskab, og de Baand, som skulde forene os, kunde lade mig være ligegyldig ved hendes Skiæbne? — Jeg seer, at vi tage meget feil af Deres Characteer, svarede hun med en forundret Mine; den lod vente Stolthed og Hævngierrighed, jeg finder den øm og eftergivende: hvilken Aarsag har frembragt denne Forandring? — Erfarenhed, min Cousine, Venskabs Raad .... Eller snarere Kiærlighed, afbrød hun smilende; tilstaae det, Ernst! Amalias Ægteskab har levende opbragt Dem? Men snart har en heftig Lidenskab, som opfyldte Deres Siæl, ladet Dem glemme en Ulykke, som ei mere angik Dem. Det er sandt, svarede jeg hende sukkende, De har giættet min Mening; det er først siden jeg blev forelsket, at jeg har tilgivet Amalia. Men hvem er det Fruentimmer, De elsker? De skal om kort Tid faae det at vide, gode

Cousine: jeg skal ei bie længe med at aabenbare min Moder det. — Jeg skal da ei blive underrettet derom, førend paa samme Tid, som den øvrige Familie? De ønsker ikke Blanca til Deres Fortrolige, til Deres Veninde? Hun saae paa mig med en maaskee alt for øm Mine for den, som er bestemt Albert; men ligemeget, hendes Hengivenhed rørte mig. Ak, sagde jeg til hende, i det jeg bragte hendes Haand til mine Læber, hvor det skal være mig behageligt at betroe Dem alle mine Hemmeligheder, og at føle, ved at faae Dem til Veninde, at endskiøndt begge bestemte til andre Baand, er vi dog maaskee ikke ganske tabte for hinanden. Ernst! raabte min Moder fra den anden Ende af Værelset, jeg ønskede at sige Dig et Ord. Jeg er overbeviist om, at Tante allerede længe har lagt Mærke til os, sagde Blanca til mig ganske sagte, og tvang sig for ei at bryde ud i Latter; vor lange Samtale har uden Tvivl foruroliget hende, hun troer, at Deres Hierte er i Fare hos mig; gaae, gaae, bring hende hurtig ud af Vildfarelsen. Da hun havde sagt dette, gik hun til Selskabet, og jeg nærmede mig til min Moder. Hun bad mig lade hendes Folk kalde, da hun strax vilde begive sig bort; saasnart vi vare komne i Vognen, spurgte hun mig, om jeg troede det passende, efterat have afstaaet mine Rettigheder til Blanca, at lade see, jeg giorde hende en flittig Opvartning? Det synes mig, Moder, at vort Slægtskab kunde berettige os til Venskab. Nei, ikke saa længe din Cousine er fri, Ernst; I ere begge alt for unge, for at indgaae Venskab, indtil andre Baand holder

hende tilbage i de Grændser, hun bør have. Ak, Moder! sagde jeg rask til hende, hvor gierne vilde jeg føie Dem i denne Henseende; og med hvilken ivrig Hengivenhed skal De see mig være enig med Dem om alle Deres Ønsker; dersom De samtykker i at opfylde et eneste af mine! Ernst! svarede hun i en streng Tone, du kiender saa godt din Moders Hierte, at dersom der er en Gienstand, i Henseende til hvilken du tvivler om hendes Føielighed, da er det, fordi du føler, at hun bør ei have den, og at du maaskee skulde feile i at bede hende derom. I øvrigt, jeg seer nok, at du bereder mig mange Bekymringer, og efter at have sukket saa længe over din Fraværelse, maa jeg sukke over din Tilbagekomst; men det er ei Øieblikket til at begynde paa en saadan Samtale; du seer, at min Sundhed er endnu for svag til at udholde den, og jeg beder dig, min Søn, at vente i den Henseende til jeg spørger dig.

I Morges ved Frokosten var hendes Tone lige kold og bydende; jeg var endnu hos hende, da man bragte mig Dit Brev. Hun kastede et Blik derhen. Er det fra Adolf? sagde hun til mig. Jeg bukkede mig. Jeg saae, at hun vilde have bedt mig om at læse det; men da hun sandsynligen frygtede for, at dette skulde bringe mig til en Forklaring, sagde hun: gaae du bort, jeg vil ikke være dig i Veien, og den Tid er endnu ikke, paa hvilken jeg kunde haabe, at min Søn ingen Hemmelighed skulde have for mig. Maaskee tager De feil, min Moder? svarede jeg bevæget; den Tid er ei saa langt borte, som De tæn-

ker? Disse Breve kunde indeholde saadanne Ting, at jeg var nødt til at bryde den Taushed, som De har paalagt mig, hvis Tyngde trykker mit Hierte. Jeg gik uden at vente Svaret, og jeg saae virkelig, da jeg læste Dit Brev, at min Skiæbne maatte afgiøres. Du forlanger, at Amalia skal oplyses: Adolf! hun skal blive det, stoel Du paa mig. Afgiørelsen vil blive voldsom; maaskee skal den føre den Enes eller den Andens, eller snarere begges Død med sig; thi hvilken af os skulde kunne overleve den anden! O, min Amalia! at døe med dig, skrækker mig ikke; tilgiv mig blot mine Forseelser, forlad Livet uden Smerte, lad mig følge dig, og den Liigkiste, hvor jeg skal hvile imellem dine Arme, skal blive mig behageligere, end den høie Rang, som jeg ei kan dele med dig. Jeg føler i mit Bryst en brændende Hede. Jeg elsker, jeg agter min Moder, jeg gyser ved det Stød, jeg bringer hende; men det er det eneste Middel for at komme til Amalia, og fra den Tid er jeg ei mere tvivlraadig .... Det forekommer mig, som om jeg saae hende for mig med alle hendes Yndigheder, badet i Taarer, erindre de Løfter, som forene os .... Min Ven, dette Billede overvinder Alt; og jeg sværger at kuldkaste alle Forhindringer, at forstyrre alle Planer og at naae mit Maal, hvilket Hierte min Haand saa skal giennembore.

Eet og halvfierdsindstyvende Brev.

Amalia til Ernst.

27de Junii.

Du siger, jeg skal haabe; Du beder mig være rolig. Jeg vil adlyde Dig: jeg skal ikke bekymre mig om det, Du skiuler for mig, endskiøndt mit Liv beroer derpaa; jeg skal kun tænke paa Din Kiærlighed; en Kiærlighed, som Din, bør være mig nok. O! hvor maa den være stor, siden jeg i den Stilling, hvori jeg er, ikke er død af Sorg. Hvor jeg trængte til Dit Brev! Du havde tøvet med at skrive, og skrækkelige Bekymringer begyndte at sønderrive mit Hierte. Kiære Adolf! tilgiv! men jeg skulde ikke være mistænkelig, dersom jeg endnu var uskyldig. I hvor store end mine Forseelser ere, Dit Brev har ladet mig glemme dem alle; paa mit Bryst bærer jeg det, denne Kilde til Livet og til al Lyksalighed! O veed Du, veed Du, Adolf, hvor godt et saadant Papiir giør paa Hiertet?

Jeg har igien seet min Broder, og jeg har seet ham igien uden Fornøielse, eller rettere: saa megen Kummer blandede sig med Glæden, at jeg udgiød en Strøm af Taarer i hans Arme, uden at kunne sige, hvilken Følelse der bragte dem til at flyde. Han talte til mig om Semler. Ved dette Navn saae han en saadan Forvirring, en saadan Bedrøvelse i mit hele Væsen, at han holdt inde; han troer, vi ere adskilte for stedse: min Onkel har sagt ham det: min Onkel har fortalt ham Alt,

hvad der er foregaaet mellem os, i det Mindste alt det, som han veed; og uagtet hans store Hiertens Godhed, har den Vrede, han vedligeholder mod Semler, bragt ham til at afmale ham med de meest ufordeelagtige Farver. Den Sorg, i hvilken jeg er nedsunken, vedligeholder og forøger hans Hevngierrighed, og jo mere jeg bliver bedrøvet, desmere hader han Dig. Efterat have hørt af alle Omstændigheder, angaaende Dit Forhold og Dit Afslag, kom min Broder til mig, og i det han trykkede begge mine Hænder mod sit Bryst, sagde han: Min Søster! vil du da ei sige mig noget? lukker du dit Hierte for din Ven, for din første, din eneste Ven, for den, som for at sikkre din Lykke skulde have givet endog sit Liv. Ved disse Ord behøvede jeg ikke at tænke paa din Anmodning for at tie; min Skam var mig nok: jeg faldt grædende paa Knæe, og kunde ikke fremsige et Ord; jeg saae paa min Broder, og bebreidede Himlen at have giort mig uværdig til en saadan Ven. Han reiste mig op, og da han havde flyttet sin Stoel til Lænestolen, hvorpaa jeg sad, saae han længe bedrøvet paa mig; derefter sagde han til mig: min Søster? vil du ikke tale mere med mig? falder mit Venskab dig besværligt? O, min Broder! min værdige Broder! vedblev jeg med en qvalt Røst; viis mig Barmhiertighed, og spørg mig ikke. Hvorfor da? svarede han med en forundret, endog lidt stræng Mine; hvorledes, frygter Amalia at aabne mig sit Hierte? Hvad kan Aarsagen være til denne Taushed? Jeg seer kun tvende, tilføiede han, efter forgiæves at have ventet mit

Svar; enten har min Søster forseet sig, eller hun har ophørt at elske mig. Ak! sagde jeg til ham, i det jeg kastede mig i hans Arme: jeg veed ikke, om selv min Kiærlighed er mig kiærere end dig. Disse Ord vare en Tilstaaelse, at hans anden Formodning var sand; jeg følte det, i det jeg sagde det, og Tanken om at synes lastefuld i den dybigste Mands Øine, forskrækkede mig saaledes, at jeg faldt sandsesløs for hans Fødder. Siden det Øieblik spørger han ei meer; hans Mine er skaanende, han behandler mig med den meest blide Godhed; men jeg seer i hans Øine en Sørgmodighed, der er grusommere for mit Hierte, end de frygteligste Bebreidelser. Hvad skulde der da blive af, dersom han vidste, at hans Søster er vanæret, og at det er Adolf Reinsberg, hun tilhører; Adolf, som for at forene sig med hende ei er vis paa at erholde sin Moders Samtykke: den Adolf, som omgives af saa hemmelige Omstændigheder, at selv dens Øie, som elsker ham, ei kan giennemskue dem? Han maatte fortvivle, han vilde ei, som jeg, have Din Kiærlighed, for at berolige og trøste ham ved Alt. Blanca skriver til min Broder, at Ernst er kommen til Dresden; som hun siger, er han nedsunken i den dybeste Melancholie, og lidet tilbøielig til det Ægteskab, som hans Moder ønsker. Hun taler om ham med Interesse. Hendes Roes bekymrede mig. Albert rystede med Hovedet og smilede veemodig: vær rolig, Amalia, sagde han til mig, Blanca bliver troe; men hun søger at forurolige, og vil giøre sig savnet af Ernst; uden Tvivl skal begge disse Forsætter lykkes

hende. Men Albert, troe mig, vend tilbage til Dresden; vaag selv for Din Lykke. Jeg skal gaae: siden min Nærværelse er unyttig for min Søster, og hun frastøder min Hielp, maa jeg vel reise. Hør, o kiæreste Broder! jeg har en Hemmelighed, du skal vide den engang; men søg nu ei at opdage den; thi dersom du spørger om den, føler jeg, at ingen Magt skulde kunne give mig Kraft at fortie den, eller trøste mig over at have sagt dig den. Medens jeg talede, saae han stivt paa mig, og Taarerne randt ned ad hans Kinder; han gik stiltiende op og ned i Værelset; derefter sagde han, i det han nærmede sig til mig: Jeg spørger dig ei mere om Noget, jeg agter din Hemmelighed, og jeg agter min Søster nok for at troe, at hun skiuler intet Skammeligt: men dersom det var anderledes: o, min Fader! det er ei hende, som maa anklages, det er mig; havde du ei befalet mig at vaage over hende? og jeg har forladt hende. Ak, dersom din Datter har begaaet Feil, tilgiv hende sin Forseelse og straf blot mig. O nei, min Fader, raabte jeg igien, løftende begge Hænder mod Himlen; nei, aldrig skal din Datter blive saa skyldig, at hun skal fortiene en saa skrækkelig Straf, som hendes Broders Ulykke. Ved disse Ord trykkede Albert mig mod sit Bryst, og vi nødtes til at forandre Materien.

Min Onkel elsker ham; men hvem skulde ei elske ham? Du selv, Adolf! naar skal den lykkelige Dag komme, paa hvilken Du, uden at tale om min Feil til min Broder, kan betroe ham vor Forening? Naar

Du vidste hans Venskabs Værd, og Du kiendte hans Hierte, da skulde Amalia ene blive Dig kiærere, end Han. Adolf! sandelig, jeg vil ønske alt, hvad Albert billiger: nu, da en sværmerisk Ædelmodighed ikke mere kan forvilde ham, skal det, han anseer for godt, være det. Dersom jeg ved at forene mig med Dig imod Din Moders Villie ei feilede, uden mod mig selv, skulde jeg da have været tvivlraadig et Øieblik? Har jeg ei opoffret Dig alt, min Rolighed, min Dyd, min Broders Agtelse? og naar jeg nu afslog dig Noget, da er det sandelig ikke min Interesse, som standser mig; thi hvad er der mere tilbage for mig at miste? .... Men, Adolf, jeg skulde bringe Dig til at krænke alle Pligter! forlade Din Moder! overgive hende til en utrøstelig Sorg! .... Nei! aldrig, aldrig. Imidlertid, da Du siger mig, at Du haaber, vil jeg ogsaa haabe; jeg vil troe, at jeg snart, ledsaget af min Broder til Alterets Fod, skal forpligte mig til ei at forlade Dig, før i Døden .... men der er kun eet Tilfælde, som kan bringe et saadant Gode; det er tusende, som kan bringe Ulykke.... O høieste Gud! jeg besværer mig ikke mod dig; imidlertid havde jeg ikke bedet dig om denne Tilværelse, som du kun har fyldt med Glæder uden Sikkerhed og Ulykker uden Hielp.

To og Halvfierdsindstyvende Brev.

Ernst til Adolf.

Slottet Woldemar 28de Junii, Midnat.

I Morgen er den Dag, der er bestemt til at forklare mig for min Moder; i Morgen skal jeg kiende min Skiæbne, og Alt skal være afgiort.

Dette Oieblik maa ogsaa være skrækkeligt for hende; thi hun veed allerede, at min Kiærlighed er uden for hendes Magt, og at Amalia er Gienstanden.

Amalia! endelig har jeg vovet at sige dette Navn; endelig har jeg revet mig løs fra den uudstagelige Tvang, jeg har levet i siden min Hiemkomst; jeg har sagt min Moder, at jeg aldrig vilde ægte nogen anden, og uagtet hendes Vrede, hendes Had efter denne Tilstaaelse, har hun endnu kaldt mig sin Søn, og talt til mig med Omhed .... Adolf, maaskee kan jeg røre hende; hun er ikke ufølsom, jeg saae hende græde, og endog i hendes Bebreidelser fandt jeg en Moders Hierte .... Jeg skal falde for hendes Fødder, jeg skal anraabe hendes Medlidenhed, hendes Kiærlighed .... men har jeg ikke allerede giort det, og forgiæves? ... Dersom min Moder giver mig Afslag, Adolf, da maa jeg flye; ja hellere, end forlade Amalia. Jeg har besluttet at flye; men hvor havde denne Beslutning været mig meget lettere, førend min Tilbagekomst her! da erindrede jeg mig neppe min Moder, jeg havde næsten glemt hendes Træk, jeg modtog ei hendes Kiærligheds Yttringer, hørte mig ei nævne hendes Barn, hendes eneste Gode; denne

hellige Naturens Røst gav en Gienlyd i mit Hierte.... O min Amalia! dersom jeg ikke kan røre min Moder, saa har Du ved at sende mig herhid forøget vore Ulykker; men det er det Samme, jeg skal opoffre Dig alt, og i det jeg giør dig et saadant Offer, vil jeg udentvivl fortiene, at Du ei nægter mig noget, og at Du ei mere er tvivlraadig om at følge mig .... I denne ræbselfulde Nat, som maaskee gaaer foran en endnu skrækkeligere — hvorledes skulde jeg haabe et Øieblikks Hvile? Amalia kan jeg ikke meddele Beskrivelsen om mine Trætter med min Moder: modtag dem da, min Ven, og maaskee skal hun engang, naar jeg er landflygtig, langt fra hende, alene i sin Alderdom, naar hun læser Fortællingen om hvad hendes Ærgierrighed har bragt mig til at lide, formildes, og tilgive sin Søn, hendes forviste Søn, som vandrer om i fremmede Lande, og som overalt bærer Samvittighedsnag over at have fortørnet hende. Efterat have modtaget Dit sidste Brev, Adolf, hvor Du forlanger, at Amalia skal underrettes om Sandheden, seer jeg vel, at i hvilken Tilstand end min Moder var, kunde jeg ikke opsætte at aabne hende mit Hierte; jeg gik samme Dag ned til hende i denne Hensigt: jeg fandt hende lidt upasselig; hun bad mig give sig Armen, for at spadsere i hendes Blomsterqvarteer, for at den frie Luft kunde formindske den Beklemmelse, som plagede hende. Plaget af Længsel efter at udføre mit Forsæt, og af den Hindring, som min Moders Helbred for Øieblikket modsatte den, kunde jeg ei fin-

de et Ord; hun selv taug, og begge tankefulde, adspredte, gik vi, uden at see til Siden og uden at agte paa Længden af Veien. Vi havde allerede giort en temmelig lang Spadseretour, da min Moder, i det hun løftede Hovedet op paa een Gang, begyndte at gyse; hendes Ansigt blussede. Hvad er det? sagde jeg til hende; De føler Dem upasselig? Gode Gud! raabte hun, uden at svare mig; er det den Iver, er det den Lydighed, som jeg kan vente af en Tiener, som i tredive Aar har levet i mit Huus? hvorledes! uagtet mine Befalinger, er denne Lystskov til endnu! Wilhelm har været mig ulydig, Wilhelm har bedraget mig; han skal blive straffet, og skal ei blive een Dag mere hos mig. Ak! min Gud, sagde jeg forskrækket over hendes Heftighed, hvad kan bringe Dem til at hade denne Lystskov saa meget, og hvilken stor Forbrydelse har Wilhelm begaaet ved ikke at udrydde den? Hun saae stivt paa mig. Veed du, hvorfor denne Lund blev plantet, og hvilke Hænder der opelskede disse Træer? Nei, jeg veed det ikke, og . . . , Gid du altid maa blive uvidende derom! udbrød hun heftigen; og i Morgen skal der, dersom jeg endnu lever, ei blive Spor tilbage af dette afskyelige Sted. Da hun talede saaledes, blev hun Wilhelm vaer langt ovre i Parken, han samlede nogle Arbeidere; hun gav mig Tegn, at jeg skulde kalde paa ham. Da han nærmede sig til min Moder, syntes han bestyrtet, forskrækket. Wilhelm, sagde hun til ham i den strængeste Tone; De seer de Bebreidelser, jeg har at giøre Dem, og at dersom jeg behandlede Dem, som De

fortiente, jog jeg Dem paa Øieblikket bort. Imidlertid, i Betragtning af Deres lange Tieneste, Deres Alder og Deres Familie kan jeg benaade Dem, naar De i mit Paasyn, ved disse Arbeidere, som jeg seer dernede, paa Øieblikket nedhugger denne forhadte Lystskov. Den gode Mand gav sig til at græde. Skal jeg da gaae ud af dette Huus, hvor jeg troede at skulle døe? — Er De tvivlraadig Wilhelm? — Ak, Frue! hvorledes skal jeg have Mod til at udrydde alt det, som er tilbage fra mit unge Herskab? Ved dette Navn, Adolf, tvivlede jeg ikke mere om det, som min Moders Mine kun alt for meget havde ladet mig formode. Hvem har da plantet denne Lystskov, Wilhelm? spurgte jeg med den meest levende Deeltagelse. Ak, Hr. Greve! skaf den Naade, for at mit unge Herskab ei skal have sagt sandt, da hun forsikkrede mig her for et Aar siden, at det var sidste Gang, hun saae denne Lystskov. For et Aar siden? udbrød min Moder heftigen. Hvad hører jeg? Amalia har været her for et Aar siden; De har tilladt hende at komme ind hos mig; vi har aandet samme Luft, samme Jord har baaret os. Wilhelm faldt for hendes Fødder, jeg kastede mig ogsaa for dem; hun stødte os tilbage begge to. Min Søn! sagde hun til mig, med en Bevægelse, som neppe tillod hende at tale; dersom du agter mit Liv for noget, saa før denne Mand bort fra mine Øine, som vover at fornærme mig til den Grad, at han kan vedligeholde en saadan Hengivenhed for vort Huses Skiændsel. Ved disse skrækkelige Ord, grød

den gode Olding; hans Sorg rørte ei min Moder; hun gav ham Tegn til at begive sig bort. I det mindste, tilføiede han sukkende, maa Frue Baronessen tillade, at jeg ledsager Dem til Slottet? De befinder Dem saa ilde. Nei, svarede hun, jeg ønsker ei Deres Hielp, min Søn vil være nok; gaae. Han adløb. Jeg blev alene med hende, jeg holdt hende halv døende i mine Arme, og imidlertid havde denne Scene foraarsaget mig saa megen Smerte, at jeg uden Eftertanke aabnede Munden for at erklære min Moder, at Amalia var min Hustrue, da hun forekom mig, sigende til mig med en mat Røst: Ja, min Søn, du skal være mig nok! min Søn! mit eneste Gode, min eneste Trøst! . . . . kom min Ernst, kom og tryk dig til din Moders Bryst! Du vil ved din Lydighed og dine Kiærtegn fordrive Uroe og Vrede. Jeg tilstaaer det, disse Ord betog mig Modet til at tale, og da min Moder græbende overøste mig med sine Velsignelser, kunde jeg ei beslutte at vælge dette Øieblik for at giennembore hendes Bryst; i øvrigt bleve vi ei længe alene; Wilhelm havde giort Allarm paa Slottet, sigende, at min Moder befandt sig ilde i Haven. Alle hendes Folk løb hende til Hielp; man bragte hende i hendes Værelser. Om Natten havde hun Anstød af Feber. Urolig over hendes Tilstand, sendte jeg i Dagbrækningen Bud efter hendes Læge i Dresden; han kom om Middagen med Baron og Baronesse Geysa og Blanca. Min Moder sov paa den Tid; man spurgte mig om Aarsagen til hendes Upasselighed; jeg svarede, i det jeg stræbte at skiule min For-

virring, at i Gaar, da hun spadserede i Haugen, var hun bleven overrasket ved Erindringer, som heftigen havde bevæget hende. Jeg haaber, sagde Blanca til mig med megen Heftighed, at De ei har bragt hende til Amalias Lystskov? Jeg vidste ei, at den var til.... Ak, dersom jeg havde vidst det!.... Det er da Aarsagen, udbrød Frue Geysa. Nu vel! Blanca, du seer, hvad du har vundet med at hindre os i at underrette din Tante om Wilhelms Ulydighed; hun vil ei tilgive os, at vi have giort en Hemmelighed deraf. Jeg skulde meget mindre tilgive mig selv, svarede hendes Datter, ei saalænge muligt at have bevaret alt det, der er os tilbage fra den stakkels Amalia. Dette Ord, denne Følelse af Blanca, rørte mig til en saadan Grad, at jeg for at skiule mine Taarer, holdt begge Hænderne for mit Ansigt. Blanca sagde derpaa til mig: Er De vred, Ernst, over, at jeg ogsaa ei hader Amalia? Jeg svarede hende Intet; men hvor jeg da holdt meget af hende! hvor hun syntes mig elskværdig! og jeg tilstaaer, den Hengivenhed, som hun bevarer for en Ulykkelig, har giort hende mig saa kiær, at jeg fra det Øieblik af føler tilfulde, at jeg viser hende et Venskab, som kunde bringe Andre og hende selv til at troe, at hun var mig alt for kiær. Frue Geysa, som ei uden med Vanskelighed gav efter for sin Mands Ønsker at forene Albert med Blanca, begunstiger alle mine Samtaler under fire Øine med hendes Datter; denne er maaskee lidt villig dertil; Koketterie er hendes eneste Feil; og jeg, som i længere Tid lod den Vildfarelse vedvare, som Ud-

trykket af min Erkiendtlighed har foranlediget, gior de uden Tvivl ikke ret deri; men i Morgen skal a. forklare sig; i Morgen skal Enhver vide, at Amali er min Brud, og den eneste Gienstand for og Aarsa til alle mine Tilbøieligheder. Jeg vender tilbage t. min Fortælling; maaskee hindrer den Uorden, som hersker deri, Dig fra at forstaae mig; men hvor kan jeg i min Angest skrive med Orden og Nøiagtighed?

Lægen kom, efterat have seet min Moder, tilbage til os. Dette Tilfælde vil ikke blive til Noget, sagde han til os, naar man skaaner hende for al Sindsbevægelse; hun vil nu ikke behøve andet, end Adspredelse. Baron Geysa foreslog da at bede hende om, at opholde sig nogle Dage paa Gaarden Geysa. Lægen forsikkrede, at denne lille Reise vilde bidrage meget til at helbrede hende, og saasnart man havde talt til min Moder derom, modtog hun Forslaget med Glæde, og syntes selv at ønske, at reise Dagen efter. Imidlertid var jeg urolig over Wilhelms Skiæbne: saasnart enhver havde begivet sig bort om Aftenen, gik jeg til ham; jeg fandt ham meget bedrøvet. Baron Geysa var kommen samme Dag for at forkynde ham fra min Moder, at han maatte forlade Slottet uden Ophold, og at hans Plads allerede var bortgivet. Ak, Hr. Greve! sagde han til mig, jeg beklager mig ei over at lide for mit unge Herskab; men De, som jeg har seet i Vuggen, og som siden Deres Herkomst har viist Dem saa god, saa ædelmodig, skal jeg døe langt fra Dem? Nei, gode Wilhelm! sagde jeg til ham; hvorledes end Tingene gaae, saa vær overbe-

viist Mi, at vi ikke skulle leve adskilte; lad os nu ikke trætte min Moder ved unyttige Begiæringer: forlad hendes Slot, da hun forlanger det; men ophold Dem nær herved, jeg skal om kort Tid søge Dem op. I det jeg talede saaledes, vædede jeg den gode Oldings Ansigt med mine Taarer; thi jeg tænkte, at dersom jeg var nødt til at flye med Amalia, skulde han blive vor Ledsager i vor Landflygtighed. Jeg kan ikke beskrive Dig, hvorledes jeg paa vor Reise til Geysa bemærkede de mindste ufordeelagtige Forandringer ved min Moders Helbred; min Urolighed i denne Henseende var saa synlig, at hun mere end een Gang viste mig, hvor hun var rørt derover, og jeg Ulykkelige, jeg skammede mig over hendes Erkiendtlighed; thi jeg tilstaaer det, det var mindre den sønlige Medynk, end Ønsket at finde et gunstigt Øieblik for at tale til hende om Amalia, som giorde mig saa opmærksom paa hendes Helbred.

Endelig Dagen efter vor Afreise til Geysa, foreslog Blanca mig at besøge Gaarden Lüneberg, som ligger nærved hendes Faders. Jeg modtog dette Forslag med et Slags Glæde, da jeg ansaae det for en Festdag, at see de Stæder, hvor Amalia havde levet i sin Barndom, og glædede mig ved den Tanke, at hun havde været overalt, hvor jeg kom. Baronen vilde ledsage os, og min Moder, som følte sig meget bedre, ønskede ogsaa at deeltage.

Da vi vare komne til Lüneberg, gik vi igiennem Haugerne, besaae Værelserne. Da jeg kom i Grev Alberts, var den første Gienstand, som faldt mig i

Øinene, Amalias Portrait i Legems Størrelse og af en overordentlig Liighed: dette Syn bragte mig i en saadan Forvirring, at jeg uden at betænke, at min Moder kunde høre mig, udstrakte Armene mod Skilderiet og raabte: det er hende! Min Moder kastede et frygteligt Øiekast til mig; hun kaldte paa Slotsforvalteren, som stod bagved med de andre Personer, og sagde til ham: har ei Grev Lüneberg givet Eder Ordre at bringe dette forhadte Billede bort? Frue Baronessen veed da ikke, at dette er Portraitet af hans Søster, af den unge Grevinde Amalia? Siig Madam Mansfield, sagde min Moder, faldende ham i Talen med en af Vrede skiælvende Røst, og dette Navn skal stedse blive en dødelig Fornærmelse for alle Woldemarerne, saa længe der er en Følelse af Ære i deres Siæl. Blanca! tilføiede hun, da hun saae denne komme ind i Værelset; jeg haaber, at naar du bliver Herskerinde i dette Huus, vil du faae Grev Albert til at forlade den førnedrende Svaghed, som binder ham til denne Kone, som har bedækket os med Skiændsel, og hvad mig angaaer, erklærer jeg dig, at du ikke skal see mig her igien, førend Asken af dette Skilderie er spredt for Vinden.

Hun gik, og jeg blev aldeles nedtrykt ved Byrden; jeg havde ikke Mod til at betragte dette himmelske Ansigt, som min Moder bandede, og hvis blide Smiil sønderrev mit Hierte. Jeg forlod Værelset for at skiule mine Taarer for Blanca, jeg fordybede mig i det mørkeste Sted i Skoven; og efter en Times Forløb, da jeg havde mærket, at hele Selskabet

nærmede sig fra en anden Side, kom jeg hurtigen tilbage til Gaarden; jeg vilde igien see Amalias Portrait og især see det alene. Jeg fandt Slotsforvalteren, som gik ud af Værelset; jeg bad ham aabne mig det engang endnu: han adlød; jeg gav ham Tegn at lade mig blive nogle Øieblik alene. Ak, Hr. Greve! raabte han i det Øieblik, han vilde gaae ud; det var Dem, med hvem man sagde, mit unge Herskab skulde formæles; hvilken Skade, at dette har vendt sig saaledes, der er meget Uheld i alt dette. — O, ja! tilvisse meget Uheld, afbrød jeg med et sørgeligt Skrig; men forlad mig nu, min Ven, jeg skal følge Dem om et Øieblik. Han gik bort, og jeg knælede for Skilderiet; jeg kunde ei vende mine Øine derfra. Amalia! Amalia! raabte jeg, som om hun kunde høre mig . . . . Tanken om de Bekymringer, som hun maatte plages med, Venten paa denne Forklaring, hvoraf vor Tilværelse var afhængig, min Moders Forbandelser, som endnu lød i mine Øren; endelig alt det Sørgelige i vor Stilling, bemægtigede sig snart saa heftig mit Hierte, at, da jeg ei mere kunne udholde min Sorg, lod jeg Hovedet synke mod Gulvet, som jeg vædede med mine Taarer, i det jeg gientog: Amalia! Amalia! og jeg veed ei, hvor længe jeg skulde være bleven i den Tilstand, dersom Larmen af en Dør, som aabnede sig, ei havde revet mig ud deraf; jeg dreiede Hovedet, jeg saae min Moder. Ernst! raabte hun med Kraft, hvorfor er du her? Min Moder! jeg skal sige Dem alt. Nei, Ulykkelige! sig mig intet: vil du, at jeg ogsaa skal hade

dig? — O, min Moder! Vil De da stedse tale om Had? er Deres Hierte ei kied af at hade? Vil De ingen Medlidenhed have med mig? og kunne Amalias lange Lidelser aldrig bringe Dem til at tilgive hende en Ungdoms Vildfarelse? Betragt hende, min Moder! kan man see hende, uden at elske hende? Betragt hende! da smilede hun, nu græder hun. Ak! dersom De vidste, hvor disse Taarer smerter Deres Søn, De skulde vist sige til ham: Gaae, iil at aftørre dem, og bring hende i mine Arme, min udkaarne Datter og din Kone. Ved dette Navn skiælvede min Moder, og saae paa mig med et vildt Øiekast: Har jeg hørt ret? er det Ernst, som taler? Den ædle Greve af Woldemar ønsker dens Haand, som foretrak en foragtelig Kunstner for ham. — O, min Moder! det var mig, som hun fornærmede ved et saadant Valg; men jeg har seet hende, og jeg har glemt Alt. Jeg har seet hende — og mit hele Hierte er hende hengivent: overtal Dem til ogsaa at see hende, og snart skal De tilgive, De skal elske hende. — Uværdige Barn! hvad vover du at foreslaae din Moder? at see Amalia! ... hellere døe, end give efter! — Nu vel! min Moder, Kiærlighedens Raab skal blive som Hadets: hellere døe, end give efter! modtag det Løfte, o, Amalia! tilføiede jeg knælende for Portraitet, hellere end jeg skal taale, at en blind Hevngierrighed, en tyrannisk Villie river mig bort fra den, som jeg elsker, skal jeg vide at trodse og døe, om det behøves. Retfærdige Himmel! raabte min Moder forskrækket, har du ei forlænget mit Liv, uden for at lade mig see et saa-

dant Øieblik? Disse Ord havde maaskee bevæget mig lidet; men der viste sig i hendes Lader saa megen Afskye for Amalia, at Naturen blev stum i mit Bryst, og i det jeg opløftede Armene mod det tilbedede Billede, sagde jeg: Blive indtagende Offer! frygt Intet! min Kiærlighed forøger sig med det Had, man bærer til dig, og dersom en barbarisk Moder støder dig bort, skal jeg ikke mere leve uden for dig. Ved disse Ord nærmede hun sig mig, og i det hun betragtede mig med et fast og bydende Øie, sagde hun til mig: vover du, min Søn, at gientage dette forbryderske Løfte? vover du atter at sværge, at du vil forlade din Moder? — Nei, min Moder! nei, jeg har ikke sagt det, jeg har blot svoret at leve for Amalia. — At leve for Amalia, det er at give din Moder Døden; vælg, min Søn. Ved disse skrækkelige Ord iisnede mit Blod, mit Hoved blev forvirret; jeg betragtede Portraitet: Adolf, hun smilede ei mere; det forekom mig, som om jeg saae det fælde Taarer, og vente sin Dom med en saadan Ængstelighed, som den, hvoraf jeg var betaget; denne Sorg, som jeg forestillede mig, giorde mig ufølsom mod min Moder. Ak, bliv rolig! raabte jeg, min inderlig Elskede, aftør dine Taarer; der er ingen Forbrydelse for din Elsker, uden den at forlade dig; og førend jeg skal fatte den frygtelige Tanke, sværger jeg . . . . Tal ikke ud, grusomme Barn! og dersom du ei gyser over det Stød, du vil give mig, saa skiælv i det mindste for dig selv: Himlen straffer utaknemmelige Børn. — Jeg skiælver ei uden over at være skilt fra hende; alle andre Ulykker ere Intet

mod denne. — Ny vel! vedbliv, Ulykkelige! gaae, løb til dette nedrige Creaturs Fødder . . . Hold op min Moder! jeg skal ei nogensinde taale af Nogen, ei heller af Dem, at Amalia bliver uværdigen behandlet. Lad dine Pligter, din Ære og din Moder blive opoffrede for hende, tilføiede hun, uden at svare mig: betyng dig med den Bevidsthed, at have været din Moders Morder, foreen dine blodige Hænder med hendes vanærede Hænder, da skal I blive hinanden værdige. — Ja, i hvordanne end Følgerne blive, jeg skal blive Amalias Mand: om De end øieblikkelig overøser mig Deres Forbandelse, jeg har besluttet at trodse Dem, og jeg sværger endnu . . . . Hold inde Ernst; vent, for at fuldende Dit ugudelige Løfte, i det mindste i nogle Øieblikke, og frasiig dig ikke din Moder, førend hun ei mere hører dig. Hun gik bort. Jeg blev staaende bedøvet, jeg tænkte ikke mere, jeg følte ei mere, jeg veed ei, hvad der mere manglede i at være død. Min Moder standsede ved Dørren; da hun saae Udbruddet af min Fortvivlelse, blev hendes Hierte uden Tvivl bevæget, og hun raabte med en ligesaa øm, som giennemtrængende Røst: Det er da afgiort, Ernst, jeg har ingen Søn mere? Ved disse Ord tog Naturen igien alle sine Rettigheder; jeg løb hen, styrtede mig for min Moders Fødder, vædede dem med en Taarestrøm; ogsaa hendes vædede hendes Ansigt: jeg følte dem flyde paa mit, medens hun trykkede mig mod sit Bryst, raabende: „Jeg har da gienfunden min Søn! min Søn er mig giengiven!" og jeg tilstaaer, jeg modtog mere hendes Kiærlighedsbeviser, end jeg svarede der-

paa; thi nagtet den Ømhed, jeg var giennemtrængt af, saae jeg stedse Amalia mellem os begge. Efter en lang Taushed, da vi begge vare mere rolige, reiste min Moder mig op med Godhed, og sagde til mig i en Tone, som blev mere alvorlig, alt medens hun talede: Lad os gaae ud af dette Værelse, Ernst, og gid jeg aldrig maa faae en Time i mit Liv liig den, som jeg har havt her; lad os fortie denne Scene for alle Mennesker, for at din Skam, om det er muligt, kan blive skiult . . . — Der kan ingen være uden for de Feige og de Troeløse, og vær vis paa, at Deres Søn aldrig skal fortiene saadanne Navne. — Tael ikke et Ord mere om denne Gienstand, Ernst; jeg lover dig at fortsætte denne Samtale paa en anden Tid, jeg beder dig blot at give mig Tid til at berede mig dertil, for at have Kraft til at udholde den. Jeg bøiede mig mod hendes Haand og sukkede dybt; vi samledes med Selskabet, som ventede os for at reise. Min Forvirring og min Moders Utilfredshed undgik ikke Blancas skarpseende Øie; saasnart vi vare alene, bad hun mig om Forklaring, som jeg nægtede at give hende; jeg vil ikke sige hende, at jeg elsker; hun kunde skrive det til Albert, og Amalia kunde snart blive underrettet om en Sandhed, som hun kun bør erfare ved mig. O, Adolf! Du vil aldrig vide, hvad det er at elske, som jeg elsker; jeg synes at see hende for mig; ja, jeg seer hendes Smiil, hendes Blik, jeg hører hendes blide Stemme. Er jeg i et Selskab, er hun der; er jeg alene i mit Værelse, er hun ogsaa der; overalt seer jeg hende, jeg taler med hende, og

uagtet den frækkelige Afstand, som adskiller os, og denne fremmede Verden, som omgiver og indslutter mig, er det kun med hende, og for hende alene jeg lever.

I denne Tilstand, som jeg skildrer Dig, Adolf, maa Du føle, hvad det koster mig at vente paa, at min Moder bestemmer det Øieblik, som skal afgiøre min Skiæbne. I tre utaalelige Dage, som ere forløbne efter vor Hiemkomst fra Dresden, har jeg haabet hvert Øieblik, at hun skulde forklare sig; og da jeg saae, at hun intet sagde mig, begyndte jeg, ei mere at kunne være Herre over min Bevægelse, da hun, i det vi skiltes ad i Aften, gav mig følgende Billet:

Baronesse Woldemar til sin Søn.

„I Morgen tidlig Kl. 10 maae Du gaae ned i „mit Kabinet, vi skulle blive alene; jeg lover med „Taalmodighed at høre Dig tale om Amalia og Din „Kiærlighed; det er maaskee at love Noget, som er „over mine Kræfter; det er ligemeget, min Søn skal „ikke kunne bebreide mig, at have været uhøflig; men „naar jeg giør saa meget for Dig, Ernst, tænker jeg, „jeg har Ret at forlange, at Du fra din Side med „en ærbødig Undergivenhed hører de Forslag, som udgiorde min Lykke i den Tid, da jeg troede kun at „maatte velsigne Himmelen, for at kalde Dig min „Søn."

Dagen begynder at bryde frem . . . . Medens jeg vaager i den største Uvished, sover Amalia maa-

skee rolig. Men kan jeg vente, at hun er rolig, da jeg har ladet fire Postdage gaae, uden at lade hende høre fra mig? Ak! jeg haabede hver Dag en lykkeligere Morgen, og jeg ventede den for at skrive til hende .... Hvad maa hun ikke tænke om denne Taushed? Forestillingen om hendes Forfatning giør mig mere ondt, end alle de Bekymringer, som jeg taaler her .... Imidlertid inden den Scene, som nærmer sig, vil jeg forsøge at skrive hende til .... Maaskee vil jeg ikke kunne reise strax; dersom min Moder beder mig om nogle Dage for at betænke sig, vil jeg ei kunne nægte hende dem; men medens denne skrækkelige Opsættelse varer, føler jeg vel, det vil blive mig vanskeligere, end selv i dette Øieblik at henvende mig til Amalia, uden at aabne hende mit Hierte; og dersom jeg er forskudt af min Moder, dersom hendes Grusomhed tvinger mig til at flye, saa vil jeg ikke kunne bestemme Amalia, saalænge Albert er i Schweiz. Albert vil ei forstaae mit Sprog; han vil ikke begribe, at Kiærligheds Pligt er at trodse alle andre Pligter; det er da Amalia alene, som jeg vil see, hende ene, jeg vil overtale.

Tre og halvfierdsindstyvende Brev.

Ernst til Amalia.

29de Junii, Kl. 6 om Morgenen.

Jeg er i Dresden; i denne Formiddag gaaer jeg hen, for at tale om Dig og vor Kiærlighed til min

Velgiørerinde, og bede om hendes Samtykke, hvorpaa min Moders beroer: dersom begge afslaae det, skal jeg vende tilbage til Dig uden Samvittighedsnag, tilfreds med at have opfyldt min Pligt; og naar Du faaer Alt at vide, dersom det da var mueligt, at Du endda kunde giøre Betænkeligheder, hvad skulde jeg da have mere at giøre? jeg skulde troe Din Kiærlighed meget svag, og da først skulde jeg være kommen til Ulykkens sidste Maal. — Efter dette Brev skriver jeg ei mere til Dig derom; jeg skal selv underrette Dig om Frue Woldemars Svar. Jeg giør Regning paa at reise i Morgen; imidlertid, dersom min Afreise skulde blive opsat i otte Dage, saa bliv ei urolig derover, min Amalia, og stoel Du med Tillid paa Din Mands Ære, Kiærlighed og Troskab.

Men troe mig, søg at overtale Din Broder til at komme hastig tilbage; hans Nærværelse er mere nødvendig her, end han tænker. Blanca lever paa Woldemar hos Ernst, og synes at finde sig vel tilfreds hos ham: det Venskab, hun viser ham, er saa hengivent og ømt, at han vanskeligen skulde modstaae saa megen Forførelse og saa mange Yndigheder, dersom hans Hierte ei var beskyttet derimod ved den heftigste Lidenskab. O, min Amalia! denne Ernst, Gienstanden for Dit Fiendskab, er ulykkelig som vi; han strider mod sin Moders Ærgierrighed og Villie, og er bestemt hellere at trodse den, end at forlade det Fruentimmer han elsker. Kan denne Liighed i Ulykke ei bevæge Dig til hans Fordeel? skulde den ikke opvække Medlidenhed istedet for Afskye, som han bestandig har

foraarsaget Dig? Hvorfor skulde Du hade ham? Han er langt fra at hade Dig! Han har aabenbaret mig sin Hemmelighed, og jeg er overbeviist om, at dersom han ei kan røre sin Moder, vil han endog tænke paa at flygte med os: dersom han tager denne Beslutning, dersom han ei vil lade Frue Woldemars Stolthed raade over sin Lykke, skulde Du da finde ham skyldig? . . . Du kunde undre Dig over det, at jeg underholder Dig med en saadan Gienstand, dersom den ikke havde Overeensstemmelse med vor Stilling, og dersom det, jeg siger, ei beviste det, som Du nok veed, at Alt bringer mig tilbage til vor Kiærligheds Anliggende. Jeg har endnu et Ord at sige Dig om Albert. Du er maaskee uvidende om, at uagtet hans sieldne Egenskaber, er det dog mod sin Villie, at Frue Geysa samtykker i at give ham sin Datter; hun vilde meget hellere have forenet hende med Ernst. Frue Woldemar paa sin Side var fra den Tid, hendes Søn kom, bange for, at han skulde ynde Blanca; men nu, da hun kiender og misbilliger det Valg, han har giort, søger hun alle Midler til at forøge det Venskab, som han viser sin Cousine, og faa meget som mueligt at giøre dennes Forstand og Yndigheder gieldende. Jeg troer vel, at Blancas Hierte vil blive sin første Tilbøielighed tro: men jeg gientager Dig det, jeg kunde ønske, at Albert skyndte sig at komme tilbage, i al Fald for at forekomme de falske Domme, som en alt for stor Lyst til at behage kunde foranledige mod hans Veninde; det er ikke nok, at den Pige, som er ham bestemt, ei elsker uden ham:

Hun maa aldrig have ladet formode, at hun har kunnet foretrække en anden Mand for ham." —

Farvel, min Veninde, min Hustrue! Farvel! Hvorledes end den Skiæbne bliver, som venter mig, skal denne Dag blive den skiønneste i mit Liv, forbi jeg om nogle Timer skal kunne udgyde mit hele Hierte i Dit, og blive befriet fra den skrækkelige Plage, at have en Hemmelighed for Dig.

Fire og halvfierdsindstyvende Brev.

Ernst til Adolf.

29de Junii Kl. 8 om Morgenen.

Jeg har nylig skrevet til Amalia; jeg veed ei, hvor det var mig mueligt, at skrive Noget til hende i det Oprør, hvori jeg er .... Timen nærmer sig; jeg skal gaae ned, jeg bevæbner mig saameget mueligt med koldt Blod og Mod; hvormeget behøver jeg ikke for at høre Amalia omtales med Foragt, uden at beklage mig, og at modstaae min Moders Taarer, uden at bevæges? Men min Beslutning er taget; det er ingen Befaling, ingen Bønner, som kan tvinge mig til at forlade den, som jeg elsker. Dersom min Moder ei giver efter for mine Ønsker, skal jeg blive hende ulydig, og i Morgen tidlig, enten hendes Forbandelse eller hendes Samtykke ledsager mig, skal jeg være paa Veien til Schweiz, og faa Dage derefter Amalias Ægtefælle; den hellige Titel skal jeg modtage med en reen Glæde. Hvorfor skulde jeg være urolig? Naar jeg beder om min Moders

Samtykke, har jeg da ikke opfyldt det, som jeg burde? dersom hun mödsatter sig min Lykke, skal jeg da være Offer for hendes grumme Stoltheb, for hendes umættelige Hævn? Bør jeg for dem offre den englelige Kone, som har kaldt mig sin Mand? Skulde Dyden selv ei have Afskye for min Underdanighed? og dersom det er Dyden, som bringer mig i Amalias Arme, hvorover skulde da min Samvittighed besvære sig?

Jeg hører Klokken slaae .... i Aften, Adolf, skal Du vide Udfaldet paa den frygtelige Strid, som jeg skal udholde. Hvor jeg med Utaalmodighed længtes efter det Oieblik! Min Moder lader mig sige, at hun er alene, at hun venter mig .... jeg gaaer ned.

Fem og halvfierdsindstyvende Brev.

Ernst til Adolf.

2den Julii.

Ja, jeg skal have Kraft til at skrive Dig til. Jeg maa i det mindste forsøge det; thi dersom jeg bukker under for Ulykkens Vægt, som overvælder mig, skal dette Brev blive et Dødstestamente, hvor Amalia maaskee skal finde Undskyldning for det skrækkelige Løfte, som jeg har giort....

Jeg forlod Dig i Forgaars for at begive mig til min Moder; hun ventede mig: hendes Mine var alvorlig, men rolig: da hun blev mig vaer, rakte hun mig sin Haand, som jeg kyssede; hun gav mig Tegn til at sidde

ned, taug et Øieblik, oploftede derefter Øinene mig, og spurgte mig med et dybt Suk: Er det et Tilfælde, Ernst, eller er det din Villie, som har bragt dig til at kiende Amalia? Hvor har du seet hende? hvor længe har I været samlede? har du nævnet dig for hende? Siig mig, jeg beder dig, alle Omstændigheder ved en Begivenhed, over hvilken jeg sikkert længe skal græde. Uden at tale til min Moder om den ulykkelige Hevngierrighed, jeg havde næret mod Amalia, fordi jeg frygtede for, at hun deri skulde finde Grunde til at styrke sin, fortalte jeg hende ligefrem, hvorledes jeg, da vi reiste giennem Biergene, var nær ved at omkomme, og hvorledes Amalias Mod og Menneskelighed havde udreven mig fra den visse Død. Ak, Moder! da jeg igien saae den, som De havde bestemt mig fra Barndommen af, lysende med en frelsende Engels himmelske Skiønhed, da jeg skyldte hende Livet, hvorledes skulde jeg da ei give hende mit Hierte? De kiender hendes Yndigheder, gives der nogen mægtigere? men hvad ere de mod hendes Dyder? det er dem, som fængslede mig. Jeg har ogsaa, ved en falsk Fordom, villet afholde mig fra at elske; men hvor har jeg siden rødmet over blot at have havt den Tanke! jeg skulde have foragtet mig selv, dersom Stolthed kunde have lukket mit Hierte for den værdigste og dydigste Gienstand. Nei, min Moder, nei Skammen er ikke for den, som tilbeder Amalia, men for den haarde og ufølsomme Mand, som skulde kunne see hende og ikke blive rørt. Ak! lad mig tale ud, vedblev jeg heftigen, da jeg saae hun vilde afbryde mig; jeg har endnu ikke sagt Alt

mit Hierte er fuldt, det maa udkømme sig, eller det brister; og naar jeg taler om Amalia, om denne Gienstand for min Tilbedelse, for mit Afguderie, og naar jeg taler om hende til en lige agtet og elsket Moder, maa jeg knæle, i det jeg yttrer mine Ønsker. Da jeg udtalte disse Ord, faldt jeg for min Moders Fødder, jeg hældte mit Ansigt mod hendes Hænder og vedblev saaledes: De veed ikke, at denne Kone, som De haber, som De overvælder med Deres Forbandelser, elsker og velsigner Dem; jeg har hørt hende selv bede for Deres Vel; da hun ei kiendte mig, var hun uvidende om, i hvis Paahør hun sagde det; det er ei en Bestræbelse af et stolt Hierte, som tvinger sig, for at man skal bifalde hende, men Udøselsen af en blid og øm Siel, som ei forstaaer andet, end at elske og beklage den, som kan hade, og beder for dem, som undertrykke hende. — O, min Moder! Grandson har engang villet give mig sin Nieces Haand, Amalia samtykkede; Lykken var der; jeg opoffrede den for Dem; et Afslag udsatte mig for Grandsons hele Vrede, og bragte Fortvivlelse i Amalias Bryst; jeg vilde hellere finde mig deri, end blive lykkelig uden Deres Samtykke. Det er ei Alt: jeg maatte fortie Aarsagerne til min Opførsel; jeg maatte lade Amalia troe, at jeg kun elskede hende lidet, og at jeg maaskee bedrog hende. Det Mod, som den visse Død ei skulde have givet mig, har jeg fundet i Frygten for at fortørne Dem . . . . Ved disse Ord qvalte Hulken min Stemme, mit Bryst brændte, jeg var nødt til at holde op. Ernst! vedblev min Moder med en lidet bevæget

Stemme; jeg er mere tilfreds med dig, end jeg havde; jeg seer med Fornøielse, at du midt i dit Raseri ei ganske har glemt din Moders Rettigheder, og at der er en Undskyldning for den naragtige Kiærlighed, som du havde fattet. Amalia har frelst dit Liv, du er bleven hende hengiven af Erkiendtlighed, og omendskiønt du har bragt det til en urimelig Grad, er Aarsagen desagtet ædel, og giør dig mindre strafværdig: den største Forseelse er, at du ei har nævnet dig; jeg tænker, at dersom Amalia havde vidst, hvem du er ... — Ak, min Moder! jeg har ikke sagt Alt; De kiender ikke endnu det Mod og de Dyder, som Amalias Hierte giemmer; De veed ei, hvilke høie Forpligtelser der binde Dem selv til den englelige Kone. Ved disse Ord giorde min Moder en vred Mine; uden at give hende Tid til at afbryde mig, tilføiede jeg med Heftighed: Og saadanne Forbindtligheder, som De, endog naar De gav hende Deres Søn, ei kunde afdrage. Det er sandt, Frygten for at fortørne Dem, maaskee for at indgaae et ugyldigt Ægteskab, ved at ægte Amalia under et antaget Navn, gav mig Kraft til at afslaae hendes Haand; men da hendes Onkel havde forviist mig fra hende, da jeg forestillede mig hendes Taarer, hendes Sorg, de Tvivl, som hun maaskee havde fattet angaaende min Kiærlighed, da blev det mig umueligt at tænke paa at reise, førend jeg havde beroliget hende igien. Jeg bad hende om en Sammenkomst; jeg erholdt den. Om Aftenen gik jeg til hende; vi vare ene: jeg faldt for hendes Fødder, tilsvor hende i Himlens Paasyn, at jeg aldrig skulde have nogen an-

Kone! hun forenede sine Løfter med mine.... — De ere ulovlige, afskyelige; Himlen fordømmer dem og forbander dem ...— I det Øieblik jeg modtog Amalias Løfte, vedblev jeg, i det jeg saae stivt paa min Moder, forudfølte jeg det Udbrud af Had, som jeg nu hører, og mistvivlende om at kunne røre Deres Hierte, besværger jeg Amalia at flye med mig til fierne Lande; og dersom hun havde hørt mig, skulde jeg aldrig være gaaet til mit Fædreland, aldrig skulde De igien have seet Deres Søn. Min Moder viiste Tegn paa Afskye; men da hun saae paa mig, formildede uden Tvivl Tanken om at miste mig for bestandig hende; thi hun styrtede sig i mine Arme, i det hun udgiød en Strøm af Taarer. O min Søn! raabte hun, du har kunnet fatte den skrækkelige Tanke, at forlade mig. Hun trykkede sig mod mit Hierte med al sin Kraft, som for at holde mig tilbage hos sig. Ak! min Moder, sagde jeg til hende, døm da, om det er muligt at overvinde en Kiærlighed, der er heftig nok til at kunne bestemme mig til at begaae en saadan Forbrydelse. Dette Svar syntes at forbause hende; imidlertid sagde hun intet, og uden at betragte mig mere, gik hun grublende om i Værelset; nogle Øieblikke herefter nærmede hun sig til et lidet Bord, for at tage en Flaske med Naphtha, hvoraf hun tog nogle Draaber ind; derpaa begyndte hun at gaae fordybet i samme Betragtning. Efter en halv Times Taushed sagde hun endelig til mig i en rolig og alvorlig Tone: Og da du anmodede Amalia om at flye med dig, vidste hun da, hvem du var? —

Nei, for at tilstaae dette, ventede jeg hendes Samtykke; hun gav det ikke. — Men da du ikke underrettede hende om den mægtige Hindring, som modsatte sig Eders Forening, hvorledes undskyldte du da i hendes Øine det urimelige Forslag, som du giorde hende? — Jeg udgav mig for Adolf; jeg talte til hende om den Erkiendtlighed, som jeg skyldte Dem, om Deres Indflydelse paa Grevinde Simmeren. — Gode Gud! afbrød min Moder, hvilke Udflugter! Falskhed! kunde min Søn, Woldemars ædle Blod, fornedre sig dertil? — Ja, min Moder! jeg er strafværdig, meget strafværdig; jeg har bedraget Amalia; men hun, som stedse blev oprigtig, øm, ædel, skal hun bære Straffen for min Forseelse, skal jeg blive ved at bedrage hende, fordi jeg har bedraget hende? — Himlen er retfærdig; hvilke end de Ulykker ere, som den forbeholder Amalia, ville de stedse blive mindre end hendes Forseelser, og jeg skulde bifalde en Tugtelse, som hun kun alt formeget har fortient, dersom Aarsagen ei var nødværdigende for dig, fordi den kommer fra din Brøde. Men svar: naar hun troede i dig at see Grevinde Simmerens Søn, tænkte hun dog, at hun uden en uretmæssig Moders Tilstaaelse ikke kunde forene sig med dig? I dette Tilfælde, som i alle i hendes Liv, har Amalia ei frygtet at opoffre sig selv, og overbeviist om, at hun ei vilde overleve et Afslag, har hun foretrukket Døden. — Altsaa kan jeg være overbeviist om, at fra det Øieblik, hun faaer Sandheden at vide, skal hun ei betænke sig paa at give dig dit Løfte tilbage og at give slip paa dig? — At

give Slip paa mig! raabte jeg med Skræk; og troer De, at naar hun besluttede sig dertil, jeg skulde give Slip paa hende? — Jeg har endnu ei saa lidt Tillid til din Fornuft, at jeg kunde nære nogen Tvivl i den Henseende; jeg beder dig, hør mig med samme Taalmodighed, som jeg har hørt dig. Jeg var nedslaaet ved den rolige og kolde Mine, hvormed min Moder udtalte disse Ord; den sagde mig, at hendes Beslutning var taget, at der ei var mere Haab. Derpaa slog jeg Øinene ned mod Jorden, ligesom den Ulykkelige, som har troet at erholde Naade, og som modtager sin Dødsdom, og lod min Moder vedblive. Kiærlighed, min Søn, opfylder kun en liden Deel af Livet, som den ikke engang giør lykkelig; og neppe er den forsvunden, førend man bliver ene med Erindringen om Svagheder og Forbrydelser, hvori den har hentrukket os, og det uoprettelige Onde, som den har forvoldt os: saaledes begynder det Menneske, som denne Lidenskab behersker, sin Løbebane med Afsindighed og ender den med Samvittighedsnag; see derimod, hvordan dens Tilværelse er, som bliver Æren bestandig tro! Omgivet af Agtelse og Ærbødighed søge Udmærkelserne ham, Fyrsterne kappes om hans Tieneste, og den, han offrer sig til, troer sig æret ved hans Valg: imidlertid, hvor glimrende end de Agtelsestegn ere, som man giver ham, hæver dog hans Rygte ham over dem, og han synes ved sin Characteer saa stor og saa ædel i alles Øine, at Intet kan forædle ham. Du kunde sige mig, Ernst, at den Ære, som jeg anbefaler, og til hvilken jeg længe haabede at see dig ene hen-

given, ikke modsætter sig dit Ægteskab med Amalia, at hendes Feil kun har fornærmet vore Fordomme og ikke Dyden: det er ikke det, som jeg undersøger; jeg seer alene, og du veed det ligesaavel som jeg, at efter vore Love, vore Vedtægter, vore Skikke, har hendes Ægteskab bedækket hende med Skiændsel, og at du nu ikke skulde kunne ægte hende, uden at dele den med hende. Lad hendes Exempel i det mindste tiene dig til Lære: den Kiærlighed, som hun indgyder dig, kan ikke være mere levende end den, som før trak hende til Mansfield; hun offrede ham Alt. See, hvilken Frugt hun har høstet; hendes Svaghed har giort hende foragtet selv af hendes Forfører; han har forladt hende for den nedrigste Skabning; hendes Familie har udstødt hende af sit Skiød med Vrede: tvungen til at landsforvise sig, har Greven af Lünebergs Datter ikke fundet andet Tilflugtssted end en Kiøbmands Huus. Hvilke Taarer maa hun have udgydet, hvilken Forbrydelse maa hun have lært at kiende? O, min Søn! overlader du dig, som hun, til din skammelige Afsindighed, seer du da ei, at den samme Straf vilde vente dig? Hvad siger jeg? den samme? Ligesom din Forbrydelse skulde din Straf blive meget større; thi sandt at sige, uagtet Amalias høie Fødsel giorde hendes Kiøn det let at begrave sig i Mørke, men du, som nedstammende fra det meest berømmelige Blod, Arving og eneste Efterkommer af Greverne af Woldemar, bestemt til de første Poster i Staten, antagen af din Fyrste, som Gemal for en Datter af hans Blod, hvor vil du skiule Glandsen af dit Navn, naar du er

skilt ved den? De Titler, som nu ere dig, skulle da forfølge dig for at oplyse din Skam; Enhver skal have Ret at bebreide dig den; Mænd af den laveste Herkomst skulde kunne sige: „Jeg er mere end du; thi jeg er bleven i den Rang, hvori Himlen satte mig; men det er din egen Skyld, at du har mistet den.“ Ernst! det er ei forgiæves, at mit Blod flyder i dine Aarer. Du har Stolthed, du skal ei uden Fortvivlelse see dig selv som Gienstand for almindelig Foragt, og den, som du kan anklage for at være Aarsagen dertil, skal snart blive dig forhadt. Da vil du uden Kiærlighed vandre om under en fremmed Himmelegn, i den Alder, hvor Ærgierrighed taler stærkest til Hiertet: og hvilken skal din Skiæbne blive? hvor skal du finde Trøstegrunde? Du vil tænke paa dit Fædreneland, hvis Hæder du var bestemt at være, og hvor dit Navn ei mere nævnes uden med Foragt. Du vil tænke paa din Moder, som satte alt sit Haab og sin Ære i dig, og som du har bragt til Graven. Jeg havde ønsket, min Søn, at jeg ikke havde rørt dig uden ved de blotte Betragtninger om Æren; jeg skulde have ønsket, at du for at afstaae fra dit Forehavende, ei behøvede at vide, at jeg ikke skulde overleve det! Ak, mit Barn! troer du, jeg skulde kunne udholde den Skam? troer du, jeg skulde kunne leve for at see dig vanæret? og Amalia selv, dersom hun har de Dyder, som du tillægger hende, dersom hun ei er aldeles uværdig den Kiærlighed, som hun indgyder dig, vil hun da kunne finde sig i at slæbe dig med ned i den Afgrund, hvori hun er styrtet, og hvis Dybdes Maal hun

bedre end nogen Anden kan kiende? Hvilken Tanke skulde vi faae om hende, dersom hun vilde det? og hvilken Agtelse skulde du fatte for en Kone, som for at tilfredsstille sin Lidenskab, skulde ville forringe sin Elsker? Jeg har bedre Tanker om Amalia, end du selv har. Uagtet hendes utilgivelige Feil har hun Hiertens Godhed og selv ædle Følelser; hun har kunnet offre sig selv for sin Kiærlighed; men hun vil aldrig opoffre en anden derfor. Ak, min Ernst! hvem har mere, end jeg, elsket denne Amalia? vedblev min Moder, og Taarerne stode hende i Øinene; og medens hun talte, følte jeg mit Blod koge i mine Arer og stige til mit Hierte og mit Hoved med saadan Heftighed, at jeg frygtede for at tabe Samlingen, og ei mere at høre min Moders Stemme at sige, at hun havde elsket Amalia. Lang Tid satte jeg al min Lykke i at give dig hende til Ægtefælle; jeg veed, hvilke Yndigheder, hvilke Dyder hun lovede; og dersom hun havde vedblevet at være ædel, havde ei en Kongedatter kunnet ligne hende i mine Øine. Men, min Søn, jo mere jeg skiønner paa, hvad hun var, desto mere vil du finde mig uforsonlig. Hendes Opførsel har besudlet hende med en uudslettelig Plet, som ingen Magt paa Jorden kan bortviske; selv mit Samtykke, hvortil skulde det tiene dig? Det skulde ei kunne frelse dig fra Vanære. Ak, mit kiære Barn! dersom jeg ved at give det, kun opoffrede mig selv, troer du da, at jeg, naar jeg saae dine Taarer, havde regnet mit Liv for nogen Ting? Hun holdt op,

uden Tvivl for at høre mit Svar; men jeg kunde ei tale: endnu knælede jeg med Hovedet støttet mod Ovnens Marmor, en kold Sveed løb over mit hele Legeme, min Tunge var stivnet. Har du intet at svare mig, Ernst? sagde min Moder til mig. Jeg blev i samme Ubevægelighed. Hun løftede mit Hoved op, og uden Tvivl forskrækket over min blege Farve sagde hun til mig i en ængstelig Tone: „Min Søn! min kiære Søn! hvad feiler dig? Du føler dig syg?" Ak, min Moder! raabte jeg, i det jeg lagde hendes Haand paa mit Hierte: der er Amalia; hun er der med mit Liv, De kan ikke rive dem ud uden samlede. Ved disse Ord stødte hun mig tilbage og reiste sig hidsigen. Hun gik taus nogle Gange om i Værelset; derefter standsede hun, stod for mig og sagde til mig: „Jeg seer, at din Forstand er aldeles forvirret, og at det vilde være naragtigt at forsøge at overbevise dig ved Fornuftgrunde; jeg befaler dig da, under Straf at paadrage dig min Forbandelse, ei mere at tænke paa Amalia, som din Kone, at afbryde al Brevvexling med hende, og at overlade mig Omsorgen for at underrette hende om, at Ernst var den, som hun elskede, at hun maa forlade det Haab, at blive din." Ved denne Befaling, ved denne Trusel vendte alle mine Kræfter tilbage; og i det jeg reiste mig med Voldsomhed, sagde jeg til hende: Nu vel! tilfredsstil da Deres Had, forband Deres Søn; thi han gientager i Deres Nærværelse den Eed, som han har giort til Amalia, at være hende tro, og aldrig at have nogen anden Kone . . . — Hold, hold, min Søn! af-

brød min Moder; gienkald den ugudelige Eed, giort i et rasende Øieblik; nei, du har ei svoren min Død, tilføiede hun, og faldt for mine Fødder. O! mit Barn, kiære Gienstand for min Ømhed, min eneste Trøst; jeg besværger dig, vær medlidende med min Sorg. Ved det Bryst, som har opfødt dig, ved dette Liv, som har baaren dig, afslaae ei en fortvivlende Moders Bønner; hun rødmer ei ved at væde dine Fødder med sine Taarer; for at erholde det eneste Gode, som hun attraaer paa Jorden, skal hun endnu mere ydmyge sig: nedkastet for dig, skal hun vente sin Dom. Ak! lov mig, at du skal bevare hende sin Søns Ære. Adolf, min Moders Tilstand, hendes Fornedrelse, hendes Hulken nedslog mig; jeg vilde adlyde, men forgiæves; jeg forsøgte at sige, at jeg afstod Amalia: det var mig umuligt at fremføre disse skrækkelige Ord. Du vil da ei adlyde? spurgte hun mig med en skiælvende og af Sorg qvalt Røst. — Ak, min Moder! mit Liv tilhører Dem; men at bedrage Amalia, at love at forlade hende, nei, det kan jeg ikke, jeg kan det ikke. Ak! det er formeget, sagde hun, i det hun reiste sig og holdt Haanden til Panden. Hun giorde nogle Skridt mod Døren; jeg fulgte hende med Øinene; paa een Gang saae jeg hende blegne og falde om paa Gulvet. Jeg foer hen imod hende; hun var uden Bevægelse og aandede ei mere. — Hun blev fire og tyve Timer i denne Tilstand; Lægerne, som jeg lod kalde, forklarede, at det var en Apoplexie, foraarsaget ved Blodets og Nervernes Sammentrækning. Jeg har hele Dagen og Natten vaaget

hos hende i en Fortvivlelse, hvorom et eneste Ord kan give Dig Ideen. I disse saa lange Timer, hvor jeg troede at see hende opgive Aanden hver Minut, har Amalias Billede ei viist sig for mig en eneste Gang. Jeg kan intet mere sige.

Styrken af Lægemidlerne bragte hende til Samling; det første Tegn, hun gav, var at spørge om sin Søn. Jeg nærmede mig til hendes Seng, og jeg vædede hendes Haand med mine Taarer, som hun søgte at strække mod mig. Gud være lovet! sagde hun til mig med en svag og sagte Røst; jeg skal ikke døe, uden at have tilgivet mit Barn. Ved disse Ord, Adolf! følte jeg, at en Moder, som man har været nær ved at dræbe, og som velsigner os endnu, har mere Magt over Hiertet, end Kiærlighed selv. Jeg kastede mig ned for hende og raabte: Ak! dersom jeg havde mistet Dem, skulde jeg have fulgt Dem. — Ernst, svarede hun mig, du vil da ei mere offre din Moder for din Lidenskab? Ved dette Spørgsmaal troede jeg at see Amalia for mig; jeg indhyllede mit Hoved under Gardinerne, som for at skiule den Gienstand for mig, som hindrede mig i at adlyde min Moder. Lægen, som saae hendes Mine, uden at giætte Aarsagen, bøiede sig mod mig, og sagde sagte til mig: Tag Dem i Agt, hendes Liv er endnu i Fare; den mindste Bevægelse, den ringeste Modsigelse kan dræbe hende paa Stedet. Jeg skiælvede, jeg tog Gardinerne heftig til Side: Raad over mig, min Moder, raabte jeg; De er Herskerinde over min Skiæbne. Hun forsøgte at trykke min Haand, hendes Aasyn opklaredes. Jeg er

fornøiet, sagde hun til mig; nu kan jeg døe i Roe. Udtømt ved den Anstrængelse, som hun giorde sig, faldt hun bleg og uden Bevægelse tilbage paa si Hovedpude. Imidlertid har Natten været rolig; hu har kunnet bruge den Haand, som syntes lam. Dage igaar gik hen uden alvorlige Tilfælde. I Morge forsikkrede Lægen mig, at han begyndte at have noge Haab; jeg begav mig bort et Øieblik, for at skriv Dig til. –

O Adolf! den, som ei har seet sin Moder døende, som ei kan sige, det er mig, som dræber hende, som ikke har følt det skrækkelige Samvittighedsnag nærved at forbinde sig med sin hele Tilværelse, og at forfølge lige til Graven det, som er Tilflugt for alle andre Ulykker, han, siger jeg, kan aldrig undskylde den Forbrydelse, som jeg har giort mig skyldig i mod Amalia. — Amalia! o Amalia! hvor det Navn sønderslider mig! du vil begræde min Taushed, og jeg vil ei turde vove at skrive dig til; nei, jeg skal ei tilskrive dig for at underrette dig om, at jeg har frasagt mig dig. Hør, Adolf, tag alle mine Breve, fra det første, som jeg skrev Dig til, da jeg var kommen til Slottet Grandson, lige til dette; begiv Dig til Amalia, og siig hende, i det Du giver hende denne ulykkelige Pakke: „Den Ulykkelige, som har skrevet „dem, har maattet adlyde sin Moder, men han har ei „kunnet overleve Deres Tab; og da han har seet, at „han maatte leve uden Dem, er han gaaet i Graven „for at vente Dem . . .“ Adolf! een Liigkiste med Amalia, det er nu det, hvori alle mine Pakker

indsluttes; Himlen skal ikke afslaae mig den, haaber jeg .... Allerede føler jeg en dødelig Kulde naae lige til mit Hierte; mine Kræfter svinde hen. Farvel!

Sex og halvfierdsindstyvende Brev.

Amalia til Ernst.

6te Julii.

Endskiøndt Du ei siger mig Aarsagen, som kan bringe Dig til at opsætte Din Tilbagekomst, og skiøndt det er muеligt, at Du er her i Morgen, kunde det dog være, at dette Brev traf Dig i Dresden, og dette er nok for at bestemme mig til at skrive. — Der er i det Brev, som jeg har modtaget fra Dig i Morges, Noget, som jeg ei kan begribe, og som bekymrer mig lige til min Siæls Inderste. Jeg er maaskee mindre forskrækket over de Ulykker, som jeg forudseer, end over den Uorden, over den Hemmelighed, som hersker i alle Dine Udtryk, og som jeg ikke kan giætte Aarsagen til. Du har forladt Schwaben, uden at have sagt mig et eneste Ord om din Moders Foranstaltninger; Du kommer til Dresden, og taler ikke uden om Frue Woldemar; og naar hun skal afgiøre min Skiæbne, beder Du mig om Medlidenhed for Ernst.... Adolf, troer Du da, at jeg i den Stilling, hvori jeg er, kan have Taarer tilovers at skienke Fremmedes Bekymringer? Endelig for første

Gang siger Du mig bestemt, at Du har en Hemmelighed for mig, og Du synes ei alene ikke at erindre, at Du har ladet gaae fiorten hele Dage hen, uden at skrive mig til . . . . Fiorten Dage Adolf, og ikke en Undskyldning derfor? ; . . . Nu vel, maaskee har Du giort bedre i, ingen at giøre derover; siden Du ei tænker paa at retfærdiggiøre Dig, maa Du vel føle, at Du ei behøver det, og at der er Kiærlighed nok i Dit Brev, for at hindre mig fra at kunne anklage Dig . . . . Jeg anklager Dig ikke heller; jeg adlyder Dig, jeg forlader mig, som Du forlanger, paa Din Troskab og Din Kiærlighed. Ak! jeg har ikke et Hierte, som let kan troe, at den, som jeg elsker, er strafværdig.

Jeg læste endnu Dit Brev, da Albert kom og bragte mig eet fra Blanca, kommen med samme Post. Ernstes Navn var ikke skrevet en eneste Gang. Denne Taushed, som min Broder glædede sig over, syntes mig, efter det, som Du siger mig, den mørkeste Spaadom; jeg frygtede, at hun allerede havde Noget at skiule, og at hun ei taug stille om Frue Woldemars nye Foranstaltninger, uden af Frygt for ikke at kunne skiule den Fornøielse, som de foraarsagede hende. Imedens min Broder talede til mig om sin Glæde, holdt jeg Øinene fæstede paa Dit Brev, og mit Hierte bankede af en hemmelig Skræk. Han talede til mig om sin Glæde, den Ulykkelige! og Papiret, som kunde nedbryde den, laae der hos ham. Hans Haand kunde have rørt det; han saae selv adspredt derhen. O Adolf! hvem kan være sikker paa, at han ikke se

tæt ved sig har det Ord, den Sandhed, som for stedse skal nedbryde den Lykke, som vi troe os meest forsikkrede om? Jeg tilstaaer, Alberts Tillid lod mig skielve over den, som jeg viser imod Dig; det forekommer mig, som om jeg var omgiven af løgnagtige Spøgelser, af Skygger, som flye for mig; og endog for at troe paa Din Tilværelse, Adolf, behøver jeg at see Dig igien. Ak! hæv over med en forvirret Forstand, med et syg Hierte, som Din Nærværelse alene kan helbrede; og da mit Liv endnu er det vigtigste for Dit, saa opsæt ei Din Tilbagekomst; men dersom Du ikke kommer i Morgen, skal Du uden Tvivl ei mere træffe min Broder her: hele hans Skiæbne er maaskee afhængig af hans hastige Tilbagekomst til Dresden; med denne Tanke kan Du vel troe, at jeg vil opmuntre ham til at reise, om ogsaa min Fordeel selv skulde udfordre, at han blev. Min Broders Diekast nedtrykker mig; jeg seer, at han neppe vover at aabenbare alle de ædle Følelser, som hans Siæl er fuld af for mig; han frygter, at Dydens Berømmelse kun skal være hans Søsters Fordømmelse. O skrækkelige og alt for grundede Frygt! Jeg har da tabt Alberts Agtelse! men dersom han foragter mig, hvorfor elsker han mig da endnu? — Ak! lad ham reise, lad ham glemme mig; jeg føler, jeg kan komme i saadanne Stillinger, hvor hans Venskab skulde blive mig det meest uudstaaelige Baand.

Adolf, forskræk Dig dog ikke over min Sorg; thi jeg kan græde endnu; Taarer ere den eneste Lindring

for et knust Hierte; men man ønsker kun Lindri saalænge der er Haab.

Syv og halvfierdsindstyvende Brev.

Amalia til Ernst.

16de Julii.

Du kommer ikke, Du skriver ikke mere; og under de Angester, som sønderrive mig, skulde Du troe, at jeg har kunnet finde nogen grusommere Tanke, end den at være glemt af Dig? jeg har frygtet for Dit Liv.... Adolf, jeg er overbeviist om, at Du er syg, maaskee i Fare, Bekymring maa have ophidset dit Blod, Du vil ikke sige mig det, det er den eneste Aarsag til din Taushed.... Ak! hvem skulde kunne underrette mig om Din Skiæbne og aabenbare mig alt det, jeg har at frygte for? Dersom det er sandt, at Du ikke kan giøre det, saa oplad dit Hierte for en Ven, afslør ham min Skam, om det er nødvendigt; det er mig ligegyldigt, naar han kun beroliger mig: siden Ernst elsker Dig og han er hos Dig, besværg ham da at skrive mig til; lad ham vide, at det Hierte, som blev ham bestemt, har været sønderrevet ved tusinde Sorger, og nu er et Bytte for den grusomste af alle; dersom han troer, at jeg har fornærmet ham, gid han da maa forlade mig og beklage mig! Du siger, at han er ei ubarmhiertig, som hans Moder: han skal da ei nægte mig de Oplysninger, som jeg beder om; han skal underrette mig om, hvil-

ken den Ulykke er, som venter mig. Ak, Gud! det er da hans Haand, som skal give mig Liv eller Død! Besynderlige Skiæbne, som tvinger mig til at paakalde den Mands Hielp, som jeg aldrig havde kunnet troe at være langt nok skilt fra!

Min Broder vil vende tilbage til Dresden, jeg har knælende bedet ham derom; han har føiet mine Bønner, jeg velsigner Himlen derfor. Jeg føler, at jeg har det nødig, at min Broder bortfierner sig, og at Intet trykker min Frihed. Tusinde Forsætter indslutte sig i mit Bryst; hvad enten jeg har at frygte for mit Liv, eller jeg har tabt Din Kiærlighed, min Uvished maa endes; men at beskiæftige mig med rolige Arbeider, vedligeholdt et mildt Udseende, naar alle Urreligheder plage mig! det er mere end jeg kan giøre..... O Adolf! hvor er Du nu? hvilket Sted skiuler Dig for min inderlige Kiærlighed? og hvorledes er det, at den, som ei lever uden ved Dit Liv, skal være uvidende om Din Skiæbne? ... Hvorledes? ikke et Ord, eet eneste Ord? Ak, dersom det ei mere var Tid, dersom dette Brev ei fandt Dig mere .... Jeg bukker under for denne skrækkelige Tanke: hellere end at jeg skulde leve eet Minut længere med den, siig mig, gientag mig, at Du har ophørt at elske mig, at Du har berøvet mig Din Kiærlighed, som jeg har betalt med min hele Lykke; men maaskee er det sandt? Veed jeg ikke, at selv i Dødsstunden skulde jeg, naar jeg tænkte paa Din Sorg, faae Kræfter til at skrive Dig til? O Adolf! dersom det var muligt, at Du havde brudt Dit Løfte, og at Dit Hierte havde glemt

det! Nei, sig mig det ikke; lad mig døe med u Vished; jeg vil ei til Graven medbringe den rædsfulde Tanke, at vide Dig skyldig .... Men hv siger jeg? hvorhen bringes jeg af uretfærdig Sindsbevægelse? Forlad, Adolf, en Ulykkelig, som strider mod en Sorg, der dræber hende, at hun har kunnet tvivle paa Din Troeskab! Forlad mig, o høieste Gud at have vovet at troe, at min Elsker skulde bryde den Eed, som han har giort dig; nei, en saa sort Troeløshed skal aldrig finde Sted i hans Hierte, og mine Dages Engel skal ikke overlade dem til Fortvivlelse. Ak! jeg kiender Dig alt for vel for at kunne bedrage mig over den Ulykke, hvormed Himlen truer mig.... Dersom Du lever endnu, lever Du for Amalia, og snart skal Du underrette hende selv derom; men dersom denne ulykkelige Taushed vedvarer, saa er Stødet givet, hun har tabt Alt; og troer Du da, at den, som kunde vise sig vanæret i Ernstes og hele Verdens Øine for et Øieblik før at blive beroliget i Henseende til Din Skiæbne, ei skulde ansee det som et meget svagt Kiærlighedsbeviis ei at kunne overleve Dig?

Otte og halvfierdsindstyvende Brev.

Adolf Reinsberg til Grevinde von Simmeren.

Slottet Woldemar, 18de Julii.

Dersom jeg ei har givet efter for Deres Godhed, da De yttrede det Ønske, at beholde mig længere Tid

hos Dem, da er det fordi Æren forbød mig det. De moderlige Omhedsbeviser, som De ei kunde afholde Dem fra, skulde tidlig eller sildig have røbet Deres Hemmelighed; jeg bør for Deres Vels Skyld have et Mod, som De ei selv har, og hellere berøve mig selv Deres Nærværelse, end skade Dem ved min. Maaskee denne Siæls Fasthed synes Dem Tegn paa et haardt Hierte; og virkelig har man mere end een Gang bebreidet mig at have denne Egenskab; men saalænge jeg er i Verden, har stedse de Ulykker, som Svaghed medfører, forekommet mig saa forfærdelige, at jeg lige til mit sidste Suk skulde foretrække Dydens Strænghed, som styrker, for Kiærligheds Fristelse, der fordærver; og jeg frygter mindre at gaae forbi det Maal, som den foreskriver, end at udsætte mig for at blive tilbage.

Jeg har fundet Baronesse Woldemar sengeliggende, hendes Helbred er synligen svækket; jeg tvivler endog om, at hun nogensinde kommer sig fuldkommen; men Ernstes Tilstand er endnu beklageligere, og jeg tilstaaer, at jeg ikke har havt Mod til at trykke ham mellem mine Arme, uden at udgyde Taarer. Ak! hvad har jeg ei tabt i ham! Hvilken Mand lovede han! hvilke Dyder kunde man vente! en uhelbig Lidenskab har fordærvet dem alle, og jeg har kun fundet Skyggen af Ernst. Hvilken Forandring i et halvt Aar! Hans Udvortes er ligesaa ukiendeligt, som hans Siæl; Træk, hvor der tilforn glimrede en saa ædel Stolthed, og en saa stor Characteer, ere vanzirede ved Sorg. Hans hule og matte Øine opmuntres ei mere

uden ved dens Navn, som han elsker; og den Anstrængelse, han har giort sig for at føie sin Moder, har virkelig forvirret hans Forstand: han forlader hende ei, saalænge hun er vaagen; men neppe sover hun, førend han løber bort, for at indslutte sig i sit Værelse, hvor han uden Orden og Sammenhæng skriver ynkværdige Blade, bestemte for hans Elskerinde, men som han ei sender hende, fordi han har lovet sin Moder det.

Jeg kan ikke over det, som foregaaer her, give Dem de Underretninger, som De uden Tvivl skulde ønske; dens Navn, som har foraarsaget saamange Bekymringer og Uordener her i dette Huus, er en Hemmelighed, som det ei er mig tilladt at betroe Dem, og den Forpligtelse at være taus i denne Henseende, nøder mig til at være det i mange andre; imidlertid hvad det er mig muligt at underrette Dem om uden Sladderagtighed, det skal jeg meddele Dem.

Jeg har talt med Frue Woldemar om hendes Søns Tilstand; hun seer den uden at bedrøves; aldrig vil hendes Stolthed forlade hende; jeg misbilliger denne Urimelighed, og jeg har sagt hende det. Dersom Ernstes Valg fornærmede Dyden, kunde hun have ladet ham døe, hellere end at tilfredsstille den; jeg skulde have bifaldt det; men det Fruentimmer, han elsker, er sædeligt, derfor maa hun give ham hende, fordi det i den Tilstand, hvori han er, er det eneste Middel, som kan helbrede ham. Frue Woldemar har truet mig med at affondre mig fra sin Søn, dersom jeg vedblev denne Mening: hun kan giøre det; thi

da jeg anseer det for rigtigt og sandt, bliver jeg ved. Paa den anden Side har jeg ogsaa forsøgt at giøre Indtryk paa Ernstes Hierte: Siden du har havt Mod til at give efter, sagde jeg til ham, skulde du da kun være halv høimodig? og skulde du saa haardt betale din Lydighed, i det du lader dig underkue af Sorgen? — Min Moder er da endnu ei tilfredsstillet? svarede han med en temmelig rolig Mine. — Hun er det meget; men jeg er det endnu ikke, og du bør ei heller være det, efterdi dit Offer, endskiønt stort, ikke er fuldstændigt. Han smilede med Bitterhed, og formodentlig glemmende, at jeg var der, sagde han til sig selv: De Ufsindige! De troe, at mit Offer ikke er fuldstændigt . . . . Dersom De vidste Udstrækningen deraf, dersom De kiendte min Forbrydelse . . . . Men jeg er rolig, jeg har giort mere end jeg kunde udholde; jeg skal ikke lide længe, men døende skal jeg ei forlade hende; hendes Billede skal blive der, stedse der. Da han udtalte disse sidste Ord, trykkede han begge sine Hænder heftig mod sit Hierte, og blev en halv Time i samme Stilling, tankefuld og ubevægelig. Jeg gik stiltiende om i Værelset; endelig nærmede han sig mig: „Adolf, er der kommen Breve fra hende?" Nei; men dersom de komme, skal man da give dig dem? — Ja vist; er jeg ikke istand til at læse dem? — Jeg troer, at det var bedre ei at giøre det; de vilde giøre dig Udøvelsen af dit Løfte mere vanskelig, de vilde forøge din Svaghed. — Han har Ret, jeg har været svag, jeg skulde ladet min Moder døe, sagde han, og fæstede et vildt Øie til Jorden. — Ulykke-

lige! hvad vover du at sige? Du frygter ikke for Navnet af din Moders Morder? — Nei, vedblev han i det han bøiede Hovedet, jeg kan ei taale at bære det; men naar min Moder kommer sig, vil jeg fritage mig for mine Løfter . . . . — Hvem? Du Ernst, Du skulde blive en Mand uden Ære og Troeskab? — Og med hvilken Ret skal min Moder giøre Regning paa Helligheden af mit Løfte, naar hun har tvungen mig til at bryde et langt helligere? . . . . Jeg har besluttet det: den, som har kunnet finde en Aarsag til at være sit første Løfte utro, skal vel finde en anden for ogsaa at blive det mod det andet. — Jeg vil ei gaae videre i Beskrivelsen, Frue; der er uden Tvivl nok for at vise, at Menneskene maae rødme over den nedværdigende Tilstand, hvori Lidenskaberne kan bringe dem. Stolthed og Kiærlighed stride sammen med lige Kraft hos Ernst og hans Moder: begge lige forblindede, see ei mere Fornuften og bekymre sig ei mere om Dyden; det er ikke mere det Gode, som de vil, men Tilfredsstillelsen af deres Lidenskaber, som de fordre med al Kraft og for enhver Priis; hvilken uværdig Strid! det var ikke saaledes Ernst handlede, førend han forlod mig.

Her er en ung Pige, som man havde skildret mig som forfængelig og som Coquette, og hvis gode Forstand og Blidhed jeg er nødt til at beundre: Frøken Geysa forlader skelden sin Tantes Seng, og viser hende den største Opmærksomhed; men i sin Omgang mod Ernst viser hun saa megen Behagelighed, at jeg forundrer mig over, at han ei værdiges engang at

svare hende. Man siger, at hun er bestemt for Grev Albert, og at han er værd at besidde hende. Gid et saa passende Ægteskab maae tiene til Exempel for Verden, til Opmuntring til Dyd, og gid det maa bringe Menneskene til at rødme over stedse at søge Lykken i daarlige Lidenskabers Skiød og i fornedrende Vildfarelser.

Dem besværger jeg; vær ikke mere bekymret over min Skiæbne: der er ingen Fremtid for den, som ikke kan tragte efter Noget; min Stilling bør lade mig ansee Mørkhed som min Tilflugt og min eneste Lod; det er mig hverken tilladt at anholde om Fyrsters Gunst, eller at tragte efter en dydig Kones Haand: er der Nogen, som ei skulde rødme over at forene sig med mig?

Forlad, Frue! disse sørgelige Betragtninger; omendskiønt De ikke formindske min Kiærlighed og min Ærbødighed for Dem, var det dog ei til min Moder, jeg burde betroe Dem.

Ni og halvfierdsindstyvende Brev.

Amalia til Ernst.

8de August.

Siden mit sidste Brev ere tre Uger henløbne og Din Taushed vedvarer endnu . . . . Det er ei en Døds-Taushed, saaledes som jeg har troet; Sandheden er endelig bleven mig bekiendt.

Det er otte Dage siden min Broder forlod mig. I Morges kom et Brev fra Blanca til ham; jeg aabnede det; Albert havde tilladt det. Det indeholdt følgende: Adolf Reinsberg er for faa Dage siden kommen til Frue Woldemar. For faa Dage siden, — og dersom jeg skal troe Dig, er det mere end een Maaned siden du kom til Dresden; det sidste Brev af 29de Junii var dateret Woldemar. — Han forlader ei Ernst, som er meget slet. — Det er ei Dig, som er syg? Denne Aarsag, paa hvilken jeg grundede Din Undskyldning, er da ei til. Uden at kunne sammenlignes med sin Ven, har han et Slags Haardhed, som det skulde være behageligt at kunne formilde. Jeg har aldrig kiendt denne Haardhed hos Dig. Nogle Linier længere nede tilføier hun: Endskiøndt han betragter Kiærlighed som Affsindighed, og han uden Undtagelse fordømmer dem, som hengive sig dertil; saa troer jeg dog ikke, at han skulde være saa langt derfra, som han paastaaer. To eller tre Ting, som han har sagt mig, bevise mig, at nogle milde Oiekast snart skulde lade ham forandre Mening og Sprog.

Hvorledes! det skulde være Dig, som betragtede Kiærlighed som Affsindighed, og som skulde kunne lade Dig undertvinges ved en Coquette.

Han bærer Omsorg for sin Ven af Pligt, men uden at beklage ham, fordi en ulykkelig Lidenskab er Aarsag til hans Onde.

Ulykkelige Ernst! Kiærlighed forvolder dig Døden, og Adolf har ei en Taare at skienke din Ulykke!

Jeg veed ei mere, hvor jeg skal faste min mine Tanker; Alt er Modsigelse imellem det, som Du har sagt mig, og det, som Blanca skriver . . . . Det ulykkelige Lys, som dette hendes Brev bringer mig, oplyser kun en Deel af min Skiæbne; den anden Deel bliver i det tykkeste Mørke; jeg er omgiven af Snarer, Hemmeligheder og Usandheder . . . . Dersom Du er Adolf, bedrager Du mig nu; dersom Du ikke er det, tænk i hvilket Dieblik Du har bedraget mig . . . . Himlen og maaskee mit Hierte har ingen Tilgivelse for en saadan Forbrydelse.

Dersom Du ikke mere er Adolf, end Du var Henrik; hvem er Du da? men dersom jeg ei kiender Navnet paa det Menneske, som jeg tilhører, saa veed jeg i det mindste, at han uværdigen har bedraget mig. Det, jeg veed, er at han har drevet Spot med min Dyd, mit Liv og min Lykke; det, jeg veed, er at han har bragt mig til den yderste Grad af Elendighed, som lader mig misunde den allerforagteligste Skabnings Tilstand, som i det mindste kiender sin Forfører . . . Hvad behøver jeg mere? er det ei nok for at være overbeviist om, at der er ingen Redning for mig uden Fortvivlelse, og at Dieblikket er kommen til at afgiøre min Skjæbne . . . . Dersom dette Brev kommer til Dig, og dersom det var muligt, at Voldsomheden af mine Ulykker rørte Dig, endskiøndt sandeligen mine Udtryk ere alt for svage for den Tilstand, hvori jeg befinder mig, og hvori jeg alene kan kiende alt det Skrækkelige, lad Medlidenhed da ei bringe Dig herhid, Du skulde forgiæves søge mig . . . . Jeg

skal ei mere see de Steder, hvor jeg har kiendt Dig; jeg flyer, jeg giver Slip paa Dig, jeg forlader Alt; jeg hader en Verden, hvor der findes saadanne Sorger og saadan Troløshed: om Du end bestandig elskede mig, saa tilbagestøder jeg Din Tillid, jeg forkaster Din Kiærlighed, og saaledes skulde Døden nu synes mig behageligere end al den Lykke, som Du kunde bringe mig.

Ende paa anden Deel.

